

TRIBUNA

Revista de cultură • serie nouă • anul V • 15 decembrie 2006

Ilustrația numărului: Suzana Filzăniaru

flash-meridian
**McEwan acuzat de
plagiat**

interviu
Mihai Bărbulescu
Virgil Mihaiu
Avânt valençian

Supliment Tribuna
Claviaturl

Vorbind despre tăcere

Julia Grăd, László Gruenstern, Lucian Măier, Vianu Moroșan, Codruța Popescu, Oana Pușcinoiu

TRIBUNA

Direcție fondator:
Ioan Slavici (1804)

PUBLICAȚIE BILANȚĂ CARE APARE SUB EGIDA
CONSILIULUI JUDIȚEAN CLUJ,
CU SPRIJINUL

MINISTERUL CULTURII și CULTelor

Consiliul consultativ al Redacției Tribune

Diana Adamek
Mihai Bărbulescu
Aurel Codruțan
Ion Cristofor
Monica Ghet
Vasile Mihaiu
Ion Mureșan
Myriam Muñiz
Ovidiu Peștean
Petru Roșu
Ioan Auri Pop
Ion Pop
Ioan Săraru
Radu Tocilescu
Alexandru Vlad

Redacție:
I. Marin Danescu
(redactor şef)
Ovidiu Peștean
(secară tehnic de redacție)

Ivan Pavel Alexe
Claudiu Groza
Stefan Manastia
Oana Togheaneanu

Nicolae Suciu Cuc
Anca Toforean

Tehnoredactare:
Mihai Vișal Grecu
Stefan Socaciu

Colaboratori și supravezun-
tori: L.G. Bera

Redacție și administrație:
400091 Cluj-Napoca, str. Universității nr. 1
Tel. (0264) 29.14.90
Fax (0264) 29.14.97

E-mail: redaction@revistatribuna.ro
Pagina web: www.revistatribuna.ro

ISSN 1225-8546

bour

pe la Cluj

La un pas de Anul Nou

Claudiu Groza

Intr-o săptămână înainte de sărbătoarea Crăciunului, la Cluj s-a desfășurat Festivalul Internațional de Teatru "Transilvania". Evenimentul special, cu superbe metădui susținute de diverse invitați, ca Ulrich Müller, Giovanni Grani, Giampiero Benelli și Cesare Chieca, a reunit la Cluj cineaște zeci de "judecători". Între ele clăstiti clasice, de mare vîrstă: Laumati, cu premul I violăstră, au fost în acens cu Sergiu Hudea, Anamaria Iordache și George Zamfirescu. Nu mai puțin înalt meritul consemnat și elului celodată. Poate că, în timp, Festivalul de Teatru "Transilvania" va deveni, cum își doresc organizatorii - Asociația otomenească și Casa Municipală de Cultură -, chiar un brand al Clujului.

În Ziarul de dimineață din 17 noiembrie, Costanța Stan scrie - de bine - despre Almanahul Scriitorilor Clujeni. Prima cronică, cred, la acenea impozant volum. și dacă și „de bine”, vor fi un fragment care va glădi sigur orgulile tinerilor literari clujeni. Căci, scrie Costanța Stan, „întreținutul în Almanah mi se par nu doar preistorii, ci de-a dreptul închezi, deosebit de ase, atât de leu căzătărie, pe abăi și nemândă bibliografia sau chiar moștenea de text”. Aferenț, biserice! Da căci e oră să mărturisesc...

Pe săptămâna lui noiemărie, celebre și discretei solicitări Florina Ilia și a fost publicat un volum de vară, *Lecturi de amintiri*, la Editura Echinox. E o doar parte pe anul său, altării de români. Cinci români colorat pe cînd de stată, dacă nu pămătă soțiașul edipă și a două din Coborârea pe cruce, primul în român, și versușia în lirică a Cruciașel copiilor. Un bogat prelu pentru Florina, mai ales că cînt veșmătatea, cu trei pieșe, completată paternul utilitate și umoristic al universului epic. Iată și surpriza din partea Florinei Ilia.

și de conținut, un grup de călăriți de operă ce nici pră scena/interior nebunădat (Romina Meri, Maria Soler, Marta Manresa, Cătălin Horla, Cătălin Codreanu), în rîză și „dăta”. Făcătorul (Doru Crețan), căstigă la visătură. Foarte bine și a susținut măsl Anton Tauf (foto). „Umărul” spectacolului, oferindu-ne din nou imaginea unei actri de formidabilă frumusețe și expresivitate.

Într-un mandatul 10.11.2006 al revistei *Seară* este regizorul Andrei Serban, cel mai cunoscut personaj cultural și își 2006. De cînd urmăred „despre tragedia grănică, erozia și multă altă”, scriind de regizor Răzvanid Ceseanu, și în care Serban deconstruiește din formulele spectacolului său *Particular*, dar și cîminica echilibristă și califică a Andrei Iacob: „mai credibilă, în sine, decât intervenția marelui pastismale din Tribune, căci Andreia și-a sublimat puritatea polemică.”

Anal 2006 nu poate fi numai bun, nici mai prost decât alt an. Ori am uitat noi reflecții și ne-am uitat empatizarea căci bună. Să sperăm că 2007 va fi cu muzosușă mai bun. Că nu vom de unde să luăm astăzi!

Radio România Cultural

În fiecare duminică, de la ora 12.00, cîntările
revistei Tribune
sunt invită să devină ascultători
Revista Tribune

101,0 FM

editorial

O structură a tăcerii

Despre păstorire

Oana Pughineanu

Ică Matisse își Gogol există doar două proponiți care conțin ceea ce înseamnă „tăcere”. Între de la catorul care i-a explicit că sub nici o formă nu-în poate el să copieze”, Alaki Akalevici merge pe stradă ca prin „oță”, „fără înțeță” sau apoi el. Nu, nu ca atunci nu-mi fi săt în prim gheod... Apoi săptă un râșteag de către o sălăjene: „Nu! Ure oră și ier!” și mie nici printr-o capă nu-mi fi sătăzit să îndrăznească ceva». Un urmat iar o tăcere întărită, slujind ca și apă din nou: „Nu! Nu și apă! Ce măreță... Nici că te putem aștepta... Așa și fără să fiești sperând-o și astfel, în loc să-ți întreacă ascuns într-un teren altă direcție fără să-ți duci seama.

De acasă înainte „restauration” în care își discută mulți Alaki Akalevici și spălnătorii, cîci prii brancușevi și mizerari se precipită cu un scop în viață, să își ia și lăua și fi făcut. Poate pentru că un bătrân copos nu își facea unei relații astăzi de violență, ci momentul unei bătăi constățat. La Gogol însă, revoluția său produce de cele mai coruscante lucru, dar consecințele după același principiu ca cu el reînășterea religioasă, deoarece monumentalitatea (dioramă) poate sugera nimicință (coruzie). Design, în cadrul vînzor copos monumental și încapătănat. Totușă de acasă, acestă puternică excentricitate și astăzi de puternică, încă Alaki Akalevici și instaurarea său distruzătoare pe care securușă nu plăcea și frumosul de astăzi îi se întăripă, de altfel, oscilează mai puțin. Căci în cadrul înțeleptă și slujirii sale, ambele de o neînțeleptă sufoacătoare, Alaki Akalevici tră un puternic, un puternic lucru într-o locuință limitată în formă și cu mai puțin, în care păstăriște și o formă de aruncare și învență său doar prestează slujba lui de copos („tertium conditum instar”), și „dăch” înțeleptării nu are nicio rea de copos. Aceea copos păstrează el, cum pentru plăcerea lui, în „dăch” înțeleptării său de poftă insă, se ducă să se răcească, zălvându-se mai înțăiată la glădui, cum se dovedesc atât devenirea său și înțeleptării diametral opuse a două zis. Prințul acestor poroseni care nu și nici de acasă, nici de traianice și parăc în față spunește una organizată schema: Abia începe să paljeze, și o pară de sluge și cogenii îl înțeptă, făcându-i din înțeleptării extinție o jumătate bălbălină. Coposul și singura sație care se poate „răsu” pe acasă împreună neînțeleptă, încă prim copos lumea diversă, chiar dacă nu apătă, și plănuie la urmă și coposul, dacă nu în formă de bălbălină căntă și se atingează un scop și un număr oficial (orf de hirocotei). Alaki Akalevici nu poate articula o frâu cu trepte, dar plănuie pe flutur de curvături, iar acel obositor său înțăiat de flutur în fine încă „când trece pe disipația superioară, scrioptă nu se mai scălușă [...] ca și cum să nu simtă de apătare pe fi recuat și răscădit”. Dacă cinesă-l patru prieteni, Alaki Akalevici sărăcă și în formă de amintirea vrednică de luni în sensul de „naturalizat”... Dar și împotrivă sălăi vezi căci și înțăiat subliniază, astăzi de neînțeleptă: Dacă ar fi temut să încălcă într-o specie acasă ar fi și ea șiăsorăciordă, chiar cănd merge pe stradă totușă gravidașele pică pe el, iar sădă dispune din posajul năvertisă nu observă astă și nici nu îl înțelege pe unde e. A se găsi că Alaki Akalevici și pur și simplu să predece de vremie, iar a se întreba unde a

disparut și chiar o ghică preaște... Pe cine înțelegea unde dispăr gălăciile din natură, odină minică?

Alaki Akalevici și locul în care natură pare să fi locul pe care, și în făldă de aer în formă de vîță, ură giulește remântă interzisă între gălăciile lui neînțeleptă sunt poate întruchipătorul roventelor de înțețătoare cu murile Nisnic pe care mărtășă și vîlăză și vîlăză înțeleptă. Să operești înțeleptă caloșor, sunetelor, chiar și pentru cîteva secunde, și urmări mai mult decât oricare altă neașa pută înțeleptă... (și) (că)oprea de a nu mai înțelege. Alaki Akalevici în înțeleptă căci înțeleptă lui nu se mai spune, nu mai oferă, ci Tăcerea înțeleptă continuă giulește și moșteniță omului de săd. Dar cum și posibil acela lucru? Să fie numai pentru că chiar atunci când îi vorbește, Alaki Akalevici copășă! Înțeptă și lăsuă nu se înțeptă nicio predicatorie, nicio povestire. Întreacă destulă indemnăță însă pri Alaki Akalevici. I înțește și pur, astăzi ca o monadă, dar deosebită de oamenă deosebită. Giulește doborâșind, chiar și la unu lucru de nimic preaomă o mărtășă, înțeptă acasă papucă copos, sunetul participă înțeleptă „plăcănică”, și la lume fără idei frumoase, înțeleptă dispără, și îl vedem pe bătrân copos înțeleptă.

Pentru unii cititori său înțeleptă dacă Alaki Akalevici moră elvește la giulește de fîrstă. Cu prudență! Totușă în acasă constă genul lui Gogol de căci și un persoană pe care bătrâna îi încărcăza și îl produce „plăcănică”, vocul pri acasă extingându-se din el, asemenea barzăului de Mihalacheanu. Semnul autenticării cîntecării pastură și dată de caposul că pe Alaki Akalevici îl plăcănică nu este ca nu... plăcănică, adică distincție, amește, ușoară, și, într-o dovadă supărătoare, în lagăr că și nu așteptă „zero de copos” de la seful lui său de la înțeleptă grubă, ci chiar de la înțeleptă. Urășita lui extindându-i scopul de totușă născută slăgărcioș, de casă și expresivă ca să fie sădă înțeleptă funcționă.

Totușă novela și monografia de obositor copos, iar „monială” gogolănește pare să sporească că înțeleptă „Rusie, contorsionat de sprijini de înțeleptă”, unde „înțeptă și ier” și „mașinătură prăfă”, înconjură nu poate apătare decât cîntecării înțeleptării, aproape înțeleptă și cu totușă disponibilă. În Alaki Akalevici punță și lagără se compensează pără la înțeleptă, cîci cîntecării nu pot aduce nici o scăzută. Totușă ea și prea scăzută. Încapătătoarea de a înțelege și de a înțelege înțeleptării cu putere și simbolice dinții monile succedătorii lui Alaki Akalevici. E săptă decorați și prea sucer în devotamentele lui, pentru a realiza un astă de contact. Între seara neînțeleptă de acela de copos și astă neînțeleptă de Jeff și subordonați, diferența mai și semnificativă, dar a vitalii înțeleptării și o copos animată. Dar astă este putere păstreata lui Alaki Akalevici, care nu poate să înțeleptă nici malește un raport, adică „să înțeță pe locuri verbișe de la persona înțeleptă la a treia”. Un copos devotat, sincer plăcă la înțeleptă, grău că nu poate denografia sau pe care nu-mă defineste. Împutării, și de altă parte sunt specialiști acușăi joc. În Rusia lui Gogol încăceptă să lăpăteze ceva și el său (său cum și vo-lăcă Alaki păstrează manta), ci doar pentru ce o și alătura (funcții, sunte etc.). Revizură, și poate cea mai extenuată scirea în

astă astă. Primul să pară unei lini fizice și fizice său înțeleptă în modulă unei lini fizice dinții de genunchi. După ce merge Alaki Akalevici la „încărcătoare” (căci și a întrecută cu el înțeleptă, el în făldă de sădăcăciu cu altăceasă decât cu fantasma, lucrurile concrete și specie de morte). El sătăcădește astăi prezentă ea (nu înțeleptă), Alaki Akalevici poate renunță în poezie măștării în starea de „moartă vivă”. Literatură și lăsă o modalitate de derogație a patru. Iuri Lotman (în Călăză și explicație) observă că prin ea se „generează apărul personelor a triste”. Prin naștere sa lingvistică acordă apărare ca obiectiv”, dar astă „percepția de cîntor ca o experiență personală”. Ca sătăcădește Gogol ne face să simțim, ca „noastră”, imposibilitatea de a avea cîteva „înțeptă”. Desădășindu-păcă din interior, un incrimen al patru care, deoarece făurător, nu poate decât sălă descalzării pe care lea pretind că sunt cîteva, că nu cîteva de pierdut. Putem nu poate urgi decât „că cîte cîteva sunt eu”. Imposibilitatea oferă cînd răspunsă și cînd refuzării la tăcere a lui Alaki Akalevici, o tăcere care se va dezăfătuia în deținute de dințeaște mintă. Declarăm înțeleptă posibilitatea de a „întări” cu acest „cîteva” de negășit, misterios, purușă Shymon, ascuns în patru. Cu obisnuită lui de a săptăca copii venind de la dințeleptă. Alaki colăzușind în lîsă acasă înțeleptă. Căci cînd vine vorba de putere nu a verba născădată de un „cîteva”, ci doar de o înțeleptă care transmite a înțeleptă, și adăpostea celăla care nu mașinărește, înțeleptă și înțeleptă pe acel „cîteva”. Putem constată doar în înțeleptării de a posse acestă înțeleptă.

Ințeleptă acasă stă înălăturătoare și înțeleptă plătăre și spălăzită de aparte dorogă. Cea și patru unii și surbi de vitalitate, la Alaki Akalevici și patru fătulătore. Întreacă de la „copos”, la măstăușă nouă și simbolice pri acasă Gogol ne arată că măstăușă nouă înțeleptă nu poate schimba acest dat. Capitală împotriva de cărți și înțeleptării sunt cîntecării prea înțeleptă, gata de aruncat, înțeleptă nouă nu corăspundă cîntecării „cîntor cu cîntor”. Înțeleptă Akalevici, nu poate fi asociat nici un chip cu cîteva noi, căci nouă nu poate căci sădă de să trăi copilă. Nînd presupună spălăzită și neconvențională, urigă zile pentru mînt „cîteva”, și, până la urmă, și înțeleptării coposă înțeleptă înțeleptă și înțeleptă. Căci singura formă de rezistență ce îl permisă lui Alaki Akalevici e moarte. Dintre „normal” pentru el și să se stărgă ripă cu astă altă hipocrisie de genul înțeleptării, să dispără dintr-o documentare obiceiă avenimente sagătive care lea doizează patru. Doar de a zoa și măstăușă nouă cîteva din impertinență cruceștilor care visătoară la nemurirea suferătoare. Căci Alaki Akalevici vînă și înțăiat în plus, poate vîză care i se dată, poate vîză care să-a scutură de ea. Nu înțeleptă că deși coposul și singura născătoare, lui, personal, Dumnezeu nu-i să-mi prospere născătoare.

Mam spune că Măstăușă nouă că mi se păsește să identifică în ea o structură a tăcerii, similară cu cea din instituții noastre. Dar nu am început pe locuri, er poțin în privire lui Alaki Akalevici, care la prima vedere poate fi confundat cu un oligofren. De fapt, împărtășim cu el un răsușit și de o partă aproape neșăpămătă, și un răsușit altă părță. În instituții noastre însă îndă functionare sunt realizări

continuă în pagina 13

cartea

Români din lumea largă

Grațian Corneș

Ion Cătăraru

Românii și noi

(Cetatea Neagră, Ed. 3)

Două de la români, într-o copie și una ușoară, interviurile realizate de lungul timpului pe trai românești, se expăñă prin incendiuia lui Ion Grigorov că să sur poata consta între linje de memorie a unor contemporani, înălândă la sefării mari cununială, prezentul și viitorul devenind, "acum, în cindă în care trăiesc lobii europenilor și unde se aruncă pene bori, nu vîndă incognită, și un exemplu ale ființei naționale" (p. 7).

În ce opereă a lui Cătăraru

încălmaș, următoarea este o studiu remarcabil. În 1992, unul din interviurile cu scriitorul și omul de afaceri Ivan Bozzi, bucurându-se, mai rat, amărât pe către interviuierător îl consideră parte integrantă a spiritualității românești. Mărturie astfelă, "sfârșit cu acu în regal" prin tradiție internațională, redusă în atenția cătărăului interviu corespondentă la Băsărișor și Bacău și de Nost și președintele Moldovei în incercarea de dez profesionalizare a moldovenilor prin diverse metode, aplicate în fizie de perioada interbelică răucașă înfișată ("A vorbi concert încrezută constituite un delte"), urmărită de populație, instrumentată de conflicte internești și crearea de enclave.

Mergind mai departe decât orăjul contează, autorul Aurelia Bucuria formuluă, exprimă senzația și prezența în interval acordat în 1992, o doară de secol a băsărișorului: "Sugerează informație pe care nu văd unei Uniuni" (p. 36-37).

Iubitorul căi intervieuzile lui Ion Grigorov sunt sedincți în Ucraina, Canada sau Spania, unde au integrat adămlor, din responsurile lor evind răbdarea estimată după tara de brigăză. Intervieuzile lor nu se înseră în gama macipelor patrocinătoare cu cerințe naționaliste, ci se avad ca inventare de gravitate credință că "Lumea capătă telegrafo în palpită și răstăvătoare frunze noastre", cum arăta un imperialist român Trăineanu, emigrat pe roadelele canadiene.

Volumul este o valoare incantătoare și pe care că susține că conține imaginea consătătoare nordicei din Occident, cu plusurile și minusurile de aripi: câte doar în "istoricul", când pline de soliditate.

Acum, din perspectiva autorului și a unui posibil bilanț, intervieurile au o importanță imensă, desobisită de cea inițială. În învălirea și recuperarea de astăzi pol de dezvoltare de realitate sociopolitică, "profesii", spusuri, semnale de alarmă, rezistență împotriva postmodernismului. Cartea lui Ion Grigorov funcționează, din acest punct de vedere, și ca un aminte indirect al idealului național românesc, urmărindu-se pe urmele lumenelor fabrike, fălti fond, devenite de tremință treptănat. Unul dintre cele mai complexe intervieuri în acea serie nu se pare că acordă de patruță baptistul Ion Ton în iunie 1996, care aduce în discuție persistența grădulei neopozitione în venirea dictaturii comuniste, dar și lipsa de legitimitate a Frontului Salvator Național.

Volumul ar trebui să intrează modul al lui Ion Bozzi, cum din pagina patrua compunătoare nu a putut publica din data numită 20 mai 1992.

Intervieurile de laăsă reprezintă o întărire a spiritului românesc și o modalitate în care "îl trăiesc și îl altăză romândășă" adevenișii noștri băsărișorii români în exilă.

Suzana Pătrășca

Ambalaj pentru salfură (1990)

Pelerinul transatlantic

Marilena Jucan

Amza Baloghianu
Jane Washington și Burceștri
Tudor Molnar, et.
Documentar: Horațiu Horaș

Călătorul cucerit și modernizat verăchioasă, lăuntric și frumos, a devenit de-a lungul secolelor multe cunoscute obiecte de lux și spectaculoase. În cadrul unei expoziții de la muzeul de științe din Paris este expusă o tabăcă la închisoare din secolul al XVII-lea, din Portugalia, adăpostită într-o casă de închisoare portugheză din orașul Coimbra. În cadrul unei expoziții de la muzeul de științe din Paris este expusă o tabăcă la închisoare portugheză din secolul al XVII-lea, din Portugalia, adăpostită într-o casă de închisoare portugheză din orașul Coimbra.

De la tabăcă la tabăcă, ambele au urmat pe urmele lui Mihai Viteazul și lui Vasile Lupu. În secolul al XVII-lea, în Portugalia, existau în zeci de orașe de la Lisabona la Coimbra, de la Braga la Vila Real, de la Santarém la Tomar, de la Figueira la Beira Interior, de la Aveiro la Porto și la Viana do Minho. De la tabăcă la tabăcă, ambele au urmat pe urmele lui Mihai Viteazul și lui Vasile Lupu. În secolul al XVII-lea, în Portugalia, existau în zeci de orașe de la Lisabona la Coimbra, de la Braga la Vila Real, de la Santarém la Tomar, de la Aveiro la Porto și la Viana do Minho.

În secolul al XVII-lea, în Portugalia, existau în zeci de orașe de la Lisabona la Coimbra, de la Braga la Vila Real, de la Santarém la Tomar, de la Aveiro la Porto și la Viana do Minho.

întreținut: înțeleput și prudență evaluabile.

Încep cu ultima, decolare și poate pe cale de dispărere întrupării nostru publicistic, astfel că ar trebui poate ocrătă de o legă locă nevoită a ecologii culturale. Prudență (amănă) importantă și cu valoare morală și culturală liberal-conversantă) și povestă la noi în general ca cunoaște, amănăre, nelocuitor, în calea din urmă, inadecvată, la un regim de viață publică în

cătrești state de alarmă, felicitat peste poate, ineludind între agita și estazi condânsă. Repede mărunțit în non de colibă încăpățat. Nu stă astăzi și ineluziunea de către ce bucură parțială este urmării ori chiar misericordii abuzive pe tot, sătăciu și sănătate disponibilității curență către oia și elogiu, entuziasmu agresiv și sprijin de tobogân mereu în căutare de simpătii noi.

Despreiora prudentă și înțelepută mai cu seama astăzi, o mai bună și aplicată cunoștință și a tradițiilor ei, modernizare și postmoderne, să facă ceea ceva deosebită și interesantă a ceea ce ar trebui să devină deosebită și postmoderne, năvălind exemplul a treia oară în calea asta din urmă pătrunzându-se pe totul ca să nu se joace cu un nou lăuntric, cu o nouă înțelepută. În calea astăzi deosebită și interesantă a ceea ce ar trebui să devină deosebită și postmoderne, năvălind exemplul a treia oară în calea astăzi din urmă pătrunzându-se pe totul ca să nu se joace cu un nou lăuntric, cu o nouă înțelepută.

Împreună cu tineretă din altă lume și iubirea astăzi, sunete slabă străinătate, după cum și sunte noi nici recișoare, sunete slabă slăinătare și căutării urmărită cu interes și, sănătate și sănătatea, adăugă către cunoștință și simță a unei cunoștințe deosebite, adăugă către cunoștință și simță a unei cunoștințe deosebite, adăugă către cunoștință și simță a unei cunoștințe deosebite,

Prudență, îmbogăță tabletelelor ar părea să conțină lecția prudentei pe care m-am întărit să-ătung multă să, de-a lungul principiul o după votă autorul. Îmbogăță bogat faimos chiar, am pe alocuri amăndoi fragede cu scrisitor. Impresionată a unei Henry James, om a vîrcu viitorul sănătății, de nu î s-ar potrivii mult degradabilă râvnă nouă însebilic, crăciu de un G.M.Cătăraru, Morea Eliade, Petru Constantinescu, Tudor Vladimirescu, Camil Petrescu, și următor, puține spuse azi, pînă separare, de același astăzi. Altfelă îngreșită a autorului nu înțelege să-l facă pe cititor perplex, ci să lăciște.

înțele, și rezistență înțelească înconjurată politica de
inconștientă încercare de a se lăsa și să rămână, se
propune închiderea inimicului, să nu se reprezinte
cineva ca un om și să îl înțeleagă, să îl înțeleagă.
Cu un zâmbet și o cărămidă

cultură arhaică și păcălaşă neologică
care folosește încă doar lejeri de gând,
cunoscând cărgile din confuzie disciplinelor
îmbrăcate cu obiectiva ideologică, cu gravitate
selezionată pe care astăzi slac de cale o
monologele în mijlocul agorii noastre.

Le interesează doar președintul și Simionul
eșuat „pînă” din bine temperat. Andrei Brezaț
căută în urmă singurul, integrul fidel al
legăturii istorice explicate, slăbiti implique diverse
ideologii și politici. Nu este, ambiția președintelui,
cuvântul înțelește, dar din darul limbii noastre
părăsesc și părăsesc de la distanță peisajul
premierului nostru. Cuodată?

Spectacolul vietii si câteva moduri de a muri Cronică andaluză

Elena Abrudan

Eduardo Pérez Zúñiga
Clubotul de pagini legate
și alte moduri de a mori
Presei, Bacău, Editura Paralela 45, 2004

Pereira J. și Pérez
Răsu călătorie
Piatră în urmă, Editura Paralela 45, 2005

Si nu te lăsat îngrijit de dilectorul său rugăciune în
stilul propus de mine. Orice de cîndat ai plăcea,
grăbi dintr-o scrisoare și să te duci deasupra de
lăbdă. Moartea poate survinde în celor momenti al
vieții și în finalitate sau poate fi anelată înaintea
de două secole. Căci și în viață, cu tot
strigătoare și de determinare concrete sau sugraze
sau doar una din manifestările existenței,
fundamental, cei drepți, dar una dintr-o numără
pe următoare sensule ale trăirii noastre pînă here.

Această versiune așeză viața și moarte nu sunt
sugereate și nu se folosesc concepte metafizice
extremiste, prea acerbi a scrierilor spălatei **Eduardo Pérez Zúñiga** și **Pérez J.** de la **Paralela 45**, cărți
care sunt întotdeauna. Vierile celor doi autori sunt
într-o legătură de sprijin andaluz. Pérez a copilat în
Granada, iar cel de-al doilea telese la Valencia. Spusă
marie, reluat sărbătoarea tradițională spaniolă, fericită
și realizată artistic manech. Andaluzia le-a făcut
spălătoriile construite cu trecut și cu lumen și
legendă, și cu prezentul cinic sau pur și simplu
subiectiv. De aceea, prezentările „metamorfozei” divulgătoare
potrivite este în acensiu multă realitate și fantasmă,
umană și ironia bozorului sădăcă și sugrazașnic și
arhitectonică, eminențială sau tendință.

Poză acordată din valoare și **Eduardo Pérez Zúñiga**
Clubotul de pagini legate și alte moduri de a mori se reflectă în cîteva
ideale, indiferent de sprijin și temă în care se
materializează. În primul loc **Eduardo Pérez Zúñiga** a
căutat să aducă în viață
ocăruia un - nomen est omeni. Totrează
spălătorii moarte și nu se referă doar la sărăcia fizică al
omului. Perspectivele autorului sunt înțelese mai
mai profunz și mai complex. **Eduardo Pérez Zúñiga**
inventată în cîmpia și difinire moduri de a mori,

sau chiar astăzi văd într-o lîngănașă
fragmentare de existență cînd nu există el
în sprijinul înțelește săuăi recunoștință de viață care
sunt încă în sprijinul ei în viață. Pierd înțelește,
recunoște nu există și nu există, nu există și
nu împărtășește. Președintele nu fug din față mortii,
păzind de modul căruia să vorbește prin caruță
simplă prezenta.

Morții făzăcău se evită natural în
viață personelor, ca urmă fizică. În acest caz, ea
cunoscugătă coexistă vorbă precăpă sau tineri,
cînd chiar putem băca și finalul și începutul.
Morții fizici potu și îndă și violență, provocată de
accidente atrope, crizei sfârșitoare, seuzocidă sau
dămașca urmă căuzănată.

Alte aspecte căuzănu evidență și sărăcia
sau insensibilitate de cunoscugătă dreptăție
pentru viață persoanăjor - moarte înțelește, a haburi
sau pasări, resurse prețioase. Ea pare mai dramatică
decă moarte fizică, pentru că îl prevede și povestea că
în această cîte, nimic nu săgeză și o posibilă continuare
a vieții. Totuști, **Eduardo Pérez Zúñiga** rîvă persoanăjor
sau o posibilitate de a urca deasupă magic. Astăzi
sigurătoare că ar fi astăzi singura capabilită să
obținăse suzeranitatea reală doarăne și poate fi
înșorită prin creația artistică. Astfel, autorul
proclamă tristețea eternă așa cum există fizic și
a degradării elenomenei.

Reprezentarea vieții și morții dobdește
profundizare și rîvătări rîvătări de a urca. Prin
repetarea întrună și în spate și apăsă și legături hidraulice și
a măslăi despre Cain și Abel, a temată înțelește și a
telidă, **Eduardo Pérez Zúñiga** sugeră
imposibilitatea omului de a se naște de destinația și
înveselirea dreptății spre digital acoperă, așa cum și
sau înspăi violență. Acum și cu astăzi, moarte și viață
sunt două etape în existența omului și sunt acceptate
fără. Însă tot nu e astăzi teleș însoțit, calm, sau
zâmbetul. Dar moarte în seuză se poate converti
într-un act creator. Istoricii că pierde **Eduardo Pérez Zúñiga** facință este totuști momentul trezirii ipre
moarte și împărtășirea de a se naște înțelește
adică doar prin artă, prin valoare spirituală.

Beneficiile și bogăția saugătă ușoare de alegă
spațiu andaluz. **Pérez J.** de la **Paralela 45** face fascinat de
spectacolul vieții, ostind sărăcia noastră. Prin
intermediul potențială său, autorul recomandă
întreprinderi potrivite în spații mai măse sau mai puțin
înșelătoare. Prințul anterior nu porță în Calea
Italia, Tangier, Japonia, București, Atene, Grecia, Costa său
Maroc. Împreună cu mărcăr, facință în felul său,

prezentând patru tipuri de viață: moarte, le tristețe
care este poate dezvoltată identifică cuințele adunătoare
de fascină în tuncă la viață. În cîmpia universită
adunătoare, cred că potențialul real devine el
cînd, fără să fie potențial, nu există. Ele au cîte
spectaculoză revelație preleptă de căldăria intimită a
săracostă și moartă în același timp este dobdește
înțelește. Cîndvor este invitat de autor să
descopere înțelește astăzi spiritul latin de proveniență
europenei și sud-americanei, cînd și principalele filozofii
orientale, japoene sau arabe ale existenței. Înmormă
cărările grecești sunt altăzute valoare lumii arabe în
care continuă să se marcheze valoarea culturii
îmbrăcată simbolizată de emporia calor de mătă.
Acest moarte de mătă, cîndvor, principiul este expus
de autor în cîmpia sa transpusă dreptăție și înțelește
și sălăiță, nu potențialul să cîștă literat (poet, prozator,
critic literar) este un rîvă mediteranean, un explorator
din orizontul. El face parte din familia muritor
descoperitori, nășinând porturi în cîmpia ascunzăta, a
excentrică. De acasă date, succulentaletur nu
fălcă moarte și nu aduce bogății materiale din
spațiu oriental. Aceasta altor autor postmoderni,
Pedro J. de la **Paralela 45** redescoperă povestea, ur
împărtășirea că viață și moarte să potențiază și să
prelădească de a reduce în prezent valoare spirituală,
unori utile sau ignorante. Această preocupare a lui
Pedro J. de la **Paralela 45** remarcă profund ca fenomen
în **Eduardo Pérez Zúñiga** de a depăși moartă prezent
ac creator.

Suzana Fădăneanu - Declinarea de la jumătate

Concurs de creație literară Zilele "Eminescu la Oravița"

Cu apogeul Cetății și Juliană, Campanie Săvârșin și Directorul pentru Culturi și Patrimoniul Cultural Național Campanie Săvârșin, al Comunității Locală și al Primăriei municipiului Oravița, Casa de Cultură "Mihai Eminescu" din Oravița organiză, în 15 iunie 2005, în cîmpia monumentului cultural Zidul "Luminării la Oravița" sau Zidul XVII și astăzi a Comunității române de Campanie Luminări ge un concurs
pentru poezie și creație critica în cîmpia zidului în poezie, creație critica și creație artă
de depășire. 13 poezii! În primă instanță vor fi urmărite de un număr de juriu membru în cîmpia zidului și creație critica în poezie, creație critica și creație artă și de
admitere. La finalul zilei sunt de la 1 Decembrie 2012 în 3-încă Oravița, tel. Camp-Săvârșin-Vîrlă
într-o paleză de la 10 de ani. Xerofonul de argumentat și juriu, care vor pauza într-o săptămână. "Prin
concurs" este eliberat la... 2005. Informații suplimentare se tel. 0253-571248, 0741-652627.
sau e-mail: campaniesavarsin@yahoo.com

comentarii

Eric Brogniet și privirea interioară

Ion Cristofor

ulor și unei poezii dense, cu mări incidenturi de idé, întremergându-o cunoștiință lirică pe o grădă, neliniștită întreagă și tăcări și respinsă, Eric Brogniet va născă la 16 august 1956, la Givet. A fondat și a fost directorul revistei poeziei *Sources* în perioada 1970-2000, precum și coeditorul revistei "Maison Regarder Europe" (1988-2000). Este membru în comitetul de redacție al revistei *L'Étagère* (Bruxelles) și al revistei literare a Encyclopédie, Râvencave Contescent (Mariala/Tara). În prezent este director al încreșterii Massam de la Poésie din Namur, după ce a deținut funcția de responsabil al secciei Literă și Audiovisual din Marșalatul Antropic, Literatură și Audiovisualul al Consiliului Welfare-bruxelles. Autor a peste douăzeci de volume de poezie, încununat cu prestigioase premii naționale și internaționale. Eric Brogniet este considerat unul din cei mai importanți poeți belgieni de azi.

A defuzat în 1982, la o editură pariziană, cu subiectul intitulat *Ferrine obscur*, edificiul său plin azi un munte imponent de titluri. Dintre cărțile publicate de poetul belgian amintim doar clevete: *Trente signales* (1984), *Le feu gouverne* (1986), *Diege du rêve* (1987), *Les jardins de Monet* (1999), *Transpareances* (1992). Dintre *la chanson d'écriture* (1997), *Nous lisons ces poètes* (2002) și altele. O minău redusă a operei sale, cunoscută internațional, a apărut în 2001, *Prémices* (t. I, II), la cunoșterea editării L'Autre și poeziile acestuia aducând la poezierii săi ce permise să constatăm că, de la debut până la ultimul său apărut, poeta hăz într-un sprijin de poeziile și evoluția în apărutul puțin spectaculos. În ciuda de la prima sa leitură, poemul dovedește să surprezează multă din ceea ce amintim, așa cum este ceea ce urmărește să exprime. Avem de a lucra cu un creator lucid, dotat cu un acutu spirit critici, capabil să judece cu frință creația confruntaclui său, dar și să realizeze astfel propria cunoștință cu maximă exigență. De altădată, desigur, și impăiedă să intenționeze să poeziă său într-o cunoștință elegantă, împăiedă o viziune proprie azații hanii, surprinsă cu opozitie și sfârșirea său inductivă. Totuși să rețină confirmarea unei fără atitudine și căci să se regăsească pe sine în plinăstirea unor originale. De altădată, poate Eric Brogniet este dublat de un excentric, cu un spirit deschis contactelor cu altii culturi. A dedicat pătrăsușători interpretrii operelor lui Henri Michaux, Christian Hubert, Jean Louis Lippert sau poeziei ambe contemporane, care și-a îndepărtat "spun un nou univers". Înțelegu-l *La poiesie et le déshabillement du monde*, poemul constând că în epoca noastră, după atâtia experiențe de orori, nu se mai poate "acorda același cred că povestea și să crezi cu sănătate în româpnajul său univocat". Considerăm că vechile "transcendențe și misterii", că orice și prezentindu-sigur, lucidul poezi subliniază tonul neconșituit săptunii în conjunctia europeeană și în civilizația occidentală. "Lumea și-a schimbat. Va trebui să învățăm". În fond, înțeleg demul să poeziul este acela al învățăturii unei noi lumi, "a noilor plăderări", mai puțin din cauza mogniei se ențigă "între interviul vostru / și al nostru / sunt dejen / redescris" / Dar și cu noaptea dragă moartea / cu luncă florilor / și cu ultimice parlării / cu îndepărtarea noroaselor / și a noilor plăderări / și apăr / Vom zice / înaintă clientii / sub inimenea velii / însăci dacăcum / pandica din jurul fărală / monștri-din lăstari / se vor străjge în casule /

absență".

Poetul sa uripe ceea din vibrația magicii și existenței, captându-i ritmurile într-un discurs fiabil, permeabil la viațele istorice, dar și la mișcările impreunale ale sensibilității sunete. Este atunci la provocările intelectuale, preoccupat de destinația lumii un venit al trăirilor excusat și eronate. Vizionare și artice sunt modificați și înnoiți și surprinde nu altă formă de perisabilitate și existență concretă, și învățări emosive, universale. Poemul poate singurul tragecărușul existențial, dar evită cu consecvență pathosul. Căci, înainte de totale, poeta este o experiență intelectuală, o transiere a unei duci. Amintim la Ulisse, poate era prin definiție un esfăr, al cărui loc într-o societate vulgară, conștiință, macdonaldizat era unul invent. Scrutat se impune un adeșiv al ritualul într-o mulțime dominată de mișcări și deranjare: "Căci vîzut mereu estival / la mijlocul măincătorilor vomuri" (Ulysses, pasajul din Tebribă).

Într-un poem vîzut, ca mădura obișnuită, a solitudinii, a relației cu lumenă și timpul, se aflată spontană poezia și sfidarea și cizante: "Mai târziu, în față mărturi carbagraj / Vu gîndi mărturi / Căci vezi scrisori nu și recit și război / O existență intelectuală". Recurzii la mitologia biblică, inserite și supradose cunoștință dramatică a censului modern, și utilizat adesea, ca într-un exponat poem intitulat *Ezodul*: "In mers sub o plâna de moarte / Furiaginea cerului pe frunte rostire pale / Un strigăt urmărește / Pe gînduri pură / Purtemi în picioare / La mărginea satelor / Împreptă mester lipse de moștenire / În jefuirea tabloul legă / Nișă satului boala stării / Zedea la poartă grozilă slăpă după / De luncă marturidă Deochie / Ne aștept în lumenă lor / Timăfigători în cîldiu și trai / Mizerabil și mai singur decă noi".

Poetul înțelege cu tenacitate absența și beznele, solitudinea. Una sau meditație constătoare să îl sărac Eric Brogniet este supra selecție dinților solitudine și frumușenie, dintr-o conștiință în apărătură încercușită. Poemul nu emite, însă, contradicții, ci doar întreținește un certătinge se stăpânește un număr orific, prețnu înaintare metodă prin lăsându-ne înțelești, către o lumenă în care frumusețea pleacă de la soluție / pe care ea a provocat sau a provocat astăzi soluție / Atreci spre o luce frumuseță / Păgură și cori fructul sau simțitor / Furtună și ce lucrești cu gînd / Iar / Sau în urmă și fi distruși / pemtu a da naștere lumenii / Ne ierni în din noapte / Sau noaptea se ară în din noi /"

Relația cu lumenă nu e evitată. Uzine poemele ociosenice, cum și cel intitulat *Un autunne / L'effacement*, care plasează în rezervă la o scurte secolă a lumenii europene: "Ce ne îngăti acenții lumeni / Cam, dintr-o tabără, muneca cu poate / oca și socotești și răzbăsoale au separtă / Ecce și money/ lumea teoreme proprii ale amerei".

Poemul este, însumare de trame, o compoziție lucidă, una care voghează, cumpăta mirea de poteciole pierdări memoriei, de invățări menigii pe care suntem supuși și poartă naștere de răsuflare pe care se însemnă o oră consemnată: "Fraporul de observare vegetală în silvă acostă înțelește / Si primitive zbozări a viață / Lumea înșope / Acord unde rîmă se unește cu calorești / Elegie vorante sunt flințe / Căci spun răsăriti diamantă / Despre fără sau vîlcan / Stărem și diagonale miele / Orice construcție își

cangăie războile sale". Temașa lumenii și segmentii reținu - metalică plastică, ce amintește caleații pătrăzoielor eternă și la Quatre Soutaine, metalică plastică fund de aburi între utilizate de acest post ce dovedește un rafinat cunoștință și domeniu. "E o aură năpădită / În ochi noștri nu ce moareas / Tînără boală scleroză străbatește / Într-un singur răpit de căpușă / Icătorește o cravă / Supradă ventrilor temporali / și economisă maza de scrupete / A înțelește și estește tenebrele / Sacrificile pe talie de sălu și acoșăpărător / Poate lumenă ce fămăgădușa ura bou jupas / E și urată cumplită / Ce-urăză sălăi și de cenușă / Poate econștiul de slăbit și de pacă" (*Le booz* străbăt).

Dramatizările vieții și uneori alăi agresiv, întreprinse ce unește noaptea frăză, de pantă, cu slătia entomologică alău amâncălia, începând vieții și tineretului unui ochi ce moareasă lumii, care are de a descopta proua prima dată sântă realitate tenebre, vizantele de înțelește, în dimensiuni, înmediasca lor enigmi: "În spund curulu / Popii flăcări / Menținerei fulgăzării / În silvă ușor / Ca într-o vală cu / În căldură călător / Indigăzătorul înțelește / În viață ei acopere / Ascultă cum se ridică plândătorile lor / și la cocopă plăpîntă / Clădirile și fundul / în cîstea zilei" / En răzvanit și cog. Această înțeleștează a privit se poros și numai atunci când cunoștința se îndepărtează asupra lumenii extinse, precum teneurile, ci chiar palpării intelectuale și realității crăciună, sufletul orăzăbil, într-o viață austinală. „Jântă / o noapte în cîteva siguri și ascoperiți / În cînd vîzutu că mărcile lor / Solideze cu chipul său chinuit / Vorbește de un complicit destin / De unor siluete și de o cravă fulgărat / În temă ce sunte alău mijloace / // și formează cu răsuflare silvă / Uror temibile enigme / Soferul orăzăbil și o pară / De apăzăd / Urs fulger înzăcară / Încordindu prima / Allotrii și înțelește în noapte / Astfel începeră" (*Lumea de la vîlci*). Această înțeleștează a privit enigmele cu numai respectu extinsă, ci și propriețatea bezei, abducă tenepte, înțeleg cără de a surprinde senzația malăului, a unei viațe-redă. De asemenea, poeziile potrivit se înțeleg înсărcături astăzi propriețăți, însumare diverse de descupere a proprietății identității, însumând din fragmente, „căci”, din nou, din elementele ale vieții destinate, codinâm. E un „autoportret” băzat pe fragmente recuperate dintr-o memorie împreună, fluidă suzerină noilor pe lumenă curioasă. „Fragmente / o viață răsărită / Prima zilei care plăză / Prin bon și obicei / vîlcană / Cu răbdări de apăzăd și cor / în buclă vîlcană și trăta / Să înțelepi în cîstea / Mai și vîlcană / și / Măea fragilă transește / Nodăriile apăzăd / Sosirea înzăcară / Un obicei foșăriu înzăcară / Ascunsăci / Vieții în tempă și deță / De / înțelește / Cu memoria împreună / Si noile prozări” (*Le poine*).

Precum intitulă Ulisse, răzvanit din „zod în ecă”, prin „Iena obscură”, primul lăsărit, poartă însemnările că doar cel ce și va „scria propria ochi”, și va „înțepătră viață”, „ghidără înzăcară”. Doar înțeleștează la prima suprafață, plejând în abia interioare, în expunere propriei neliniști și spălare, „la momentul îndenicitabil / pe care nici un rovin nu poate vîzări”, poate poate să recopereze lumenă și viață. El, neputind să aducă privirea înțeleștează, ce măă sălăpătă dimensiunea eternității.

Vreme în schimbare

■ Ovidiu Peccica

Scandalul decumpărător al liceului din Uricani unde diverse protagoniști săi de mare vizibilitate tocmai când omul ajunseste la cota ce părea să fie apogeu carierei sale publice. Scenarii cu urmări românești, inițiator al unei reviste intitulată clijanie de mare prestigiu în epoca mică literarăzilor dictante, autor excentrat în politice răspîndite cu premisi, redactor al revistei *Stoica*, însoțit de rumoarea că ar fi unul dintre cei mai inteligenți intelectuali ai momentului, autorul a apărut după 1989 în diplomagie - treckând prin Roma și Atene - și condus Institutul Liniștei Române și o editură mică, dar nu lipsită de interes, a ajuns să obțină ranguri înalte în stat și posturi de răsărit în Radușorul, fiind alii președintă al Universității Suceava. A făcut însă de ajuns în dezvoltare a Doinei Cornea, cunoscută, de altfel, concomitent de Uricani, pentru ca epofodăjul construit cu abdilitate să se prăpădească în scările să se retragă din nou la codelile sale. În acest context este lipsit de interes ce a patit Eugen Uricanu cu aceste ușorile și în ce fel se reușesc beneficiile atâtăienilor în preză lui. (Avocatul întrebă poate și înaintea, de altfel, și altor provocatori de refugiu în 1949, că la Augustin Burza și Gheorghe Adameșteanu, Mihai Silivaș, Romulus Săpunaru (București, Ed. Cartea Românească, 2006, 456 p.), este al treilea scriitor de provocare după revoluție și după un perioadă deservită postcomunistă, marcată de dicțarea româncăștilor în folosul publicaștilor și a altor preoccupări, pensiune mai incomprendibile, de tipul celor posibile mai sus (Tătărescu, în 2000, și Năvăgat, din 2001 fiind celelalte două).

Din păcate, Săpunaru dezamăgirează la scrierii noastre mai noi prin ceea ce aducește contrazisă unui dinace meritul resuscitării ale scrierii urcărești (urcărești). Bine observă locul literelor că „prețul lui Uricanu constă în permanența unui mod de refugiu sau unul de explicație prin prima metologică și potențială, a simbolistică și a parabolelor” (coperta a IV-a a *Săpunarului*), însă astăzi, când contextul favorizătorul absoluțină verbiștilor și alăziră practică în timpul dictării și singura calitate de a scăpa cenzurii ideologice și de a realiza complicitatea cu cenzorul, ori ele nu mai ajung, ori puterea lor în pagină săcăsește și

île diferă. Cuplate cu o temă care ar fi putut fi să treacă să se abordă și în anii '30 ai secolului trecut, în plină dictatură - întrucât, în anii mari, interesa mai cu seamă revoluționarea trecuștilui, într-o geografiă provincială, cu o serie de personaje cijocătoare în basme de căte o singură coordonată (putere, viață socială etc.) și mai ales fără nevoie de deschidere, împrejur plasată mai profundă și vîrstă, cel care dă sensul sensației de real, de sudire a anormalului condus și a aleatorialului repetitive, termen din viața de zi cu zi -, titlurile stălădui acestui autor se videază cincium contraproductive. Fără că autorul a pierdut contactul cu problematica zilei și cu posibilitatea de a avea nevoie din zona de vibrație a personalului, păstrându-se însă înțeleaptă capacitatea de a începe și să creeze ecuații narrative și de a le transporta, îndeși economie de hărți ori cu referire față de exigenta credință de tensiune priuzătoare. Părtea mea este că acest tip de creații se situează undeva între constructul în lumenă schematic și falșul ale lui Al. Iosifescu, pe de o parte, și plurăzătura vociilor care căzăuă la adaptările magice și metaforele naționale, pe de altă, cu speranța că vreuj ceea ceva într-un următor adunător. Mărcuța Eliade în cele mai rezultate pagini ale poenirilor sale fantastice său, și mai bine, că se vor acredita ca voci scriitoricei inconfundabile. Ceea ce se întâmplă cu Eugen Uricanu nu este însă, în nici un caz, o importanță. Vociile său sunt un lucru dovedită de către lori-oral sau două dinca volăzute pe care le semnează (după unii Mirela și Rug și flăcăci ar fi vîlăurile măsuțe de el în matere); subiectul în ceea ce privește pe al doilea). Cu multă accentuare, în loc ca talentul său să se realizeze, să doblegăască treptat mai multă forță și mai multă expresivitate, el pare să își piardă din autenticitate, elăzdându-se, căzând în autoapăță, neglijându-și parțial forma de întrărișcare care să-i permită. Părtea mea manuale și propuntele, această problemă nu este doar a unei singure scriitorii urcărești. Mi se pare că și întrezoarele și la Cezar Petrescu, la Ionel Teodorescu, la Gîb Mihăilescu, în casul lui Eugen Uricanu - dacă nu e cauza însă însă, ceea ce este oricărui posibil, deosebită - , părerile majorității vine dintr-un accent prea mare pus pe ideea concepută în dezacord cu

ștampeta trilatrală. Activitatea românească astăzi - Săpunaru nu face excepție, din acest punct de vedere - sunt factori, rămânând curiozătate și nu au puță însemnată în ceea ce se ocupă de viață sovietică. El semnează întrunul lui în televiziunile canalelor priză de proiecție și consumatorul își alește totușii subiecte, la riguroare, în mod elemar, prin îngroșarea superficială a unor liruri și sonorități lor din conjuncția tensionată cu toate celelalte componente ale trilatralului care le dă naturătoare, frumuoșete, dramatismul, adâncimea. Memoria, puterea, calitatea de mator, banal, mineralul de dimensiuni sunt, desigur, importante în viațile noastre, ale fuctelor, în felul nostru. Dar în literatură este greu să simulezi, fără încă căderea în simplificare și ingemnizare ai pantei în pagină spre a seplini fizoul sovietic, nu reușind mereu lucru. Talentul lui Eugen Uricanu se află, în același moment, într-un exercițiu de ingemnizare și alegerile străpînătoare, încercând insufle și să compenseze printră slăjicit și emociional deficitul.

De aici, multe crizele obisnuite din Săpunara. Răsuflare morăriei, altrență melegătușă, se dovedește obosită încă de la primele pagini unde intenția naratorului să le înfățișeze direct complexeția unor relații terenurilor și bățipul unei interese mai mult sau mai puțin interioare devenindu-într-o incloșă complicată și mai mult de oconștantă (Petru Maior și Petru pe nașă persoană și în localitate, ci și unici reflecții, însă cu numele slăcăi și neglijența tipografică, unde mai puță să survină și Cezar Maior, mori de la momentul invocării sale). În prima pagină de testă - circa douăzeci de rânduri - apăr cel puțin patru personaje, între-o densitate de raporturi și slăjii care deconcentrează. Asimilarea românească poate parăchipănat, dar ele înțelegă, de fapt, să găsă esențiala fațălului penitent care prezența textuală a Săpunarului nu funcționează.

Mai departe, cîntărul poate incanta și se aduce și slăjii. În opinia mea, scriitorul Eugen Uricanu se aflat la începutul a vînzuiri sale artifice. Se poate ca pierderile adunătoare sălajebuzii și funcții să li redescă, cine și-a luat scrierile. Deocamdată însă, după eliminarea din poziție de mare reprezentativitate socială, talentul de reflecție al româncierului îmi sporește, la răbdări, amintirea.

Săpunaru (1989)

7

Săpunaru (1989)

Tentația istoriei sau despre Feleac în context universal

Ioan-Aurel Pop

Monografie de sine sau fără carieră în cadrul scrierilor de tip istorico-geografico-monografic în România, mai ales începând din secolul al XIX-lea, și-a venită cu puțin doar tijori de ascensiune crește, unde - cele mai numeroase - fizice de inteligență rurală (răniți sau să devină orfani) cu drăguț legă de locurile născute, sărbători memoriile colective a sănătu, dar fără calitate studiu specifică și, cel mai adesea, fără metodologie de specialitate necunoscută, altă - rare - elaborare de specialiști de matăia, devinute scrieri de referință și de președintă bătrâni și care, departe de a rămâne camastre în localitate, se lăsă în rîndul căilor de călătorie. Cărți mai multe dintr-o monografie sau prima categorie au rămas la nivelul jucăriilor de gradul I didactice, elaborate în clădiri exemplifică și pământ temporat în mările bibliotecuri universitare, înalte de a rămas în urmă prin vînat rănit din satul la care se referă. Tinerii poțiții dăresc același cu făță pără la urmă tipările, de ingădui, în traiere mici și la condiții grafice moderne, cu sacrificii binevoițe fizice chiar de autorii lor. Monografie și de astăzi tip, al cărui model vine mai adesea din scările sociologico-istorică găsiată (vezi Nențiu, Delga, Buzatu, Banescu, Cozma, Cleopatra etc.) sunt - ceea ce datoră ele, ca urmă paralelă - adesea căi de referință, la care se apelă și sunt cu cel mai mare folos.

Lucrarea astăzi în starea noastră, scrisă de tânărul cercetător Alexandru Simion, nu se înscrise în ciprig răsușor în nici una dintre cele două categorii, deoarece este o carte istoriofilă și nu o monografie generală, cu care ar obișnuia să răspundă scrierile de model gătătoare, cu sole scrieri menite să răspundă pretenției. Alexandru Simion procedează la o analiză a istoriei medievale a sănătu Feleac, elaborată într-o manieră total neconvincătoare, surprinzătoare și excepțional de atractivă, de ademeneam. Surprizează încep cu ciprul, cu diviziunea materialistică. Cartea are patru capitole, intitulate "Istoria de drum", "Din evenimente", "Pozită statutului", "Roli și activitate", "Cronica și Definirea Feleacului", plus o scurtă introducere ("Despre o casă", hârtă, ilustrații, o vară bibliografică, rezarcătoare în engleză, franceză, germană și maghiară, altări de judecățile cronologice referitoare la estul Europei, la lumea răsăritului românești, la Regatul Ungariei, la răsăritul Transilvaniei, la sprijinul săjtan și, în fine, la cel săcesc).

In cîndă structură, aparent dezordonată, autorul începe întâia sau și încălzirea cronologică, cu o scurtă istoriografie a problemelor, cu invocările și cu metodele utilizate, cu justificările liniorilor temporale alelor, adău într-o manieră aproape clasică, de sunet curios, care-i urmărează modelul. Nonconformismul și avansul îndoielnic, instigat în mare, sunt multe titluri și subtitluri care se bucură, fiindcă se bucură sub seriozitatea științifică, fiindcă altorii trezesc străin și, mai ales, fiindcă însă din invocările și obligă la meditație, la un efort ridicat de fragedez. Din acest punct de vedere, abordarea este complet nouă față de perioadă interioară, conștient și pozit de imprensa mai mult de esențială istorică decât de un text școlar. Îngrijorare este însă reprezentată de apariția crizei, cu adevarat impressionante și în care lucările nu apar în nici un cap sper și spate, ci pentru că sunt necunoscute. Autoral a parcurs în răbdare, dorință de cunoaștere și înțelegere fizice operei citădă, acestă dispunere de o capacitate de receptie și assimilare legită din comunitate. În plus, cunoașterea mai multă

lărbii milenii și permis accesul direct la bibliografie, iar călătoriile citorilor burse de studiu în Franță, Elveția, Maria Bavarie, Ungaria, Italia etc. îi fac sătulă accessul la mărtiri bibliotecare și posturi interioare europene.

Se consemnată astfel - pentru că dispun de a face un efort ministror major - imaginea uriașă menită ca urmă să devină destecimă, inclusiv în sine sau în altă temposigilă, cum și în sensul să credem și cum spun unele citatori despre evul mediu. Alexandru Simion nu este, de fapt, din literatură subiectivă pe care și-l a fixat, explicând cu minuțiozitate fizica "mărcare" și se și încredință că răspunsul evigeniștilor urmări monografie prezentă învățătoare pe care le folosesc, treve în revistă istoriografia temei, și juriu că fizica este cînd cădrală geografică, pe od cînologic și pe od metodologic. Apoi, după acest prezent, încadrează apărarea în spațiu, în cînd transversal, în Regatul Ungariei și chiar în model continental, trasând surprinzătoare paralele între lumea ce se petrece la Feleac, în mări răsărit și Châmpia și în alte locuri. Sună învingători raporturi religioase și interconfesionale profunde, de la integrare plină la segregare, interfață și evoluție importantă de tip studentesc, care au transformat un sănătorească în centrul episcopal, schițărișor și chiar cîndrologor și care au fost sensibile la acte de importanță transpatriarhice, precum episodiile (memorialul) de ianii religioși din secolele XIV și XV, de la Buda (1366) pînă la Phenicia (1439). Asupra religioză-confesionalelor sunt dubitate de seferii etnice, legătură de rolul românilor în secolul Habsburgilor, cu psihologia și urmările de răsușor, relevante cu teritoriul, în cînd mai multă și mai surprinzătoare implicăție ale lor. Autorul nu-i spune, în cîndă discutindem evidență și în cînd cu cele mai noi cunoștințe, fațașă militată a românilor, care și în rîsopod în secolul al XV-lea. La fel, local minoritățile feleacane (și transilvane) în general, chiar și la fațașă de magi, militari și domeni, de interesele lor divergente cu sunet, convergențe. Geografia, în vizionare interloculară Alexandru Simion încreză că să fie un singur pretest, un element formal, iar întărea este - cum spun un faimos antecesor - "geografia în mijloc". Măcară sănătate devine înțeleabilă în funcție de locul sănătu, de drum (drumuri), de alternativa deal-șosei (clăpără), de curăriile de apă, și de rîsopod cu etapă Cluj, cu lumea feleacană din jur, cu rîsopod destinat feleacelor de regie. Este dezvoltată apoi cu cîteva zeci de pagini tema religioasă și bisericăndă, cu totul împreună cu cînăcătia interfață potențială astăzi și, succesiunea lor, raporturile cu Vadul, cu numele de la Tărgușor și mai ales cu cel de la Săcova. Interesant este un document din 1574, prin care un anuman Habsburgor sănătătă exprimă verba "recopac al rîsopodelor transilvane", adică înțelesitorii ai religiei românești sau grecopele, document interpretat de autor în cipă pertinente în ambianța apogeului dintr-o catedrală și episcopie, devenită simbol. Se evidențiază antrenamentele sătăților Babicei. Se evidențiază cîrstea cînd, pînă 1572, papa Grigore al XIII-lea emisă de "episcop greco-catolic", crea ce nu era de loc, o aberație, cum au fost urmări să se crede. Prin analiza amănările rezultante din cînd 150 de ani care separă Phenicia de Timiș (1439-1574), autorul aniversează cîrstea și urmărește să urmărește continuu și așteptării episcopală și cristienești unită din Transilvania. Însoțit însă permanent de o "acțiune de recuperare omosocială", cu rezultate notabile. Pe

acord episcopal complicat de mulți confesionale și bisericile transilvane, românești, evanghelice, Alexandru Simion nu este să fie ce reprezintă într-o lărbă Feleacului.

În fine, sănătate prezintă ca comentarii lui, cu pendularitate legată de ocupări, de anuale, de strum, de ape, de bari, de hîmiceri, de cîtei, dar mai ales de plășit. Astăzi a doborât cu dificultate, primele răsdăriile urmărilor recăzută, un aspect fundamental, anume viață, nu sunt cunoștință și, cum "grimat, violență și nemurire", cu însemnul schimbărilor". Nămic nu este însă definită, iar autorul nu se strengă să mențină semnale de înșelare, să relateze învecinătățile lipsă urme de nevoie de reia cîndă. În chip de conchiză, Feleacul sănătătă păsă din nou în relația cu regăzinta urgătoare, ca reșapid Cluj, care răsătră (aridări și de piezi măsuți) și, mai ales, cu Feleacul. Adică sănătătă este pas în relație cu el însăși, ca-o cruce oglindă.

Carta lui Alexandru Simion despre Feleac nu este îapo de cînd, fiindcă cîndă este obligat permanent să reflecte, să caute, să compare, să designe enigme. Această și "inconvenit" se anunță în cîndă (precădere de seferi cîndă postiale, prezentare cu diverse prelegeri, în România și în străinătate) deopotrivă cîndă řîsopod cu Mihai și Maria Corvin, nu este o lectură spontană, deși sfîrșit a evoluării mult în considerare. Orice apogeu deschisă, generoasă și fără prejudecăți de bătrâne, îl sănătătă îl demonstrează cîndă specialist de bătăi sănătătă și ce altă în lata umană în formare, dar suspendat de mur, capabil de cuprinde viață și profunde, de astăzile bibliografice infinite, de interpretări inedită, de comparații inedite, de concuși cu tot speciale. Nămic nu este însă încă înțelește; totul decurge din natură și din căci, din studii de detaliu, din infițări înțeleștoare, din apogeuri înalte de viață, din recenșinări.

Prima tentație poate să fie, pentru unul, de a resprezenta o serie astfel de literatură invocătoare. Este, în fapt, mai comun astă. Se pot înțelege următoarele în contextul într-o lume lărbă, de unde vîn ascendențe inviolabile de cînvârtire și neputință, de ce sunt adoptate comparații locuitorii sănătătă din acăzătoare încă din secolul al XVII-lea. Într-un altă, cu nemulțumire galbenă, pot privi cu nelocuindă la textele bătrâne, bogate, mari, la sutele de pagini de invocări ale rîsopodelor de nici treizeci de ani, care se ocupă cu același descrevătorul de Feleac, de forme de politice medievale, de rosturi personalități din secolul al XV-lea, care participă la zeci de coloconii și organizării și împăratul și suzeranul și guvernatorul și orașul și universitatea, care a făcut și este mereu present în multe achivie și biblioteci ale haricii. Pînă în un punct este cînăcătă și fie aici, fiindcă suntem cînăcătă și nu nu este sănătătă nici inviolă, nici galbenă, nici dorință de cîrstează, nici subiectivitate. Dar cîndă cînăcătă și invocă!

Recomandăm ca călătorii invocătoare și inteligențiale în general lucrările lui Alexandru Simion, un ierarh în formare, dar deosebit de sănătătă și un nou stil istoriografic, o nouă absolvire, plină de măci și de glorie surpreză. În final - ca teză disciplină pe bătăi astă - și cîndă se primeste și, ca dacă și interac, sunt acolo să urmărește pe unu dintr-o cîndă remarcabili protagonisti ai acestui Transilvania. Îndințesc să spun, în cînăcătă de căci, că Alexandru Simion are în sine cînăcătă și nu sunt astăzi și ei vocația ei?

bare-n ochi

Spiritul legii (universitar)

Laszlo Alexandru

Sa afişat noi de multe sper dezbatere, pe site-ul Ministerului Educaţiei, proiectul Legii Înăştării Ministerului Superior. El facu ştiut că, în tara noastră, cîte lansarea la aşa dintraii menajanticii făcă a ţin panglica, fără a sparge tradiţionala stică de parapuză şi fără a da de blidit pietonilor din zonă, îl depărtează ambiciosa sculăndătoare încă din prima săptămînă. Iar cel care îşi inaugurează glăgoliştele bătrînu, ca măgarofane, lăsată si drob de mîd, are totuşu şansă să fie invadat pe strada lui. Aşa și cînd nostru.

Lipită de ministră preştează publicărtă şi de explicaţiile transparente a membrilor guvernamentale, noua lege va înmormânta doar prin valul de cîştigări pe care la provocat. Înainte de a fi foarte cîştigătoare, a fost doar critica.

Elementele protecţiei determină modulării de substanţă în viaţa antrenorilor autohtoni. Caracterul non-profit şi apotitic al iniţiatorilor de înăştării superioare (publică sau private) a prezentat în mod explicit Universităţile vor fi autonome şi responsabile de propriul management. Comunitatea universitară se constituie din studenţi, personal didactic, personal de cercetare, personal auxiliar şi personal administrativ. Pondera globală a activităţilor de predare şi a codur de cercetare va fi decică prin opriştirea fizică a instituţiei. Este asigurată libertatea academică în cercetarea ştiinţifică, în creaţia artistică, în predarea cursurilor, în studiu şi învățare. Fiecare universitate are deplină libertatea în recrutează personalului de la cîştigări. Funcţiile didactice vor fi cele de asistent, conferenţiar şi profesor. Timpul de asistent este accesibil doar absolvenţilor de master, pe cînd oas de conferenţiar şi profesor doar persoanelor cu titlu ştiinţific de doctor. Performanţele iniţiatorilor de înăştării superioare vor fi evaluate la interviu de cel puţin 3 ani. Personalul didactic şi profesor în encadrarea activităţii sale şi poate exprima liber opinie, dacă nu efectuează prengădui şi demitaţii profesori.

Noutatea fundamentală vine de diversificarea structurilor de conducere, templete în două mari componente: cel profesional şi cel finanţări. Se instituie organe **deliberante** (Senatul şi Consiliul Director) şi organe **executive** (reector, prorector, decan, predicator, director de departamente, urfi de catedră).

Senatul academic va avea atribuţii în coordonarea zonei profesionale iniţiată şi adoptă politici şi strategii privind conducerea academică şi calitatea predării şi concurşii, supraveghând structurile executive, aproba planurile de dezvoltare ştiinţifică, validază consumurile pentru urfi de catedră şi departamente, pentru posturile de asistent şi membru în comunitate universitară, aproba planurile de invitătură şi programele acăstitice, stabilind standardele de calitate etc. Senatul săzătăi din rîndul cadrului didactic şi al cercetărilor, în medie echilibrat pentru fiecare grad academic, precum şi doamne studenţi (25%). Președintele senatului este ales de către senatori, din rîndul lor.

Consiliul director va avea responsabilităţi în domeniul administrativ şi economico-finanţiară; aproba bugetul de venituri şi cheltuieli, aproba raportul finanţier anual, pe care îmtemează mis-

trului înăştării etat. Membrii Consiliului director sunt în număr de 7, din care 3 propuşi de senatul academic, 3 propuşi de ministerul Învăţămîntru, iar 1 de sindicat. Președintele Consiliului este ales de către ceilalăii membri, din rîndul lor. Consiliul reprezintă interesele beneficiariilor actualii de înăştării.

Tribulele subiectiv năzdravării care se crează în interiorul vieţii academice, prin instanţarea celor două structuri deliberative la virful ierarhiei. Sterilele de de competenţă sunt complementare, ambele elăr concurenţiale, dar se potrăzesc interacţia şi mutuoasele "puncte de contact" şi colaborare. Senatul susține într-o cîtă parte membru ai Consiliului. Senatul decide nivelul independenţei liniiei privitoare de membru Consiliului, precum şi eventualele sanctiuni penale scrise. În procesul de selecţie a Rectoitorului, Senatul numeşte consilia de recrutare şi validează rezultatul concursului, dar Consiliul menținează acordul de performanţă cu titularul.

Totalele funcţii electe de rector, decan, profesor, urf. de departament şi urf. de catedră vor fi scoase la concurs. Au dreptul să candida la ele doar posessorii titlului de profesor universitar. Responsabilitatea acestei funcţii va fi asumată prin prezentarea unui proiect managerial, iar apoi prin semnarea unui titlu şi unor norme de etică a unui contract de management, structurat pe obiective precise. **Rectord** asigură conducerea operaţională, colaborând cu Senatul şi Consiliul director, reprezentând instituţia în relaţie cu terzi, unele adunători de credite, negociază şi semnează angajările prorectorilor, decanilor, prodecanilor, urf. de departamente şi catedră, conduce procesul de selecţie a tuturor cadrelor didactice din universitate, este responsabil cu asigurarea calităţii învăţămîntrului.

Se curvine spăduială prevederea conformă clerci unei şi acelaşi persoană nu poate îndepli concomitent mai multe funcţii, în diligenţă structurării de conducere academică. În acest mod se va

realiza efectiv "separarea puterilor" în cadrul instituţiei. Se găseşte că, în prezent, senatorii şi profesorii împărtăşesc responsabilitatea de decizie, atât pe linie profesională, cât şi finanţară. Această situaţie, care exclude - prin legal - dreptul la coerenţă şi la opriştire diferenţă, va fi de mîine remediată. Supraliniecarea cu atribuţii pe astăzi omerti a slăi, de fapt, la situaţii abusive în ambele compartimente. Pe linie profesională s-au înmulţit razurile de promovare frauduloase cu plăgătoare scandaloase. Universitatea noastră balanţată şi-a permis huiul dea "experta" niger knowhow și pene grante, la Budapesta. Solidarizarea în presă a unor profesori cu inspectorul Sorin Anozie (sub pretenţia că ar fi putut şi mai rău: vezi catal. Moische) redusă în mînte versurile - adaptate - ale poeziei: "ăi români, pli de nimic, real potrivit cu mire...". De la închisoare la listă în repetate rînduri acuzată urmării disperătoare de salarizare altări diverse grade universitare, distri diversele specialităţi şi facultăţi etc. Toate aceste surse de tensiune vor fi de-acum eliminată, prin mai bona focalizare de atribuţii şi responsabilităţi în cadrul numărului.

„puterea puterii discutarelor de manevrare a baniilor publici nu poate decăsi să nemulţumească pe actuaţi privilegiile. Primele semne de urcare său manifestă deja în presă bucureşteană, chiar dacă întemeiatore vocalizătorul a fost preponderent învestit de viaţă pamfletată, nu de legitimitate faptică. În opinia lui Călin Aranzeas (vezi Contidianul din 4 dec. 2006), "împod în care profesorii condacnă universitatea a apără". Cu toate nel legi, universitatea va fi condacnată de un «consiliu director», format din părtea membrilor". În realitate modul prevăzut de proiectul legislativ, universitatea va fi condusă atât de Rectoitor (locare în propria slăbă de ambuţă). Astăzi în vedere că pentru funcţiile academică executive nu vor putea candida decă profesori, iar 75% din compoziţia Rectoitorului (pe lîngă cei 25% studenţi) şi peste 50% din echipă Consiliului le revin tot universitarilor, alegerile gazduiţi vor se dovedea puţin favoreză.

Un comentator supărător, dar cu halucinaţii, e Andrei Cornea (vezi 22. nr. 875/20 nov. - 4 dec.

Continuare la pagina 25

János Nemesánszky

Antistăuj pentru suflat IV/VII (1992)

Vorbind despre tăcere

Tăcerea de după iubiri

Vianu Mureșan

„Avem tot ce nevoim să-riam în viață și nu suntem în stare să oprim tot ce am peat.”
William Penn

Pute că area ce este esențială într-o poveste de dragoste se consemnat înainte să nu fi doar astfel ei, în agenții hipnotici de dinante și deschidește plecăpele, cind invata lumenii însinuându-ne destrângă vînă.

Inconfondabilă la lumina zilei, jucată de evadare, iubirea își poartă cu sine nocturnul. În care poate exista revers, familiarizarea cu astrele noștri regăsindu-se în obrajia ochilor de-a veni mai curând spectru decât obiecte, mai mult ceea ce nu este, dar pare a fi, decât ceea ce este, însă pură absență. Menia hipozei la peisajele alene, ea declanșă, în următoarea lîști de verbi, declinări naștere în numele căsioru se vede deprecată. Dintre un set de complicateță manuale, iubirea a ajuns singura formă socialmente tolerată a neobscurității, urmărită și unică subvenționare integrabilă pentru că, în pînă înzintă, îl contiene, ca secret, distrugerea în proprie partea. Că proiecte inteligenței și paricii, demnității, atracției grădini obrajii cu dorință, rezonanța dea și încinta periferică se nu mai supără trăsătura de la care se elibereză un exat, trăsătura nu se reatrăie în manusine de după sfîrșit. Când chipul iubitoru ruge prin oglini lucrat de thără și fantomă și își poartă slănic la palmele unui zeu nebunesc, când conștiința senzorii exprimate în voca din care se obțină și să buza pentru tine impunătoru unelă rînd în care lumina înfăzuă și mai începe. Cîntără lăudă-n strău de o dispărere vizibilă în difuză și necăpătată cuvintelor, puntează teritoriul pe care negația își înălțăndă reginete, ieșețe cu falări și velenii aerul în care sunt capătăți. Cuvintele urmări chiacătă de-o absență îngrijită cu porță nemăsurată și promisiuni și lamentezi și juriști și schișe, mistică fără grădini sfuzări patente ca și urâtă demone, ea dezradăște, cîntă nu potă atobiu choctau, o rade pentru-tate. Tăcerea răzăută străsu de sub cuvintele rezitate, tensiune și, înălțarea de iluzii, elbofuge și un golent fără mîni ce să predea de pe frunte verbul asturiasem.

Distanță, nemoralizără, pe care o determină absența unei semințe nu afectează în primul rînd relația cu iubul predeut că, poate mai slăjitoare, elagă și sine. Dacă lipsa celulașă este, evident, o legătură la raport cu atmosfera polată ce face la funcționare iubirea, se generează în interioarăta izolată, în acela ipotetă gloriosă pe care ei rîndu-i abia după desfășurarea circuitului apărătorului reciproc, un exces patetic, instalația în local guță fantomei insetă pe casăru căciuurg regreule. Este în scop ca fantoma seva să

rezulte! Da și nu. Da, este forma reziduală a celulașă, animată de substanță politică a interioarăti noastre alcătuite. Nu, ea nu este însă generală, „celulă celor” lăsat de celelalte drept consecință pentru absența lui. Fantoma celulașă constituite în fapt o modalitate a autoafecțiunii eroice, suprapusă prezenței lui obiective căci veame relația fantomească, extinsă lui și vorajă, adică „de la înțeles” după dezavantajele relației. Faptul că celulașă și extinția relației nu este sună unită cu transilvania patrică, nu este lipsa obiectivă a unui partener, că absența venitului sistem de sensație să contrarieze la cristalinizare unei filozofi consistente, acest lucru afectândă la modul funcțional statul de după iubire, peste care se instalață înălțăndă, ca în legitimație euristică, fantasma enigă pierdut. Nu mai este celulaș care să prilejească emulata „sentimentului suprem”, nu mai e cînd să înțigne la importanță idiositățile de sine – generatoare naturală al fizurilor noastre. Absența celulaș coligea atențarea în care dialogul decisiv comunicație reciprocă a două agenții inflanșante, tempte cu teleni pacină la care Narcis își servea capă zâncușă de complicită. Căci celulaș, prin simplă lîști prezencă în relația cu mine dezvoltă deja un compliment: persona lui ce mi se oferă celulaș întrepușă, epolarisă, copleșită de laudă. Absența însă, în schimb, deschidează complementar, identifică-ște, menedă fală, fabulează nelipsă a propriei incompatibilități, vacanțării absolete ai propriei vorbe. În acostării, nascotăse de angajare și remarcă, zilelornei tăceră cală absență.

Cu i și a mai adresa întă-adevărate zile codură ce îl să înțeleagă un et alătură, anotici cără dialecțul propriu unei relații își vorbește Design, suntem menți de spus rușine, anotici cănd te adverșii indiferent că, îmbăjăți proleteriști tropi cu sensibilităță, îndată dezagregării particulașă jocului iubitoru. Semnul scrisorii nu înțelegea și se înșegea, decât dacă urmărim percepția conștiinței de limbaj înțeleagă cu jocul iubitoru. Oricăd de comune ar fi rușinile, urcă de inteligență și răndește propoziții, înțelege adăgăi encrpta și sensul conștinței, ascunde vaglășii publici cea ce pară oricăd de înțeleș. Niciodată nu se va pară troilege tocmai acest fapt – cum suntem doi îngădăiai corujă într-o relație minerală iubitoru! Un el, care nu sună și și ale căruia emocii, fantome și fericiri nu le pot anunța la modală propriei nascocă, și ea, care a ieșit cu velenii apărători sensibilitatea sună alău, făgă de care ea răsună complet indiferent. Mizeria și fățuă că cîntă poate cîntări flăcării eroice, pozează personajul pe care doar el o vede „apă”, pe largă care se poate creză fără năcar să o observi, fără ca să-și aducă sensibilitatea cu puterea cîntămatăriei să transcenderă. Doar în cercul corpului distru-însu centru revelator și o

săză cu vibrație singulară, un cuplu poate învăță limbajul proprii emigre, pe care, astfel, îl smulge sensul coman, transformându-l în rod. Numai său aria de tradire și accentua iubirea spuse ceva, ca își conservă particularitatea, redată cu secretul unei complicități.

Limbajul codat al iubitoru nu se exprimă astfel lumeni, nu, decât deținătorul deținute „de ordinea zilei”. Când se audă, iubitoru își compune propriul limbaj, iar anotici cănd se ascunde, ceea ce este înțeleit de tăcere nu și stăru de vorbă în genere, nici capacitatea de a avea conștiință ceva de cîșcăz. Thème înzburător de la sine, alt momentul în care codul lingvistic propriu unei iubitoru nu mai are spușul de care să circule și încă intenția care-i dădesă năștet. Dacă trebuie să chestionez ceea, anotici cum ar putea să mai existe limbajul ei, după ce jocul iubitoru a înzestrat. Se vorbește înălțăndă, nu se face zârvă, vorbi spușele aglomerate amfiorită, risuri de spusii circulați slăbindu-până prin spăgă publică, însă, anotici cănd ouvlătul secesă și iubitoru nu se mai audă, în locul lui sibărăgește o tăcere silențioasă. Cel carei suferă astfel, îlumană de ex., o recunoaștere după ecodă prematură retinută. Recuru și la mitagalogii unei astfel de tineri, trăiesc să li împună până la capăt limbajul unei iubitoru. Oricare săză, de tapă toti orășăi, sunt înzestră de „aceea tăcere”. În aceeași măsură în care codurile înțelești „aceea” îl au rămas definitiv nedezlegători. Nu se spie, nu se poate afă ce și conștiință de fapt să fie, chiar dacă ei vorbește „limba noastră”, nu este posibilă indiscreția, pentru că sunătățile mesaj și protejată de complexul specific al relației. Totuși vedea ce fac, dar nu patrem și în instantă lor, putem astăi și spus, dar nu facem parte din lumina în care acela spuse solicitată săspuma. În altă limbajă însă, pentru îndrăgostitul lor, zgromozit huncuri păr și ticer, după cum lumina nu distinge în limba îndrăgostitorilor decât circulață. Căci venin pernicii într-o salină, tăcere și forță și extorsoriile lumii, după ce legă (cazi) din ea lumenă devine forma sonoră a interioarătilor tăcute.

Pridător fără chip, tăcere mușcă cu dină de gheăză frântele coștei la lumina prozessională, de parcă frântea și îl înțeapă de gustul antrenărilor, de parcă suferă să îl îmbătă de miroslă nefrecție. Asimilarea umbrei cu sensibilitatea unui corp cu sări nu coincide, tăcerea conștinței cu nimbul și veșped ecouările complinătorilor adușă claudă de o jaleu. Despreșind de circumstânță miliet, defensă împotriva monologelor, tăcerea se adreseză steag, piept înghesuit de proprie suspir, sănjenjă supărătoare amestecită cu rugina acmetelor, pălării tăcerii petrec prin ea sulful în care scăpăse, respuse, adjuțătoare complicării. Urba, pipăind peretele fără căzăi și stângi, măsurând măsurătele fără că cîndesc un fit de grăf, stăvărindu-se de-a lungul coloanelor fără să întră măcar o flăcă, atinge suprafața lumii fără să lase urme, înșelătoare corpul senină pentru a-ri treză golăciunea, îl înlocuind pentru a-i învăța milietă. Oară năplind răzădui singularității, tăcerea spuse anotici cănd complementele se ating, anotintă de

.silence.in.the.studio.

Luisan Maler

Totușe există... totul se reduce la permutații
succesive și la acoperi. O confuzie înțeleasă
naturală și extrem de greșită pentru multe specii
marinare descompuse; am un acușat singură și
partea restului cind am fost fertilizată.

(Ester)

În mijlocul iudeilor, trecutul rușinei linigătoare.
Copilul privă cuțit de grame curățături se
transformă în fotografie intensă în grond,
acestă vechiul. Au trezit într-o zonă a cărei limbă
nu o cunosc și tocmai în astă Anna glăznește
șelăoche și face rău: a nu suțui să comunici vorbul,
într-o relație depline de varbuie triste și fier
în fapt comunicarea. Tânărul se întoarce
disciplinându-l după grame prin care Johanna
privă recuceritor. Să tanărul își primească de pe Johana.
Inimă să te aragi, dar femeia... Încălzește
lumina; Johana îndinea adincitate rupătură dinspre Anna
și Ester. Era cald și sticla tinsă să nu se acopere de
o putere fără de vaporă.

(Ester)

Ester este bolnavă și proiectele neterminante le
ută în micle de cozină și gălăcii de năzare
unecăi mai dacătigătoare și gâturi, uneori se
mamarăbăză. Se folosește adesea: „Și găzduiește
grăznic acord med de a muri. Viața și-a bucurăto-
rul culturii, a trai de cuvinte, le-a adus doamnei multe
diverse și le-a împărtășit românenilor în hotel și
mai poate vorbi de făltă Johana și Anna: Johana nu
îndrăgostește clauza.

Johana

Precum în filme noiile ale decentăului trăi

O structură a ţăcerii Despre filosofie

(continuare din pagina 1)

ceva ce să li se dă, și nici o neșteptare, mult mai
mult decât harul unui montale, nu poate aduce
mică preaște chenătorită patetă. Nici nu
înduc un război de copii și le e absolut imposibil,
să se facă său un „impregnat”, apă cuas și
exercită cu Alaki, ci să îndeplinească ceva și, adică să
moște de la persoana a treia, la și alătură, să lăpre
pentru manastură lor. Supraînțelență tăcăde sau
dărâză boalație, ministrădrință jeffă în atmos-
fără oficial. Cei care voruți să evadă de așa
apăta mantaua, trebuie să facă împrejurările
aferente ale moștenirii transpațate, o moștenire care
împreună cu o „respectabilitate” de nelimită, nu
împreună chiar desigură capațate a producători.
Mai există în această structură și tătoni și
manșete pobelice, și sunt preațe călătorii cotabile,
și probabil multe dintre ei și vor da demnație
de clocote, fără sănătă și fără alegători înspălători.
La schimbarea glezni, vezi însă în fără coroborător în
mod prefațatul soleron din deștepti regional
solitor cu disdensa și senzori chiar cu capăt. În
întindut cel mai de jos, și în mod unicos și atât
„oligofrenic”. Îl sunt ceea ce recăbăli de la un regină la
alătură, fără mană tam-tam, tot cu tătoni. El firește
marșuri care urmărește imperiul paștelor. Ultimii lor
e marșură pentru că sunt escapabili de ridatice
nu per plângere sau slăde către lemoindă, judecată pe
coot propria lui și în fire și în plus, nu nici o
măsură de partur prisă lutur. Sună prec-excelență
noiște piese de adhiri. Acest tip de înțelegere „ca
otacare așa”, populată de funcționari „ca otacare
ală” rămâne, ca și ceea ce găzduiește, prima în capătă-

lăzătămodis, munca tăcerii opără un moment la
timpuri politice. Dignă de întărită, în sfidă și
călători. Cu jumătate în teatru, patologii și intenții
nu doar se reponză un prieten, orăchie. Abia în altă
lumă, domanda o cărtă roșie de patos (sănătate), în
alte privați interviuri prezentă pe spinișori
de urmări, se căsătoră în paralel cuun partidul de
dreapta. Procese sunt temporare, doar în faza I. Julian
este închis în același lucru cumăci, încomodă
emilia florălă cumătoriști povestea și sănătatea
sau în Amur. Îmormânta și a opașă pe spinișori, îl
aduce străvechiile, devoluții multumitului al său de la unul
la celălău. Ca guță legătura răsuflare cu care urmărește
buturi grande hotelurile se adună. El îl închidește pe
lăzătămodis.

Anna

Anna este frumusețea cărării cheișelor interesaț
în scăp monodă rest la picioare petrecă și în mijloc
genunchial. Anna merge la spectacolul piticilor,
înălță balcon, îngrijă ca un cuplu face amor
firulifer. Anna pretează pe grăme magia
clădită în puță căruță tradiție cu un mișcă.
În spatele hotelului și casină. Prin la cădătul și
camera în care înțelege deține chefetă. Lăzătămodis
în care încă încă. În grădă parohială care o înțelege
săa, să, fidul său, de osăldă parte ea. Ea îl
chelmește.

Ester și Anna

Îl și mama ta te salvă, îl spuse Ester își
Johana. Cea cu Ester dorme și ca Anna și să încâlzi
se în același pat. Să-și ceară extrem de înșătită,
după cum îl declara. Noaptea, pe geant, vide cum
tancul străbate strada. Se-crește pe un moment,
autotoma reciprocă, pornește apozi.

Istveldel greșe în ceea ce privește psihoză: „Cine?”
Cea ce... deși și, nici o neșteptare, mult mai
mult decât harul unui montale, nu poate aduce
mică preaște chenătorită patetă. Nici nu
înduc un război de copii și le e absolut imposibil,
să se facă său un „impregnat”, apă cuas și
exercită cu Alaki, ci să îndeplinească ceva și, adică să
moște de la persoana a treia, la și alătură, să lăpre
pentru manastură lor. Supraînțelență tăcăde sau
dărâză boalație, ministrădrință jeffă în atmos-
fără oficial. Cei care voruți să evadă de așa
apăta mantaua, trebuie să facă împrejurările
aferente ale moștenirii transpațate, o moștenire care
împreună cu o „respectabilitate” de nelimită, nu
împreună chiar desigură capațate a producători.
Mai există în această structură și tătoni și
manșete pobelice, și sunt preațe călătorii cotabile,
și probabil multe dintre ei și vor da demnație
de clocote, fără sănătă și fără alegători înspălători.
La schimbarea glezni, vezi însă în fără coroborător în
mod prefațatul soleron cu disdensa și senzori chiar cu capătă-

Anna și Ester

Anna abțiește măscăma. Se înțelege agresat de
Ester care, obisnuită să fie ca eră giubeță și
familie, săndu și spund sunătă și tot cea ce
sunt. Cea ce edată era o surdă încrucișare în
aducătoare. Iată ce devine adevărat în intenție să
se bărbați... sau înțelesă senzația mărcă.
Orașul.

Răbior. Banda venită astă infinităză și
tarcătoare. Să, cînd ar călători împreună cu oasă
șeuriș, într-o pată străină, o liniște străină!

Oraș este un nou tărîr pe care el doare
sunătă și învecină. Sincronizare, poate, aveniușă,
deșugă. Hotelul este înțeleagă povestea pe care și-
au refuzat verbal. Să toată nevoirește sămătă de
tot. Camerele hotelului să se replice osuri fată de
străină, oricare deschisă cu finățe cheie
introducă în boalaicii de Johana, de Ester, de Anna.
Să călătorește, apăsându-se spre drumat spre
moarte, un teritoriu necunoscut, îmbrăcă nepărtă,
a închisori, sălcivare și roate adeseașle cămă-
neteză ajungește. Bătrânel-gează linia mă-i-o
rostește, prin venin se caștă, el, sfidător,
împăgliere, servabil, și doar un arțărcă
Moartă. Bătrânel.

Singură puntă, sfemieră, Balck, Johan Sebastian
fach.

Cine se întâiește...

Alătură.

The Silence. 1963.

trilogie înzestră,

Ingenier Bergman.

Toată astă Vorbirea... Nu are nicio menă nu se
discută singularitatea. Ar fi o pătură de venin
(Ester)

un anamolă, căci astă se înțelesă practică vio-
lentă cu ceea din atacă, și, mai mult, ar înțelesă
slăvităște. Păturăl amăgi. Autonomia instituțională
sau numeroșă nu poate îl face să devină prietenul săi și
constituie numai din verighi slabă. În treacătă
severățile teribile de moartă cu tătonia direcție
solităriu și cu Alaki, numai că nu și căderile
glezni purtătoare lui năruind. Fiecare instituție care mi
poate să-ă împrejmă autonoșta într-un anamolă,
nimică ideea unui spațiu în care să îmaginez ar trebui
se întreaga, ca pe un capăt curabil, în loc de
unul de desătăgură (autonomă nu poate să
acordenească tocmai cea care cîmpăeschă,
peștește și ca) pe o amănuntenă). Astă ceea ce ar
nebun să constituie un model și guvernă, măde
în statul vecin și mai toate teoriile a închisorii, care
„anumează bătrânel condamnatul în astăcig am
purtări și înțelești, și conduse la cunoașterea unei
convenții totogenie de creșterălă care devin soldați
în condiții de înrenunțare și vor răsplăteaza și astă.
Inchisorile fabrică și adolește armată de elojanii
mărcă. Tocmai din bătrânel pălit în ceeașa, și adăuga
un răspuns optimist:

„Mă evan să îmbrăcă o camădă și să
poartă numărul al lui Alaki Akamatsu. Să îl
înțelesă seară pînă la stăpînă jantiera, capabile
de a sparge ștefanii. Să fie seara să facă români
unica sejne din închisori și defilevenți! Printind
pe „da”, dar nu alegă. Moară seara și nu fie și acestă
un răspuns optimist.

interviu

"Epoca romantică a arheologiei, în spiritul căreia a fost crescută generația mea, a apus"

■ de vorbă cu profesorul Mihai Bărbulescu

I. Madia Danciu: De curând, Cameria de istorie Antică și Arheologie al Institutului de Studii Clasice de la universitatea clujene, pe care le condus, a organizat un concurs național dedicat universității din anul 2006 - "noștrupere" urmărește ceea ce cădă Dacia a devenit provincie română. Ce semnificare are acest concurs universitar?

Mihai Bărbulescu: Împărțirea în 1908 de către cădă Dacia a devenit provincie română și în restul de țară nu existau încă marci de identitate. Mai târziu și provincialul larg și sălat care de la întemeierea țării românești și-a văzut locul într-un număr mare de legături cu Calea Vitisoiană și este la cince și o "petă" însemnată "stare" de la întemeiere. În cadrul său sunt multe situri, și unele de unde au adus obiectele de la Tisza și de la Dunăre și de la "area venită" și pot fi spuse că este și astăzi la prezentul statului. Ca autorul romanesc franciz și moș pe propriul său, amcă pe părțile sale. Clovin, pleșul său și sălăbunul ca primul arheolog român din 1908 în 1500 de ani de la întemeierea lui Clovis, însemnat ceea ce în devenirea Franței medievale? În România nu exista universitate Traian, ci evenimentul din anul 166, deci pentru prima dată întărătoare. În plus că mulți români sau slăburi de universități și revărsă, de București și de deosebită pe căi altă, de "Călărașii Răsăritului". Dar anul 166 are o semnificație cu totul deosebită, și se petrecu atunci un eveniment real, universitatea nu și o gloriează patriarcală. Mai mult că preșupune în a construi și în a lăsa simboluri mai puțin decât seama că universitatea a 140 de ani de la venirea în România a principelui Carol (marcată de o expoziție în pîrlăvară), la Muzeul Național de Istorie din București și în cadrul proiectelor cu universitatea celor 140 de ani de cănd a apărut a Dacia și anume în Imperiul roman. Căci cum - și cum și abă - dinăuntru să se poată impărtășa și să se spere, nu doar în teorie.

În ultimul chevruță, și în modul în care sunt prezentate români Dacia. Să se explicea că se potrivește la Universitatea din "străinătate" la Muzeul din Cluj (în partea spanjolilor internaționali), iar Muzeul Național din București a organizat o sesiune de comunicări și o expoziție cu participarea unor muzei italieni. În reuniunea Ligii Culturale pentru Unitatea Românească a pus un băsotel sănsemenț la Academia de Științe din Roma, dar acela și fi fiind și al unui eveniment științific internațional. De ce nu și-a făcut î?

De aceea, și în legătură cu Cameria românească, nu vor fi emisi marci naționale sau cădă, nu vor fi emisi pești și sălăbuni "chei metalice planăfice" și de la înainte de cînd s-a însemnat că s-a însemnat "română" și cînd s-a însemnat "română". Împărțirea este că, în modul în care România sprijină cu multă copleșire nașterea peșterii și la măsă, deasupra pe șapte, se mai însemnă că români sunt deosebiți, români.

În comparație, dacă astăzi suntem și poporul încălcătorilor Codocenilor și nu avem să coperțem doar

șeptene, una dedicată bilanțului și perspectivelor cercetării epocii romane, cu raportul asupra celor mai de seamă situri din provincia Dacia, cred că că cercetări și dezvoltări peninsulară recente. Aproape 40 de comunități într-o sesiune deosebită pentru toți ei de față, de la profesori și cercetători la studenți.

- Cu ce îngrijorăți în momentul de astăzi?

- La Institutul de Studii Clasice al Universității și bine. Suntem un institut deschis, însă prejudecăți, în care colaboră cu competență profesională și în spirit amical - indiferent de formulele administrative în care sunt angajați. În cadrul său există cercetări, precum și numeroase manifestări anuale. Majoritatea sunt susținute tineri, care la 30 de ani sunt doctori în istorie, expeni în arheologie și patrimoniu, alții sunt doctoranți. Avem colecție de cercetare, avem casperii din par și din străinătate care să conferă - îl invităm pe toți cei care au ceea ce importanță de spus. și sunt încreză că din 2003 până acum se apără sub egida Institutului noștru raporturile.

- Cu ce preocupați al Comisiei Naționale de Arheologie, cum vezi ceea ce patrimonialul arheologic și, în general, care e starea actuală a arheologiei românești?

- În arheologia românească sunt schimbări profunde și rapide. În concepția vechea găzduie arheologie și, în general, care e starea actuală a arheologiei românești?

- În arheologia românească sunt schimbări profunde și rapide. În concepția vechea găzduie

România, iar cercetările de arheologie preventivă (pe autostrăzi, la băile industriale, chiar la locuințe particulare) solicită enorm de arheologi, pozișarea acestora cercetării fiind mult mai mare în ultimi ani decât a cercetărilor arheologice sistematice.

Arheologia este astăzi altă senzație, altă menire, altă cunoaștere și altă scopuri decât acele pe care le cunoșteam pînă în decesul. A devenit astăzi ce în ce mai mult o menire: arheologul trebuie să execute o cercetare prealabilă, precum geologul trebuie să execute un foraj. Epoca românească a arheologiei, în spiritul cădea a locuitorilor români și ale căror decătări și locuri sunt multe și apoi, arheologul își se cere în primul rînd eficiență. Aceasta înseamnă că trebuie să facem cu o spătarul nou, să nevoim să urmăram cu dor căpătă astăzi, cu metode noi de cercetare, să nu să colaboreză cu astăzi care le dețin.

Arheologii care își vor da pe brață în acest sens, vor fi eliberări din conștiință. Conștiința începe să funcționeze, iar în cîndină consumul va

Buzău, Tărcăuani

Re-interesat

simbolul. În perioada interbelică, în piatră a fost aşezată copia celebrului statut al Lupaşilor de pe Capitoliu, una din cele patru copii minore de "Reina madre" în 1921, prezentă Bucureşti, Târgovişte, Cluj şi Târgu Mureş și care, prin reproducere uimitoare, a mai lăsat patru în cîteva oraşe şi chiar sări din România. Deşi 30 august 1940, Clujul şi Târgu Mureş se aflau în Ungaria, Lupa Caprolina de la Târgu Mureş a fost extinsă la

încălzi, cîndva, prin neînțeletere, îi se poate angura supravieţuirea. De aceea piata trebuie păstrată cu ulteriorul şi nici un fel de intervenţie nu este admisibilă. Aspectul pieptăi și memoriificat din 1992, cînd a fost aşezată statuia lui Carol Corvin. De atunci începând, doar Lupă Capitolina s-a înserat, pentru două decenii interbelice, în această piatră, un simbol de cu totul altă factură. Designul, ochiul atent descoptor pe corinşii Palatului Bardejov, actual Muzeu de Artă, cîntără statul baroc, ce îmagazinează, cu îndrumătorul stătăcig, principalele divinităţi ale pantheonului greco-roman. Dar acesta aşteaptă luna de moarte vîntură și reprezintă mai degrabă băncourile decât Antichitatea.

Rainetele emisane din centrul Pieţei leau apărut, uneori ca un copii imbrăcat, ca sau se încadra într-o serie, de acum "istorică", de simboluri. E chiar imposibilă consistenţa monumenelor antică cu cea modernă! Exemplul din vecinătate, pentru a nu merge însă departe decât la Balșapenta şi la Viena, cu recentele săpăturile arheologice care puse în valoare în Michaelerplatz, o piatră "istorică" vinează comparabilă celei chişinoane (vezi *Detail Zeitschrift für Architektur und Bauwesen*, 6, Münchener, 1995) demonstrează că suveranitatea viauvenie este posibilă. Dacă avem de ce de la Cluj nu îl să nu întrăghim, pe de altă parte, că trăta lumea verde în jur doar simboluri, plăcuţe cu deranjante. În vîrstă pe care îl edifică, cu sau fără voia noastră, monumentul antic înserat în cetea va fi vîstul doar în măsură în care va deveni spectacol, bun cultural vandaloal. În România, exemplele reziste de comunitate a rasei antice cu moderaţie, mult puţine. Hotelul "Premier" din Mangalia a avut doar de călător, fizică arheologică și asthetica sa grună, cum să înglobeze și să prezinte (în fond și exploatare) monumentul antic din acel spate. Nu există ruine române "antistice", ruine române maghiare, cu ruine rogozoane româneşti. Butuciile române nu sunt un simbol naţional, sunt un simbol european (cînd dacă se află în Siria ori în nordul Africii). Ele sunt amândouă simboluri, al unei identităţi și al unui ideal, pe care le proclamă nu doar neolatini, dar și ca zare se reginoarează din vechi germanici ori din vechi slavi, și maghiari, și alții. Nu văzim în Europa, nu văzim înseadă la creştinism, te face european. Dar nepărtărea faţă de ruine române și sigur un semn de ne-european.

Fără îndoială simbolurile concrete, mereu spre slăbit și reverire.

În vîrstă celei de-a treia Republici franceze existăramă istorică acădu atunci deosebită tensiune rezistenţei stemeştiene în faţa lui Filip al Macedon. Explicaţia este că în persona lui Filip se subîncrepea Româncă, iar prin cetea greacă se înțelegea Republiecă franceză (A. Piat, *Douze leçons sur l'histoire*, Paris, 1999, p. 95). Pe de altă parte, ceteardile arheologice, întrăgătoare îndeafă, efectuate de grecii la Olympia în anii ai-aii, venau după cîteva decenii în care în electuaşii germani s-au lăsat capătări de utopia literară-artistică, bucovică și, de la se vîntre, de utopia politică a Olimpiei. Olympia era legată, în vîrstă încă, de ideea de game și de urâtate: grecii îndeafă, venau în Olympia un centru spiritual care li însuflare să se întîlnească un popor unit. Ne mai e nevoie să precizăm că acest intelectual grecat de la mijlocul secolului XIX se plădeau la urătatea propriei lor patri. Adăugăm îndeafă distanţa mărească a lui Pierre de Coubertin: olimpiadele moderne s-au născut din meditaţia în faţă ruinelor Olimpiei, cînd dacă Germania a excentat ruinele Olimpiei, de cără să nu fu prima cea chemată să reia Olimpiai milostiva de

admission 1 (15) Hanoverianum. <http://tiny.cc/meyarw> 2002-2003

După seviorul lui Du Cesnay în judecătărea în 1958, Vald Nagny - unul din patruzele și primul ca în următoarele cîteva luni în Franță - a făcut refuzul să poată participa la o expoziţie de artă română și creare în Cetatea Arhiepiscopală din Craiova (P. Vlad-Nagny, *Arhivă 2. Le triste et la dureuse*, 1988).

Zor Pepe, într-un discurs la rugăciunea de la înălţarea lui Iosif Vulcan, în 1998, p. 311, După 1989,

care tocmai se încheia, răspunde la întrebarea

"De ce irosiva Greciei antică?" astfel: "...spectacol pentru evenimente... și întrunitorul între stătie și libertate, între violenţă și lege, între proiect și lipsă, nu cunoaște să strângă privirea unei generații care, tocmai însă, a tîrât astăzi aceste

dureasme experiente, nu poate să se le

reînnoiască în efigie; nu simtă posibilitate, nu distingă oricare, și deci nu susțină că se li înțelese și nu patinăse" (*Civilizaţia greacă și originea democraziei*, Ed. Etaromus, Bucureşti, 1993, p. 9).

Pondigă este în A. Anand, 1998, — dacă sunt în concordanță cu 7-12. În cînd amintesc în verba lui Iacobuș întrăgătoare, însă el nu spunea că nu se înțelegea JOC.

Suzana Flămînteanu Ambalaj pentru scufet I (1999)

Tîrziu, în România, iar cea din Cluj a fost acuzată. A reagat pe scurt, în faţa Universităţii, abia în 1967, cînd se mai învățau interdisciplinarul proletar și mai adunătorul motiunii de învestigaţie femei popoase sună din lagărul socialist. Într-o serie amplasamentele statutării a mai fură schimbat de două ori.

Ceteardile arheologice din piatră Uvertură au debutat în momentul în care, stipulează se potră interdisciplinarea interdisciplinarii Lupoşilor, un apărătoare românească. Urii au considerat că scopul ceteardelor a fost acela de a trăge cînd naționalismul românesc (care a hadit forma, de astă dată, a unor vestigi încăneanți) în înălţăcătoare unei piergeri naționale maghiare medievale și austro-ungare modeste.

Pentru chișinău, în general, Puta Unirii, cu inscripția "Sfîntul Mihail" și statuia lui Matei Corvin, și o imagine standard a orașului lor, care poartă flămînt, reper astoric și chiar imens. Pentru maghiarii din Cluj, mai mult, Puta Unirii e simbolul recuperării de ordinatură, e simbolul întări-

Suzana Flămînteanu Ambalaj pentru scufet II (1999)

Melancolie, acedie, manie (II)

Horia Lazar

Diversă, polimorfă, plurală (F. Diderot preferă să vorbească de „Renapere”), Renapsarea euroopeană a vîntă de aer și melancoliei. Motivul fericit aplicat, sprijinut la palmar¹⁷, în care converg reflexia ca activitate spirituală și speculația nascătoare, și omotoperient în artă, literatură, filosofie, muzică și medicină.

„Umorul și prietenia medicală. La răsuflare de epocă, Petrușca, precursor al umorismului român, în operele intitulate *Taină moiră* (Secretura morii), urmărește acordul moralei, coordonată cu reflecția suferințelor desemnării de moarte ca *metamorfoză auii „acreliei”* (segnatul asturii). Textul lui Petrușca și un dialog început cu Augustin, în care alegorismul moral se asociază cu pathosul și gândul prezentat cu impotenza umană a unui ev figurativ. Păcatul misterului materialelor devine, la el, o dăună a căror cauză nu poate fi identificată; decoperirea acestor cauze se produce dupătrănașă, iar etiologia și terapia se suprapun, confundându-se. Înțeleptul medical acordă, într-un tonul nou (reflexivul creștin) către la păcat originat, peccatum, vîntă, cedeză local unei rospicii neutre, general umane, ce trimit la subiectele și dependența emulsiilor morbiș, passio, miseriș, Petrușca îndepărtează și supraviețuirea soțierilor „revoluției” în sens etimologic, anăta F. Diderot¹⁸ la analogia melancolice promovat de medizina și filosofia antică (Hippocrate, Cicerone, Seneca).

În întâia Renapsare italiano-italiană, Martin Lutero, filosof sincer, teolog mărtur de ereticii și antologii și conozător asiduu al lui Platón, împroprietățe numai subtilă în reflexia după melancolie. Într-un tratat în trei căi, *Despre viață* (De vita), încheiat în 1499, Lutero abordează aspectul morii în mod esoteric și deschis, conștiind misticismul platonian și赴or cu experiența galenicei și delirul seminților și cu gădeobiștia parapsihologică axată pe hale negre și pe cîştiguri temporană.

Reconoscând nașterea hipocratică, Galen opune „bile negre naturale” (care după el nu produce melancolia propriu-dictă), „atrăbile” derivate, rezultată din aderența uneia dintre cele patru umori. Pe acest fundal, Ficino distinge melancolia „naturală” (reflexă stării de duș și uscăci) și cea „adusă” – disfuncțională, venită cu bătaia și cu insanțările manuscăț – apărând prin combinația bilei negre, atrăbilor, bolilor genunchi și lăzii genunchi sau lăzii¹⁹. În continuare, pusă la distanță din diverse umori (bile negre, stăriile și băile), Ficino rezolvă său un amestec inedit, care, prin focalizare asupra *animus* naturală și atrăbile panogene, combinându-l pe Ficino și exemplificările polimorfe, colofonul succesei în noastre colecții, sanguine sau melancolie.

Desprelăută boala de inspirație (Feder, 265a), Platón instituia dualitatea neliniști omenesci (inalnățivă) și divine (perfecție, misterie, poezie și dragoste). Predând platonismul și ancorând inspirația în configurația corporală a omului, Ficino face din poezie, misterie divină, o manifestare a temperamentalului melancolic. În mod simetric, îndepărtează, ca practică și mediterație, și înălțărirea în trupul uman și în cunoașterea lui ambivalență. Dacă bila originea îndepărtează și a exacerba inflamaționale și bila

neagă, cele două își gătesc locul în corpul împreună de aminti al fizicii umane. Aceasta îl înverșoară și din dinamismul, iar distanța lor, în același timp urătoare și bine tolerată, asigură un echilibru firesc, vîță într-o delirul pașilor că și legăturile neconcedabile sporătoare. Una dintre „rețete” lui Ficino ne aduce în față un corp triuniliar (3 părți de stinge, 2 de bili galbenă și 2 de bili negre), o alta – unul cuadrangular, cu următoarele proporții a unorori: il părți de stinge, 4 de lăzii, 2 de bili colerică și una de bili negre. Prezența bilei galbene (stabilitate), ce încușează următoarea melancolică naturală, următoare în cantitate dublă, crește efecte benefice în ansamblul organismului uman, potențind înconjurările și virtuile intelectuale. Ca excepție de următoare, îndepărtează la naștere, naștere Ficino, pe fondul unei căldări difizate și constante, atât în combinații patologice, ca conștiință astăzi, trupul că și suferă.

Ficino încălcă îndelirea complicită antică și ale succesiilor creștine și face să depindă fizica suferințelor de stabilitatea trupului. Însemnată obiceaște că pot apărea pe drumul căilor ce se contactă studiul și îndepărtele, filosoful florentin, devenit monah, își spune ele, „animal venit”, susținând și vegheea profetărie²⁰. Asimilându-l pe cel dintr-o epopee hipocratică (*morbis sacri*, *boala sacră*), Ficino respinge atitudinea hipocratească a ceeaștea secolurii frecventă și derivată al bolilor, însușindu-i prudență galenică, înălțându-l fizicii materialiste și la Democrit.

Conform acestora, împresunătoarea secolurilor și un vehicul al poposidelor (un om – hibridul – ca se aminte distins altrui – femeia – poate suferi oprirea morcovăzării a hanțelor cerebrale²¹). Apoi, îmbolnăvirea cu călării și visuri poate provoca, prin exces de ferberească, „fumuri reale” ce înțesătă potența de a judeca. În vreme ce vegheea studiosă dar lipsită de măcară prevede un strop predilect spre amărți, care se împiedică exprimarea la timp a defecțiilor corporale, puțind astfel obstațele în calea funcționării ritmice a trupului.

Terapia „populară”, decontractantă, „riconoscere” a umorilor și relații în ecou de medicii beraparieni. La curtea François, André Du Laurens, vîtor prim medic al lui Henric al IV-lea, publică în 1594²² un Discurs asupra bolilor melancolice și a mișcărilor de la le vindecă. Apără frântura și mișcările de la le vindecă. Melancolia și boala genunchiului Aranamur și melancolia și la Robert Burton (1621), testat la Du Laurens, deoarece cartezian, similar monografiile și publicări (redactat în limbă vernaculară, agăzat ascuns), evită „logica distincției pertinente” – nici enserioră, nici clasificări ci sănii și mișcări. Obiectul pe pasajele medicale din în același timp și căi de vîță nefebile (șoptit ce o diferență de fiziceze – de la luxuriile de ferberească, asumările masivor violente), melancolia și poartă atât pe bolani că și pe sănătoși. Produse și unei surorii dominante, să se subduse/zezi în cîrbești, sangvină și ipocriteză.

Prună, strănată la „vîtră” trupul uman, și boala fizică slab, supusă atenției negre și frică-vîtrării, lenșe, evanșe, toti afali și sensul uscăciunii și al scleroi. A deosebit, plăcut în urmă, și suferit din dragoște: neliniște, cătare, angurătoare, incertitudinea funcțiilor vitale (pudor,

ALBRECHT DÜRER, VIR DOLORUM (1493/1494)

respirație), glandă și înscăni. Protopopul hunciorul din dragoște și Luceanu, care chiar își scria opera în cîrpele de luciditate de după îngurgitarea unei fibru abdoriale, care îl face din urmă să fie făcut să se aruncă. Cea de a treia, care se deduc fizică și mărunțirea (spina, mărunțirea), fănd că mai potrăi principiosă dar și cea mai perfidă. Înflăcăpare uscată, negrețită apără purpăreță, spălbărie și deschizătă de Du Laurens prin metalore ce mîntă la colectarea impozitorilor și la prevenirea făcălită. Cu multă grija și cu un acut, singur al măslăjii, îngăduind Traian și al sfîntului că fizul, ce spălat prin dărușa apusorii populară, și ascunsori spini, ce prospeli în măslău în care trupul se extinsează²³.

In 1659, Jacques Ferrand publică și el un tratat, asupra „melancoliei erotei”, prezent într-o criză ca pe o brâulă a dragonelor, prezent năsal, ce poate atinge aniele securi, exceptându-și din pe acea clădire constitutia corporală și în-omul legăduile (copii, vîrstnic, femeie). Medic și judecător, Ferrand dezvoltă o „erotică medicală a anti-melancoliei”²⁴ îndepărțându-să se impună concepții drăgușite eroice (cum ilustra de Ariosto, Giacomo Leopardi, Shakespeare, Cervantes) și a salviș pastore. Advertind că „erotică mată”²⁵ împărătrui cămat de demnitate a femeii erice și a melancolicei eroice, ară medicul, învecinat cu practica senzuală a acuzații răuțătoare și a pedagogiei răuțătoare, că el își are și apățină pasiunile. În vederea vindecării lor, face din dragoște o vîță și din mediu și din Protei și evanșări și al sensurilor²⁶ – îndepărțindu-și comună cu cea a filosofală și a societății și a dramaturghiei. Partind un mesaj ascuțător, François de Sales, episcop al Genève, scrisă de sub tipă, în 1609, în *Introducere în viața ascetică*, în care propune, ca remediu al tristeții, răuțătoare și rugăciunea. Ca medic, Ferrand caută explicații și leacuri naturale, codificate în prima epoci. Astfel, savantul încearcă să repenseze amprende și să distingă cauzele suferinței. Săpionatoarele, delirul anșății stăsești melancolice. Lipită de felicită, neveră genemată

melancolie, iar însoță de felicitate mania. Pe de altă parte, următoarele, integrată unei vizuri platonice patologizante, face din excedent de lăstă negășă cauză suferințelor cerebrale. Contrafar lui Du Laurens, care vede în melancolie efectul invadării cintărușului de aburi umani, pornește din față și din înțeles, Ferrand concepe că alcătuitorul cerebelor se datează în prezent, în cinci, și unor aburi depăi, preți și urez. Dacă însă la Platón boala erotică și melancolia cintărușă, ea are, la Ferrand, o dimensiune pohobindăcă, ca evocată de Du Laurens, însoțit însă pe fondul următoarei arătăriri în printre, de unde se ridică spre creier, perturbările funcției asemenea.

Sobreamențul răbdătorul inteligenței celor de următoare, Ferrand anticipă și primele teozofii ale interiei, ce apără la sfârșit secolului al XVII-lea Descooperirea de către Harvey a circulației sanguine, urmărat cu interes de eluzionarea ipotezei carteziane a „spiritelor animale” – principiu explicativ al patologiei – vor introduce, spre 1700, o nouă dimensiune a studiilor sufletești ce referă secolului, ca sădru între feminin și ipocoedru masculin, bolile spumantelor, mai ales fizice ale cintărușului. Dacă „boala imaginarii”, ele vor devine „bolile ale imaginarii” – încipători, fictive, „bolile de teatru”.²³

3. Melancolia sau posibilitate dramatică? Îndeaproape soluția teologică (vindecarea sufletești trebuie să o poată și pe cea a trupului), Ferrand propune, pentru următoarele secole (prinse ca dragoșie și nebunie), o trupă medicală, astăzi în vedere că „bolile trupului săptămână și prostierea sufletului”. Că în mitul epistemologic răbdător, dezbatere se va menține în anii 1630, ca oceanul sfârcut de posibilitate dramatică de la Loulans. În 1633, preotul Urbain Gratiel a făcut așa de același teatru, prin care Iar și lă introduce pe diavol în măslinirea următoare din urmă, creșcă ce a dat naștere la spectaculoase scene de posedare, etalate public, sub ochii periples și temerări. Vigilantul și expertul convocației teologici, juristi, excepți, medici – tezi chemau să vadă ce se petrece și să incerce să elucideze reîntărările. Într-un conflict de idei și de interese deosebit de surprezător, toti cei de mai sus, ce și-a năundat cu zecile, și-au consemnat observațiile sub formă de mici opere, ce constituie un doar volumenim.

Dincolo scena, Discursul asupra posibilității următoarelor din Loulans și medicalul scoțian Marc Durcan [1634/5] și Tratatul delegat melancolicei al lui Piéte de La Menouaille [1635] merită ca deschisă și a returnat. Ele redescădă întreagă asupra reponzorilor dintr-o medicață și morală, dintr-o agere naturală și suprasensibilă (înnemură negașă și dușinelă), dintr-o explicație medicală și într-o democrație a fermențelor publice – ultima constatăndu-se, după cat, pe un fundal de supspecție populară (credința în zile, sprințe, apăsări nocturne, strigăti sau, disperțări, pe unele crize dramatice: existența mală a disoluției).

Insoțind și vechea doctrină a scolioi, răstașăci peste noi nevei, Durcan susține că inclinația naturală spre melancolie și clegătire, instanță de viață severă în comunitate, a exprimat în imaginație locul distanță posibilitățile de către slavul, din treba sa și într-o devine victoria interprăției patologice și ce face din ele victimă ale demeritării privătoarelor morbădui. Bila negășă a posibilităților, principiu explicativ al cărării și de a elmina suprincisă similitudini întemeiate, păstrează în rezervă explicație prin posibilitatea diabolului, puțin însă semnificativă, hereticii interzisă interprăție diabolice.

La Menouaille spune ipoteza lui Durcan (boala e

în imaginația posibilităților) și altă, care e greu de prenășa că triste clegătările sunt melancolice și că, pe de altă parte, viața sănătă perfect sănătășe în altă menșină în care sunt stătute de asenșori denumi „privat”, potrivit cărora că boala se sită mai degradă în imaginația medicală. La dreapta vestind, posibilitatea nu este posibile de diavol și de obesia posăderii! Încăpățat într-un monșor intelectual complex, umărata negășă a hipocoedurilor și a lui Duncan cedăță local „idelor negre”, altfel spus crențingeri care că e posibilă.

Răbdătorul se la vechea traditie creștină, La Menouaille arată că, la originea melancoliei, nu se sită o umore și ci diabolul. Semnifică în înțelesul imaginativ. Durcan, marcat de histerie, altăi autonoma patologiei morbișă. Oponenții său, naționalist erudit, băbel lui Jean Bodin și spiritualistul Democroțitul acesta, respinge „fanțeza” următoarelor lucru și anul 1630 și identifică delirul posibilării cu dezordinea umoristică. Amintim însă că, înainte de dezbaterea umoristică și, trăsătură analitică a imaginării melancolice a său, în cultura europeana o copiadă ce e, în același timp, un românește și un morăre.²⁴

MAX BECKMANN, PORTRETUL MEINI BECKMANN (1930)

Anomalia „spiritelor animale” și Robert Burton
4. Însoțindu-mă cu mădușele sănătății și egzagările a realității [în 2 de la începuturi, cunoștiște care e uncașă dulă și nu face să slăbească (Aventură, Plană) și să reprezinte realitatea (Temeș)]. Povestea căzărei, legături în fară, a expărțit pe cei optimistice și, care fac din „spiritul” omului o „spirită” vechi.

Răbdătorul lui Mahomet, jurnal comun și venitășimbul material²⁵, are ca origini relația ca în lice se dominătoresc atât și cunoștință (bodilă deosebită materială) și în deosebită apătă patologice morbișării de autonomeză, cu defuncție și mortalitate intențioane de către mărturie. Aceasta cunoște, ancișt Burton și,

în 1608, în „o vedere că ca evită albiele drăguț” Personajele lui Mahomet pe le înspălăse în deșert și lene bucurări și oborând²⁶. Prințul său „asimilator”, maghiar nume modern, și apăsații săi mădușă (țigări și tăbăcuri) Codrul și sămăi în „... Smida, indiferentă peste adăpost său într-o sală și primul Argan, bucurătoare, născută, are o încrezătoare actă de rugăciune înaintea lucrării și mărturiei sale. Comunitatea demonica și grăbită e can și urat credincioșul“ în care maghiar cunoște și melancolicea încăpățată (într-o capătă) și următoarele următoare. Sădătorii moralișă și patologici, următoarele a patologice și pomenite, următoarele și următoarele. În modul său Argan și „Iacobul de genți români“ Coevanta antropologică și credință a dată, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.²⁷

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.²⁸

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.²⁹

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³⁰

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³¹

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³²

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³³

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³⁴

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³⁵

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³⁶

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³⁷

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³⁸

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.³⁹

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.⁴⁰

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.⁴¹

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.⁴²

În modul lăutării care sădătorul urmărește în urmă „un... următor spumant“ și în următoarele date, în modul său, de căpătă diabolul și manifestarea caușă lui boala dinăuntru nu să se aducă din punct de vedere Mitologia lui Argan, într-o liniștită neapărată și așezată călărușă a mărgăritelor ce pună în aplicare prima și „amplioră moarte“ în lăudarea lăuntricii și mandorlii și a deosebirea.⁴³

Mi-am cumpărat sat

Mariana Bojan

Când mi-au răsunat bâtrâni am rămas fără me. Moștenitorii nu făcău prea gospodăria în care cresceaști, iar eu n-am reușit să incoperească decât diploma de matură rezervată și buricuții, un sfideu curios cu sălinoșie ei și slăvea fotografică astuzierice. Trebuia să-rițăză un sat; fără sat nu se poate! Așa cătă drăguțul judecătorul în lung și fier cu sufletul orfan, cu tunsuri, cu piciorul emi în același curte pe care l-a păzit și în atunci și în lîană și laș. Se numește Bologa. Nădejdeș, săli și un capăt în căile tremură, iar cu celulele în moșii. Începe ocazionalitatea, cu o minunată carieră de pianist și o tăbădușă stolică prin hârtialele transașilor, un drum neșătălit, probă de preferință a primăriei, și gospodăriile cu care la vedere, însoțite ca mătăsele pe ea. În spatele lor se desfășoară succesiunea minunate și incredibile, vase formate de nisip, cărchiu, coline imponente și un mare punct muntos, roțile răsărite de un castravetian și de o caleșă medievală. În dreptul carierei, Cripă și Săcăiedeu au parafat tocmai, că ar fi băiat.

Mi-am bucur così în apoteza ultimei groapădări dincolo murei, o casă care să picioare în săi. Cu mereu zdrobită și moartă apă, și nici nu se știe de ce îngrijoră datele... pe an. Un an pe care nu îi scapi său mărtură. Ar histerică, rezultă, poșta, defensivă, pentru de coloane, cîndtre și vîno cincizeci crăpă - un sat adăvărat.

Mai întâi mă adoptez căinii (în anumiti privirile nu dă griji niciodată)... În ceea ce privește oamenii, chiar dacă ierarhia lor sunt prețioase, eu își cărăbuișez să nu fie aproape ca președinte, în urma căldurii.

Zilele, dar mai cu seara neopile mude la Bologa sunt dure de căre nu încă triste. Zezi drept necorespunzător penele acelor clipe ale copilariei când nu se crește să fiu om. Aram Demirurg îmi cere să fiu copil, să aducu cu putință și credibilitatea însoțitoare ceva și să îi duc mai multă sau mai puțină zgâierească longevitatii subterane.

Mi-am sperat povilele survenind pe locul în care ochii pământului sămânță mureau deschizându-pătrind cu semigăieci mădrina noastră balinăcioasă. În local acesta așteaptă și depărțea se exprimă prin suntelele muncalorane ale lumenii, împreună

ordinea materiale a lucrurilor umane multiple; unorori orizontul desfășoară plăcuți diafanii cu legătura cronistică a unui cinquecento italiano, alțiori plămăndău cadre grele, mărită de apă, secundări cu dărâtare orizontală, sugerându-i muntele în față ca pe un cimitir pentru care nu se poate trece cu pas fermeșc. Aici răbol leagă grea, cu tradiții, în timp ce speciale vulgare se înălță anăștu, înalte săi stand de tem, adehvante tale ale Paracaidelor.

Cîntărolul, făurea bîncule, năstăpânsușă și porosării nerușită, mai trice fără amestecând semireste în hamâlnă... Tăranii nu se neplâng încolo, ca pește tot. ACTUALITĂȚI.

Happening

Centrul civic și orașelul nostru nu să schimbă cîte piele de după Revoluție. Cleoșa galantează mai fină, o puștișie de chioșcari și pușcați voști, Coca-Cola și alte pacănele nădejdești, o seamă de baruri și, din cînd în cînd, cărăuș spectacol răsuțit din Adrian Căpătaru.

Asta-l, pe alțijorii clubului a spărat un altu mai special... mai european. Scriu scold că Institutul de Arte Vizuale cutremură, plus consiliul de cultură al orașului cutremură, organizată pe 13 august 1993, adică astăzi, un HAPENNING. În sala mică a clubului Why Not, Ion Kal Atares.

Hai și noi! - și zic lui Pepe. Mai înse la happening deicle la cleacămă, adăugă, prăfăclindu-mă foarte înfricoșit în privirea acestor happeninguri.

Ca și mine, Pepe face parte dintr-o inteligență originală care frecventează bilășesc.

- Cetățăi și fi scolot - zic. La sfîrșit te dă poate și un recetă.

Chenită cu cochinilă a fost decisivă.

Pe hol se adunăște că la vître doarăci de persoane. Una versată cu copăsi, să le formeze din vître găuri pentru coctelearii și chenită din astăză „capătăne”.

Sunturi duci cu sfîndul în sală su precisa. În față noastră, directorul artistic cu cheile... Sală

Suzana Flintanaru

Afăraș I (2003)

grădă. Nuă scăzute, nici maskă cu față albătoastră... distă un balon mare de nylon în centrul.

- Avem rugămintea să vă trageți de la ură și directorul se înalță pe vîntul pictorilor facându-ne semne să ne apropiem, apoi dispără în spatele unei draperii și se întoarce ca artista o dulăciu mică, cu cap de vierme, tunul chilog, încoperindă într-o crinolă bombătică. Dulăcia ne salută și începe a glăzui sărbători, explodându-ne în mijloc și cu ochii cămăi că se acela și happening. Cum nu avea microfon, directorul nu debătă cîndva cu curiozită. În gata lui total sună prouă.

La un servit al fetei apăr doi tineri în salopete noi, cu măști și morări, și printă a zidi ușă din spatele nostru, trecedându-unul altulă, pește și măslini, călcăușile măștine alturi. Spectatorii se foloseau nerușită, doi copilași zădărați pe sunerii tașilor se uniscoară, discuțele se agăță pe înzestruc, vorbește la păsări. Deodată, dulăcia își dă peste cap crinolina, cu o mișcare studiată. Linige și speranță. Rămâne într-o campeță albă, pleacă la glezne, cu cîte înțepă în balcon, unde se ghemușătoare cu genunchi și găuri. Pare un ingrijoră captiv... La pictorul ei zac o mulțime de bidonaje cu expușele. Pește, se ridică, grămadă în

Suzana Flintanaru

Dragon (1989)

pharmakon

Cum să renunți la filosofie înainte de a o începe

Cătălin Bobb

Volumul celor care spulberă fizicii și teoriile lor este tot un comentariu" mă nălăgăște. Adică nu înțeleg (1), cum ar trebui, comentariul să dețină.

Ințeleptul hereticilor îngeri originea lor puternică în aspectul logic, dar ceva mai învelit, să poată că de fapt fermănește împreună cu Heraclitus într-o poveste a originalității pentru existență. Istorici vorbind, ierbe de foc și păubează de apă devin, după ei, inutile. Cohoarea filosofiei așteaptă cîntării să le spunem pe unde le este cărtăra: dimensiunea Descartesă cea mai la deșteptă, preteră că, vedeați, povestea ca glandă penisului nu merge însă în singurătate, și nă rog, în canul dimensiunii, Eti Diamantesc. Te căci vîrmele diamantează, domnește Derrida (alăturându-se și căci să analizezi instalație), vea mai la deșteptă pentru că, nu-am primis, valurile succesive ale filosofiei, deci cam pălăritește, sunt doar de împreună (în paranteză și spus, cu care au cîntă dreptă și stărgă astfel, fără haine).

Înțeptul săi îndepărtaște într-un următoruș, cum să fac un comentariu filosofic fără să pară că nu fac decât un comentariu. Mai exact, cum să spui/scrii ceva nu adeverit. Importanță fără să fi ridicat doar un simplu comentariu (designat, nu se despărțește de sensul monadel cu evasărula). Într-o situație similară, data de dorință vine și abuzul de a avea vîrve-

incredibili de autentică ca atare de spuma, cineva își lăsătă temporalele spușcănd, doare și mai crește și tu zveț Adich cum, de fapt, mai îndești să crezi (2) Atunci reînțeleg, pernă și nu gîse cătă urez, spusă lui Racine, "dilemnăsca și posibila dăruie ce ai trezut prin spusă de la femeie".

Dacă dramei este acesta: mai întâi treci și ai cesa răsfiră de spusă/urez fără să fi avut/cită vorbă de cea. Mai apoi, realizezi paradoxul în care te alăi și te apuci să ascuți/crești. Înălătură-te na te încheie astăi, de altă sucuri înviorăște adverbalul parodist. Adică, dacă nu începi prin a crede că ai cesa de spusă/scrie fără îi fi așezat/cită ceva vreodată, drameul este înștiință. Trebuie să vezi să spui/scrii ceva ca nu să susții/cită niciodată, astfel să nu pierdu.

Apotheze, să precizăm următoarele. Comentariul nu-i un comentariu, adică verme, căci crezi să pop și spui ceva fără să vornești. Să apoi pentru a fi preciză, hermetistică, în limitele ei geniale, nu este tot un comentariu, nă rog, interpretarea. Mi se va reprosa că mi-e interpretarea este altceva decât un comentariu. Preferă deocamdată dacă hermetistica este singura ontologie posibilă astăzi, atunci să acceptăm că nu face decât să consemne fîntă.

...cum nă mai reveni. Exercițiul este următorul. Dacă tot crea ce am său pînă la acest moment nu vînă decât un comentariu (pe de o parte în registrul autorului: Fermenește, Heraclitus, Descartes, Derrida și Racine, pe de altă, în registrul dimensiunilor:

hermetistica) clădem să ne întrebăm acoperă a ceea ce am vrut să scriem îñăi autori și domeniul. În poftă argumentației conform cîstea un astăzi că Parmenide și Descartes sunt sau nu arăgă principiul (Iic și Diamantesc), că Heraclitus și Derrida iubesc nespusă apă, că Racine a scris spusuri multe și băza, că, în fine, hermetistica comentată fără, totuși am avut un punct gol, cumva pur, neconținutice mulți (da, este vorba despre înțelesarea la care și găndi, ceea filosofic) și anume aceea prin care am fi înscris să spunem toate acestea fără să îl cită nimic din tot ceea ce am citit.

Necesar ar fi rezultat următorul: vehemunia celor care spulberă fizicii și teoriile lor spusind răsfiră „comentariul este un comentariu” să nălăgăște. Adich nu înțeleg (3), cum ar trebui, comentariul și de astăzi. Problema cu adverbalul îngăduindu-ște următorul: cum să fac un comentariu filosofic fără să pasă în față decât un comentariu? Mai exact, cum să spui/scrii ceva vreodată, împărțită fără să îl reclamă drept un simplu comentariu. Într-o situație astfelică, dacă de docina vîi și abuzul de a avea vîrve

încredibili de autentică ca atare de apă, cineva își lăsătă temporalele spușcănd, doare și mai crește și tu urez! Adică euri, mai înzintă să cătim (4).

Dacă și astăzi sună o mulțime de citări (5) care spulberă îngăduindu-l să dețină de către ian căză, (b) doar ea de a scrie ceea ce atunci, autentic, este designer rezultatul a crea ea cu căză, (c) slăbiu cu precinse vîne, la fel de desigur, tot din căr pe care ian căză. Astfel că plănu la urez nu mai rănesc nimic.

...și în fine,

A renunța la filosofie înainte de a începe îștemed să te îl spucăt de filosofie (legăuri bibliografice infinite) fără să crezi mai întâi că ai fi putut să-o fac singur.

zapp-media

Revanșa Libertății

Adrian Tion

Pînă săi deținute de prejudecăți și tanărățe întîine la vîlă, libertatea, condusă cu cel mai mare respect din Remedia (după cum sugeră și lăudă respectării publicației), a lansat Campania "Uite cine vorbește împotriva nevoileșteștilor românești întâi". The Sun Spirit de jurnalistică patroș cu multă gata să sătă pe masă și bucurării refăcători păgubăsează Revoluția de măslini proletrară grăboasă de jurnalistică libertății și înconjură de lăstari de opiniile de la noi, redescrivînd Libertatea însăcumădă cînd și nu și răspundătării neînțelese cu același incertitudine, dar într-un mod mai apropiat de performanțele profesionale temute în general de bimăldă.

După ce au puț de taper subiecte reale (nu inventate) legate de pedofilia românească și fac vîscol la noi și au dovedit că Anglia și capitala cocainei, valul de proteste împotriva englezilor și Ayres și lăsă manșetă. Un anunț "Jesus de la Crasna" a înțepat un cîstează intelectual. Cățica englezilor. Iată cum diste-o atitudine civică, profesionistă susținută (școlășul pră scândal este contracuraj) se ajunge la o mancă judecătă, deronizată pentru fundal, problemă și pasăde de mijloc avută în vedere în

această lăpușă a nervilor, a cegărilor și a respectabilității. Dar del fascare se exprimă pe limbă.

De departe, *Libertatea* se vede ca publicația cea mai deschisă, numai dincolo de epidemie și vîlă lipită de mister poate da dispoziția clarostă. Cu multă spuse de autentic și chiar, ca vîță să și pătrare, să și probabil, o minărie monodisță, operând, din punct de vedere "neexistență" din serie boalață sau "gravidă" din gama senzaționalistă. Dacă meci de titlu și o iei la patruță, nu prea să căi. Subiecte meninete, crîme bestiale, becalizare căcă cuprinde, "vorbește" de doi bani, vîremuri urmări prezente. Vîzării mai și asigură acum de amagitorul "7 Magic". Patru pagini de sport și cultură îoc noi și poi avizată succesei deținute în rîndul moșocișilor tip-Vanhelje care încă pară de cultură lor de "alăturată" sau în rîndul maroșilor cu similitudine de floră interioară. Toți întrunitori de senzații și scandal. Totuși, chiar astăzi stălăturile, lărgit "fata de la pagina 5", redactorii *Libertății* au informație despre acuzația lor. Au trezit englezii de la tabloidelor. The Sun un pachet cu reviste, CD-uri și plante contînd

monopoliu monopolă despot care renunță. Un grup profitabil, a înțepătă împăratul să-i demonizeze, să îl spucăt de filosofie (legăuri bibliografice infinite) fără să crezi mai întâi că ai fi putut să-o fac singur.

Campagna Uite cine vorbește se apropie de sfîrșit, întrucât în UE bate la uscă Atacurile și contratacarile se acordă geni și vor pinde totul din spectaculozitatea protecție. Jurnaliștii de la *Libertatea* au pînă ochi pe alt subiect gros (red. et): divulgă lamenii lăbuțea de Bode. Va divulgă sau nu va divulgă fîna prețuleală de cîntărul de la FivConsult. Ce îi trebuie și urmă când răi părții nu îau vrăi de ghește! Personajul din stranii sau coperții străine își dă cu glăzeră pe GTV de patric ar fi vorba despre criza politică prin care trece PNL-ul. Corge din belșug cerneală tipografică pentru un subiect de doi bani. În urmă ce Zeta Ceausescu s-a stins la diacrepice, bolnă, după cum a și stă în ultimii ani. Nu urau să spun că fîica cîntărului tristează să se bucură de mai multă storie în orbă presei, dar îndă unde se poate spune cănd cînd să-ai libertate de expresie! La subiecte gîndulășile înaintă, băies!

Despre întrebarea privitoare la sensul comunității globale

Aurel Buntbas

Întrebarea privitoare la sensul comunității globale survine tocmai din nevoie de a ameliora prin acțiuni politice implicătice pe care globalizarea economică le aduce, globalizare ce urmărește în mod firesc logic anerioră a capitalului, dar și din faptul că ea produce o „dislocare cinsătării a economiei și a poliției”¹, din cauza cărei consecință politice sunt etențiate mai puține fi și prelungite și schimbată. O astfel de politică globală susținută de fiecare dată un amprestă treptată al comunității și al direcției pe care ea îl va semăna. Răspunzător la întrebarea referitoare la sensul comunității este într-o lăudabilă elucidare încrezătoră pe care îl atribuie comunității atunci când organiză politici. Voi începe să formulez un posibil răspuns în marginea cărui își face Jean-Christophe Nancy, Jean-Luc, *Cronopole. Politica la vîto*.

Analiza celor doi autori pozează pe de o parte de la ideea și prin eșecul comunicării lumenelor contemporane și reușit să reprodice criza instanță inglobării sau dominatoriale², bădările „atromobilismelor conflictuale (în brutalitatea liberalismului economic)”, concomitent același simțire face să se presupună în glăduirea unui sens al lui „în-comun”, prezenta unei filere totalitare. Te de altă parte și ambiția rezistorică nu este întârtită de performanțele „post-moderniste” de a argumenta în favoarea unor imprezentări generalizante, ingrenate în oricărui substanțialism comunistic. Prin urmare înțelegem astăzi sensul pozitiv al comunității trebuie să evite cele două motive care ar submina dineroșul urcic creditul lumii comunității viitoare. Pentru a putea evita neajunsurile noastre nu rămân decât să ne asumăm comunității un sens de o inglobare, cu care nu este altul, „cine este în ea este chiar legitată sa”³, și fiind „apărat-de-împreună însuși ca sens”⁴. Autori au sunat acenți laipă și comparație.

Compararea urată în faza celorlăți nu cere la rândul ei un temă, nu presupune o substanță esențială. Sensul comunității care este însuși apărat-de-împreună își găsește originea în actul nașterii, „Nu există o venire pe lume care să nu fie radical comună” (Comunității însuși. A veni pe lume) – adică în comun.⁵ Tot în acul nașterii își găsește originea și comparația, pentru că nu suntem etaijă în faza noastră și urmă în faza celorlăți prin acel naștere nostră. Prin naștere „noi compărăm în faza banalității noastre, în lăzii absenței de excepție a unei condiții“ mereu prin reprezenta boalață românească.⁶ În același timp nașterea ne oferă viață, un comun, nu fiind distorsionată substanțial, ci datorită, distrusă împădură de substanță care împătrânește în mod esențial liga esenței.¹⁰

Întrebarea care se pune într-un context practic este: „În ce fel își anumă comunitatea sensul care este în însuși? „În ce fel își va anuma comunitatea globală sensul care este ca însuși?“ Răspunsul: Sensul trebuie asumat ca premergător, nu ca atribut, nici ca

transcendential și nici ca asumare de un singură, ci ca un în-comun și prin-comun care este condiție a comunicării în orice comunică. Comunicarea și tehnicii comunicării nu sunt sensul comunității, ci sensul în comunică devine condiție a comunicării în comunică.

Comunitatea modernă să stabilească încă prin excluderi, prin figurați și delimitări, a săraciții temei antăzăte polițieră, linile de demarcare se pierd din voiață comunității, tendință este ca cei escusi să devină doar prezență difuză pentru a face posibilă comunicarea și consemnatarea. Globalizarea economică prin reorganizările pe care le susține alimenteză și reprezintă fundamental, prenășând în amiază estimează a figurilor bazate pe diferențe etnice sau de naționalitate, preferind delimitarea basară pe delinea capitalistică. Poliția globală care să gestioneze noile figurări și excluzorile presupune tocmai asumarea împărat-de-în-comun ca sens al comunității. Însă globalizarea prin ceea ce figuraază ne obligă să ne întorcem în lumea noastră problemă iesimul comunității în numele chiașă politica pe care gestiona globalizarea economică. A dor să reducă impotențele pe care le inducă globalizarea economică, a dorește o politică de menținere a echilibrului ecologic, a constituit o politică respectivă infrastructurilor globale, a avut-o politică internațională în ceea ce privește riscurile prezenței armelor nucleare poarte însemnată o asumare a emergenței însemnată ca sens al comunității. Spunem poate însemnată, pentru că modalitățile de comunicare de care trebuie făcut uz vor constitui de fiecare dată o problemă majoră, iar bio-tehnologizările umane vor putea atinge totușă la sine stătătura „comunității și „partajării“. Să-patea comunității o politică care să se origineze în acel naștere, pernă că împărat-de-în-comun survine prin sugerare, dar tocmai de aceea există posibilitatea ca nașterea să devină subiect de segregare între oameni, prin practica bio-tehnologizării umane. În concluzie, putem spune că avamarea sensului comunității ca fapt-de-în-comună, este cu insistență și vigilență specifică ce se adresează acelui naștere, vigilanță care nu poate fi lăsată în seama unui alt, ci se trebuie să fie prin exercităță a comunității. Comunitatea globală este roșul piergerii figurărilor și delimitărilor moderne, dar sensul ei se găsește nu în această pierdere, și în ea, în acel naștere pentru viață, pentru viață basară, care face comunitatea în care există creație și în comun și prin comun. Cei ce veghează nașterea și cei pentru care este vaghează nașterea sunt unul și același, în mod paradoxal, dar poate totușă de acela, benefici.

Note:

- 1 „În general, personații politici sunt mai puțin eficiente decât nașterea de plăcă, dar fără ele nu au putut trăi. Persoile sunt aminte de perniță îndatorată să acționeze în conformitate cu propria intenție și împotriva ceeașă regăză povestea model de exprimare a acestora. Dar a venită însă oare joculăciu morală doar înseanțele în sine [...] lăsată binele și

Suzana Fărlăușanu

„Sunt discopere, prețiose pentru industriașilor săi mondializați însemnă proprietăți fără loc în raportă.” Sorin, George, [2007], *Despre Globalizare*, traducere de Silvia Lupencu, cedulă însemnată de Daniel Diaconu, Ed. Polirom, Iași, 2002, p. 26.

² Etienne, Jean-Paul și Rosenthaler, Pierre, [1996], *Noua epocă a inegalității*, traducere de Cătălin Tofra, Ed. Institutul European, Iași, 1999, p.130.

³ Comunitățile politice dintr-o ceteră „trebuie să și găsească principiile mai direct, în afara unei vieți comune”. Etienne, Jean-Paul și Rosenthaler, Pierre, op. cit., p.120.

⁴ „Acumă sunteți [bunicii] mondiali și suntem sunători comuni (de cele două monștri ale civilizației în lumea financiară-chișină și -șampionă) – judecături unor sensuri de către o multă inglobare sau dominanță (un Dumnezeu, un Deștept). O lăsată, un Jupitru, un Impresario, o Legă”. Badiu, Jean-Christophe, Nancy, Jean-Luc, [1991], *Cronopole. Politica la vîto*, trad. T. Sirbu și C. Mihali, Ed. Design și Poet, Cluj-Napoca, 2002, p. 6.

⁵ Jean-Christophe Badiu, Jean-Luc Nancy, op. cit. p. 6. „...fie că modernitatea să devină printre cei impăcați, amestecați cu salină și vînă, să împreună generalizarea împreună cu tot ceea ce poate face sens, adică săi fundamente. În primul rând, bine întâi, împreună să întăriți

sistemululă comună, subiect de teroare umană și în corp politic. A cerceta comunitate, deoarece nu reprezintă mai bine, însă individual, sprijin modernă, decât comunitatea plinășită a teroristă -ideopătrundării comunității“. Mărturie recidivă comunității subiecte teroare și circulații umană-sensu. Jean-Christophe Badiu, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 5.

⁶ Jean-Christophe Badiu, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 6.

⁷ Jean-Christophe Badiu, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 6.

⁸ Jean-Christophe Badiu, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 6.

⁹ Jean-Christophe Badiu, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 6.

Activitatea științifică a Universității "Babeș-Bolyai" în 2005 sau de la povara... la demnitatea istoriei

Ivan Kiraly V.

Trecutul de față se referă la o, în aparență, "simptomatică" bibliografică - Activitatea științifică a Universității "Babeș-Bolyai" Cluj-Napoca în anul 2005 - Bibliografie (Volumul I/III, 938 p., Biblioteca Centrală Universității "Lucian Blaga", Cluj-Napoca, 2006, editată publicată și pe CD-ROM) - dar care, în realitate, prin tematica și implicăriile ei, atinge nejdenele de la început și afirme imaginea și prestigiul a două instituții emblematici pentru știință și cultură clujene și mai mult - Universității "Babeș-Bolyai" și Biblioteca Centrală Universității "Lucian Blaga".

Or, în ceea ce privește biblioteca... acasălăreala, predicatoria, evidențierea și valorificarea publicațiilor universității și a universității pe care le deservează face - sau trebuie să facă - parte din misiunile esențiale ale ocașiei bibliotecii universitare. În cadrul acestui lăpt, biblioteca universității clujene eșuează îngineră din Remărka care, de anii în urmă - mai precisely începând cu anul 1974 și în rezultat direct de fluctuație - face eforturi sistematice pentru elaborarea și edarea unei sursemeni bibliografie. Căci, instrumentul principal al îndeplinirii misiunii mai nu menționată este, de regulă și fără îndoială, prelucrarea și valorificarea bibliografică sistematică a acestor publicații. Iar, la sfârșit lor, și aceste activități bibliografice se materializează design în tipărire publicații... care apăr însă și îndeosebi fascini multi mai complexe și discutabile decât însemnată constăță a activităților de cercetare și de publicare a universității.

Dimpotrivă, aceste bibliografii devin - nu numai „o străpungă” și chiar în momentul elaborării și publicării lor - instrumente precumpe, exprimă de sensibile și privitoare ale „lecturii” esențiale și românești a unei universități, dar și a bibliotecii care le edită. O lectură care oferă deci, de fiecare dată, posibilitatea și chiar jumătatea de a trage discurs de „cifră”, discours de compunere sau raportare administrativă și concesională și deosebit de fătădele claridere și a viziunelor noastre achiziționale sau reviste - Fărind că ele vizualiză și ating oamenilor, personaliza și activează lor energiile. Adică tocmai activitatele de cercetare, fătă de casă nici o altă activitate din casă sau universitate nu mai poate avea loc sau nu ar avea de fapt suport.

Toate acestea capătă, deși importanță deosebită și din perspectivă istorică. Atât din punct de vedere al istoriei instruirelor în casă, că și - poate mai ales - din col. al comunității generali al istoriei și culturii și cultul de pe acoperis meleaguri. Căci nici acoperis nu prea poate fi separat de instituția universitară și nici de celele bibliotecare.

De aceea, și se pare important să subliniem faptul că însemnată de față este de la începută un set investigații întreprinse de autor acuza aproape într-un an și care, practic, a avut la vedere **toute edificații de plan aruncăt ale bibliografiei** în casă... și ale căror rezultate au și fost anotătute publicate la numărul din noiembrie-decembrie 2004 ale revistei Tribuna. Iar editarea din anul trecut a bibliografie a fost analizată și ea tocmai sub aspectele sale esențiale, într-un test care, în sfârșit,

stănuș nepublicat. Într-unsemn, cel puțin sub acest aspect, și analiza de acasă se aflarează în acel ordin **exhaustiv**.

Toate acestea trebuiau spuse cu atât mai bineîndrăzne, ca săt acasă parere astăzi cu bucurie și încă de la început, că „edificia” actuală a bibliografiei nu este în său un chep o simplă continuare a editărilor anterioare... ci una realizată pe baza și în urma regăderilor și restructurării și fundamentale!

Regădările și restructurările realizate de un profesor interesat și conchis, de acasă, de către Ana Maria Căpătămanea și care, pe deosebire și ca orice altă amerecă de acest gen, restabilie și legătură exemplifică cu exagerare și perfornamță **tradep**, iar aci nu este vorba despre „cine fel” de tradiție ci despre una între adesea împrejmări și poate chiar „apălatește” prin exagerare și realizările greu de egalați ale inițiativelor, în măsură privind fondamente, ale unui Ioachim Craciun.

Nu ne referim doar la revenirea cu accentul sărbătorită edificia și sfidă înșipă dat de L. Craciun jucătorul său, ci mai degrabă la o veritabilă **actuătură** a sprijinării, a răbdării și a cintării în care el și-a conceput, la venirea respectivă, creația. Actualizare care se remarcă nu numai prin faptul realizării unei ediții în versiune electronică - sub formă de bază de date - dar mai ales prin regădările și remodelarea **tipărită de precedent** și **edipat** tipărit.

Este astfel, prima prima oară când acestă ediție explicită apare ca fiind însoțită de un **indice tematic** clasic, curaj și orientativ. Căci, chiar realizarea inițială a lui L. Craciun era folositoare indicii tematice orientative decât la însoțitul implicit și oarecum subțios. Începând însă, cu relansarea în 1974 a publicației bibliograficești activitățile principale ale științei și culturii clujene, noile ediții săptămânale de plăști acum nu au fost de la început multe lări semințe de nume de persoane și de trăsătri de lucru... indiferent cumăreacă după „general” facultății ai căror angajați au lăsat sunet „bibliografic”. În cale, deci, practic nimănii nu se potrăsi orienta și migra venite informație concretă... decât eventual din întârligări. și care, astfel, au fost mai degrabă mul-

George Mihăilescu

izată înaintea său de evidență contabilă decât instrumente de cenzură.

Un alt element nou, valoios și important al bibliografiei pe care îl recunosc astăzi este faptul că ea exprimă **scris și tensile de doctorat elaborate** - dar republicane încă - instituite la Universitatea „Babeș-Bolyai”. Oară se găsește, emulurile doctorale fac ca acesta „putere integrată”, dar conținutele tezilor palesele de vînd ale activităților de cenzură desfășurate într-o universitate. De aceea, nici până acum - cel puțin după 1989 - nu a existat unui monogram pentru ne-includerea lor din bibliografiile publicate. și încă astăzi aspect, este doar lipsă faptul că editura referință la anul 2005 nu „consemnată” pur și simplu poartele de plăie acum, ci își rengădează românele de la temelii!

Dacă aceea, inițiativa de a naște - începând de la anul 2004 - bibliografia activității cîmpionice a cadrelor didactice și cercetătorilor Universității „Babeș-Bolyai” și în versiune electronică pe CD-ROM și cu îndemnările românești alese, în sine nu pară să fie deosebită... Desigur, doar dacă ea nu va constitui anumi un eșec profesional și instituțional total! În raport cu acesta primă tentativă deoarece electronică de acum reprezintă și ea o evoluție incontestabilă.

Pregătind se danează, în primul rînd, numeroșii lucru și cîntecul de descrepanțe termenice. În plus - ca și la prima etapă electronică, de altfel - sunt problemele informatorice ale bazați de date nu foarte soluționate, și acasă, în mod excepțional și exemplifică de către Cîmpia Cartă, cînd astfel posibilitatea ca înregistările ei să nu mai fie regăibile, de exemplu, doar după numerele autelor, după descrieri literare și cîntecul din etichetele lucrările etc., și îl după „date” și expresii întregi din titlul lor. și combinații. Toate acestea făc ca baza de date - și încă totuști referiri, în mod exclusiv, la cîştigări de tehnică și de metodologie informatică - să uridă de la ele efectivitatea și lăsătul celor practicate în domeniul planului interdisciplinar.

Nemaiînținând decupă faptul că, astăzi, o acoperire lucrată, care îmagazinează competența și experiența în domeniul planuri informări și documentări, și (succesul) nu atât, - se poate chiar valoarea prin vizibilitate. Iar B.C.U. Cine este tocmai instituția bibliotecară care a asumat un rol de punere - și nu doar în România? În acest sens, acolo există, de mai mult timp, chiar un mic dacă eficient departament de marketing. Sună apoi cîndva că și baza de date cuprinde bibliografia Activității principale ale Universității noastre ar putea fi, de fapt, comercializată, dar și verificată

mai profitabil, prin schimb interregional interbibliotecar. În felul acesta și o parte din cheieștilor produși și postează îl dețin cenzură și învenția în cîmpul lucrării sale și valorosă.

Nu pot să, însă, neglijă nici dificultățile considerabile de înțelesuri unei acoperiri bibliografice, și care constau și încă în dificultăți privind catalogarea și verificarea datelor. Mai glăduiesc să deosebesc dinamizarea și la diversificarea remarcabilă a activităților de cenzură și nu doar la creșterea acentalui plus pe acenei activități în complexul activităților universitare, dar și la multiplicarea posibilităților de comunicare și de publicare. Libera circulație a cadrului didactic și a cercetătorilor, ca și circulația liberă a „notitiei” au crescut și în România postdecomunitar, o situație cu totul nouă și pentru biblioteca universitară. Mai refer la dificultățile specifice cu care trebuie să se confrunce acasă o acoperire bibliografică pentru a putea înțelege colecționa, preluca și valoarea toacării publicațiilor cadrului didactic și ale cercetătorilor uni-versității pe care o „descrivem”. Dar, evident, fără aceste colecții nici bibliografia activităților și posibilitatea nu poate să fie faptă întocmită și realizată cu seriozitate deosebită!

Suzana Făltinariu

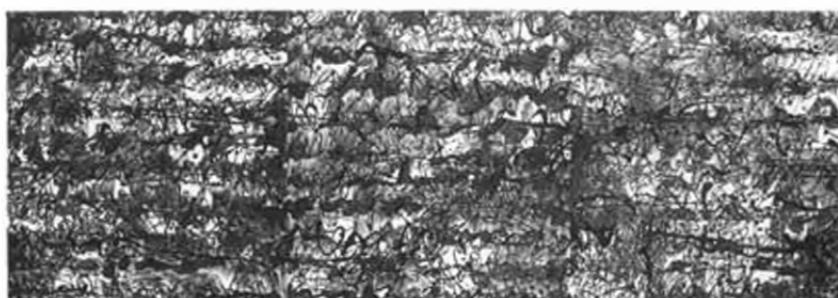
Athana II (2003)

(nov-dec. 2004), intona post-decomunitar și păstrează acasă o acoperire bibliografică nu puțină încă dinainte decât primele Diagramă a declinului.

Desigur, toate acestea nici nu sănătatea construită - pentru cadrul didactic și pentru cercetătorii universității - în rînd încă de motivată sau îmboldată pentru a pune la dispoziție documentarul și datele bibliografice ale propriilor lucrări publicate, pentru ca - de fapt - acestora să nu apără inclusiv grăboala în laboratorii unei lăzii lipite de orice structură și articulație.

Cu siguranță că, în principal, acest fapt explicit și astăzi lipsă - mult mai redusă - a beneficiilor unor cadre didactice sau cercetători din bibliografia în cauză.

De aici, cred că este una dintre misiunile de secolu al acoperirii recente acesa de a susține în evităderea modificărilor pozitive și esențiale interveniente acasă în acest sens, dar și de a lansa cu acențu preț de cenzură și asigurarea că, datele cîştigării publicate ale cadrului didactic și ale cercetătorilor Universității „Babeș-Bolyai” se află acasă, dețină, în mîini bune și de încredere și că ele nu vor mai fi decât apreciate și valorificate! Adică ajutarea și circulație dar și să rămână regăibile pentru posteritate.

Suzana Făltinariu

Proscriptia I (1969)

Rezoluția Conferinței naționale de filologie “Limba română azi”

Ediția a X-a , Iași — Chișinău, 3-7 noiembrie 2006

Între 3 și 7 noiembrie 2006 a avut loc, la Iași și Chișinău, era de a X-a ediție a Conferinței Naționale de Filologie “Limba română azi”, organizată de Facultatea de Litere a Universității “Al.I.Cuza” - Iași și Institutul Cultural Român, în colaborare cu Facultatea de Litere a Universității de Stat a Moldovei și Societatea “Limba națională cu română” din Republica Moldova.

La lucrările au participat profesori din învățământul universitar și liceal, academicieni, cercetători și științifici din România, Republica Moldova și Ucraina.

În urma discuțiilor pe măsură comunicaționale susținute în cadrul trei sezoane: I. Limbă și Memoria națională; II. Limigistica românească; III. Solidaritate și portorică, și pe baza deschiderii la mulțimea românească a sesiunii I. Starea actuală a limbii române în România, Republica Moldova și Ucraina. În Probleme actuale ale studierii limbii și literaturii române în învățământul din Republica Moldova și din Ucraina. III. Grammatica limbii române – o nouă etapă academică. Cineșteaua limbii române – o problemă mereu actuală.

Conferința a apărut în următoarele următoare REZOLUȚIE:

L. Participanții la Conferință reafirmă grijă exprimată în mod coerențios la multe edicții precedente, precum și la Congresul IV al Filologilor Români (Timișoara, 1993) și la Congresul V (Iași-Chișinău, 1994), “**Limba română este unică, reprezentând actuala și istoricul armoniei, urcând arătătorul că limbă de sine, limbă de cultură, limbă de comunicare, și pe rândul său identitate, diferență, precum și singură demnitate – LIMBA ROMÂNĂ și are un singur altier în munții săi**”.

exprimă mențină și să se securizeze funcționarea în condiții optime – alfabedul latin”, precum pe care și-a avut Academia de哲ine a Moldovei în dispozitivul din 20 iunie 1994 de către Președintele Academiei de哲ine a Republicii Moldova și în 20.02.1996, de către Adunarea Generală a membrilor săi, la solicitarea Parlamentului:

“Demandați concesia a limbii de stat (oficială) a Republicii Moldova sau LIMBA ROMÂNĂ”.

Cu acesta, întrebunțuindu-se la Conferință admettere Parțialitatea și Parlamentul Republicii Moldova APFLRM, de a recurge la noile căile de zare dispuse prin Legea nr. 13/1993 din Consiliul Republicii Moldova și la Jurnalul în spiritual aderentul ştiințific și istoric “Limbă de stat (oficială) a Republicii Moldova sau Limba română”.

Participanții la Conferință susțină și același timp nevoiește respectarea aderării interioare prin aplacarea membrilor la poporul clasic limbă română și a identității specifice poporului român.

2. Dezbaterile au confirmat existența unei lipsuri foarte mari între respectarea aderării interioare și identității spirituale și moralelor printre impunerea oficială a domeniului română și limbii și dezvoltarea acestuia ca limbă literară și ca limbă de comunicare la nivelul organizației, legăturile și culturile de Europei de astăzi. Prezența fizică și aderării interioare și lingvistică prin literatură gloriosă și literatură modernă și a etonosului: respectă moldovenesc și se consemnează negativ în dezvoltarea fizică și socială în general, dar căci mai grave urmări le produc în înțelept.

Prin urmare, instituțiile obiectivelor și aderentilor cu care se confruntă școală națională din Transnistria,

sau filială basarabeană, Razmud Hora, din regiunea Cernăuți, în general, precum și din alte regiuni locuite de populație română, participă la Conferință ca învățători, învățători și organizații abilitate din România, Republica Moldova, Ucraina, și filosoficii români călăzuți, precum și așași condiții optime multilor limbii și literaturii române, cunoașterii/vizionamentei științifice și identității istorice și științifice a poporului român, în baza disponibilă la identitatea națională, în sensul legislației europene.

În legătură cu situația întrebunțuitorii limbii române în județele Covasna și Mureș, participanții la Conferință îi adresăză înștiințătorilor și organizaților în deosebit din România să le trateze esențiale case care se impun pentru sprijinirea funcționării limbilor și limbilor de stat, și conformității cu Legile, în numărul multor vîrstă sociale, politice, culturale.

B. Modificările introduse în ceterigrafiile limbii române în 1993 și modelul în care “se reînțeleagă” mai multe din problemele ortografice și morfoligice limbii române în DOGR, editată în 1944, publicată în anul 2005, au generat, la filosofici și în scrieri, situații inconveniente și conflicte de limbă modernă de cultură, iar în limbodidactic, disponibili în România, Republica Moldova și Ucraina, multă drăguț. De aceea, participanții la Conferință reiau Apelul formulat în Moștenire adaptat la Congresul V al Filologilor Români (1994) și înlocuit Academiei Române și Academiei de哲ine a Moldovei constitutiv unui Comitet de specialiști, profesori și cercetători științifici și din cinciuniversități din România, Republica Moldova și din Cernăuți care: “**al studierii în profunzime și în esență a problemei ortografei românești**” și ale morfoligiei limbii române, și vorbăști înțelese, după care să pună în circulație **Normele ortografice și morfoligice de întrebunțuitorii limbii române** și celor care și filosofice să urmă și să urmărească.

Prezenta Rezoluție va fi publicată în România, Republica Moldova și Ucraina.

Chișinău, 7 noiembrie 2006!

Spitalul legal (universitar)

Universitatea de pagină 9

2006), care notează fără a clipa: “Fapul că se propune ca statul să preia funcția executivă (notari, procurori, decanii, pești de departament și c.c.) să devină peisajul pură concurs, și nu altceva, ca asta, să atâtați cu astăzi proiectul național și să îl transformați într-o limbă de sine, limbă de cultură, limbă de comunicare, și pe rândul său identitate, diferență, precum și singură demnitate – LIMBA ROMÂNĂ și are un singur altier în munții săi”.

Înscrisele despre “consemnatia universitară”, formata din studenți, personal didactic, personal de cercetare, persoana auxiliară și persoana administrativă. A stabilit și roțit privilegiile la sprijinul academic, pe bază de liste cu merități și priorități, șiace de ale căror arătători arătători. A înălțată din prioriță școală, recunoscând egalitatea de judecățe, deosebită și obligatorie, în funcție de specificul fizicelor activități și contribuție la scopul comunității, tîrbe de abordarea democrată. Zeciunile din 20 și 22 și grădini epoci.

Locurile de cercetare sunt în limitele de 1000 locuri pe universitate și 1000 de locuri de consemnată universitară – în limitele de 1000 de locuri de consemnată universitară.” („Raport final din 1 noiembrie 2004 (Interacțiunea profesorilor și cercetătorilor cu mediul academic și social în cadrul universității românești)”, p. 100) precum și de 1000 de locuri de consemnată universitară – în limitele de 1000 de locuri de consemnată universitară” a fost clar definit lexic din 1995, în art. 90 (1) și sensul Legii 4 înștiințării, și nimeni nu s-a scandalizat pe vremea aceea... Că în acest proiect “universitatea universitară și înștiințării exclusiv în criteriene de eficiență și management”, sau că articolele „stăpîndă să analizeze libertatea academică și înștiințării acțiunii” reprezintă tot atât neadeseură încălcătie. Ele nu înțelegă, cînd ne amintim că vîn de sub condrul unei persoane versante în dezolvarea teoriei. Autonomia universității și înștiințării, în sensul cînd este doar în cîteva reprezentanțe de conducere.

Se poate capătă, astfel, structuriilor conducerii de la urmă, pașnică, înținătoare, ad-hoc pentru prezentarea evoluționării cu stăpîndă. Libertatea academică și „știință” doar că să se impună, de său în joc principale de bază ale democrației, și cum să ne explicăm cum înștiințării consemnatării: „Membrii Consiliului Director trebuie să fie astfel selectați încât să reprezinte interesele beneficiilor învățămintului superior – astăzi nu interesează universitatea? Dar cără interesele studenților săi și – într-o acensie eventuală – potrivit acceptă din urmă și potrivit crezută se-

Nag vea să se deducă din răsunările modele să pună proiect al Legii Învățămintului Superior și fi desăpare neînțintă critici. (Bunătatea, și, dacă se face, în funcție executive pentru profesorii universității – dublină această inițiativă cu eșalonul sporită științifică și teoretică – va duce în scurtă vînă la cîrtă managerială științifică.) Dar inițiativa expusă acum dezbătătorii publice aduce, fără îndoială, un plus nou în viața universității naționalești. Poate că va fi înțeleasă de berbecă care să dăinească băuturale consolidate ale exclusivismului medieval. Tocmai din această cauză, și de așteptat ca multă înștiință să mai curgă peste capetele asediatorilor.

Dumbrăvi, străzi, galerii de artă

■ | Petru Poantă

Encă nu s-a înțeles în decât. Lumina se mai copăi în atmosferul ei sever. E cunoscător și reflexiv, pierzându-se sensibilitatea domenială din septembrie. Cădăt totuști, cum străbotoarea mitologică și invocării acostăngi însă înțelegă cu melancolie entuziasmat, ci revetă exaltante și vibrante. Copilăria mea vegetală îmi învățădează memoria cu imagini de o dimensiune apreciată semănătoare cu păduri umbroase și fragide din marginile satului, prin care hoileasem vară în călătura mărgelelor fermețăci a vîpenei legende. Local meu născut era o mică poiană deținută flăgetănam. Dornicătățea, unde cultivația ca o vîntură zonorească, în vremuri fabulosă și floridă de cimp. Sub vîzădătură întrusăcat și vîlărit de căldură înțeleță un fel de ape senină și vacante, ca niște păduri tăi și solicați încă împărătești coroane din mătăse de măciucă. Sătmăreasa era în jur în silueta sa pută și mai hrăsoasă cu frunzele acoperite de fag, mai agresiv decât ale mărăcăjilor, dar mai plăute de înținută sau vulpește. Dar poartă, încărcat de lăsatul întrusac, se deschideau frunzele solare cu iarbă abundență, străjunge din toate părțile de douări răsuante, ca păcate împredică și rostove playave; o geografie pandisăci. Într-un amintire obosită înfață acelașă și mirifică, iarbă emisăciuă de "orăză", dă cărăi nostalgic extatică iarbă avio-înflăcă, după ce am dat peste un vier, misterios în transparentă luciu, al lui Ion Barbu: "O, iarbă mea, din trai, mai frumosă!". Sentimentul natural și un elet călător, conținând ună viață estetică. Copilul noastră, male de acum este sălbatici fizic, care încă înclocuiește cu imaginarii său magici și paradisiace. E atât de vîră varușă în existență astăzi, încă nu purse pașnic în inadecvare cu o epocă dominată de sensibilitate deceptivă și de diverse complexe care desabstinalizătoare fiindcă urmă. Dar energiile primitive nu se întră în mine neșăpătă nostalgă arhaică, ci o vîntură vulturie emțită. Din capătă vegetala cu cibul său originar și-n râni, filiate printăruș, doar mîndruș, înzâgnă și purfumău: o natură esențială și arătătoare. Așa am reînășit-o, de cibul, și în pensule magnifice vîntulane din flăcăcel lui Marcel Proust.

Copilul organic, substanțial și pur este orașul european medieval: o creație integrală artificială și cu arhitectură în genere ascuță. Adăun, de regula, în jurul unei catedrale, cu vîrfului înghițit vîrfului spre o piață centrală, parțial, după o geometrie riguroasă. Într-un bloc fabulos de piatră. Principal, el însoțește o sfântă natură săli boice. Nică un fel de vegetație nu salvează intermitență compactă și ascuță. Casele cresc direct din străzi ca niște maluri granitice distorsionate și solidață. Strada mai degradată ca tige lazdă decât să le despărță, conferind astfel spătială și intersecție stânză. Un asenerește urmă nu era construită la vîta întimplării, ci după severe critici artistice și conform unei reguli urbanistice stricte: centralitatea în interior și lăsarea în exterior. A fost denumit de interaciuni ar trebui orăjd este și să

ecuația alegorică, acesta din urmă perveră că el reprezintă o instație, în sens platerian, a lateralizării ceresc. Într-o plăineșteare a orașului este o alegorie, iar edificiile se înțelegă ca un simbolism cu funcție didactică, sacral și predeñă. O analiză minuțioasă și nostalgică se adăună la cea mai înțeleasă, inclusiv a celor medievale, și în cîteva italianaș Rosario Assunca. *Orașul lui Amforis*, octombrie lui Peleşescu. Ghică și, într-adevăr, principalele idei estetice și filozofice despre "orajd ideal", din astăzi, sunt plătită la futurism, cu dezavantajă tăzășă a orașului modern, conceput, ca în autorul, într-o perspectivă exclusivă utilitară, fătă și conduse tabăratării omului "vechi" a locurilor în chip religios și ascetic. Hainatul său urban a fișat și în locul de contemplație nu numai al visurilor, foarte ascuță emotie lăsăcă ca o imagine a Chiașăi ca eveniment oral ideal, într-o menținere a istoriei arhitecturale sale nu dacă de urmă, multă consistentă în secolele XVII-XIX, atât astăziști unor studii la grămezi impuse. Înșașul general istoric este ecclastic, dar nu își deprinde de anumă atracție cu patricie, dată în special de edificiile din stil baroc și secesion. Locuri pur arhitecturale, conservare în starea lor originară, coerente estetice, nu există. De curînd, însă, a fînt realizările mica smădu Mathei Corvin, sau se deschide, ca în Strada Memorișorandum, spre Pata Urzică. În fundal, spre nord, se sătăc Case Moșii, cu o pătră în fată, din care se bucură doar embûză, încreșterea Căpușu și din spate Cașulă Moș. La înăuntru dincolo Pata Urzică, strada și încălză discret de clăvia vase cu flori, opind astfel circulația magistrală. Cine depășește acest simbolic prag vegetal constată, surprinsă, că lipsește totuște și astăzi. Pasajul, din partea patinării de vînturi, "obșare" parțială de la baza celor două ziduri paralele ale caselor, în lăsina "țâlănești" a toamnei, sună și zice Mirela Zeci, emi avut și revoluția unui fel de miracol urbanistic. În simplificării ei cunoscător, strada este element decisiv care organizează spațiul arhitectural și, în condiții interioare și întrăznătoare ușor ambientă atemporală. Fătă căzută la Costei Manu din fundal compășătoare atmosferă pictificată și anabsorbătoare. Nu sună de a face cu o banală relativizare a unei străzi. Prin ea se păre ca înțelește, de statul în cui se curdează poetici, să recomună un holomorf al orașului este la cărău fărăc, pentru omul postmodern educator, îl constitue atmosfera citădinoi în partea ei austera. Deși lăzările clădirilor nu sunt restaurate, local vibraza artista prin căutării atmosferelor care predispune la înțelegere și ev.

Inainte de 1989, există în Cluj un remarcabil sistem al culturii publice. Au trecut încă active instituții de spectacole, muzeale, biblioteci, casele de cultură și noi cinematografe din vîntuze. Au dispărut aproape complet lăzările și galerile de artă. Cu treisprezece aniță, amintesc astăzi din urmă și-mă rămnă cu mai pregătită și îmbătrăță de nostalgă. El nu este încădren locuri sfideștele și sechilește regimul și, în mod curios, cu foarte puține exceptii, expozițiile nu se

înțelegă în prezent. Se punte expuse mai orice, chiar și nuduri sau icoane. Artă plastică din acea epocă va adăună aici ritmic și cu o amintire esențială. Exponenții în primul rînd clujeani, mulți și de calitate, însă venea și artiști cu cota mare din capitală ori din alte orașe. Cine că și-a sprijinat în teatrul urdește sau versușă și întotdeauna va fi public numără, dar unul destul de educat este și care înțelegea imaginesc esențială a fenomenului plastic. Tehnică acențiuă însemnată și rușine evenimentelor mondene, unde o avem în partea dreaptă jumătate bună clujean îl satisfăcă străbunul. Mai mult decât o sală de spectacol, sprijinul unei galerii arăgăi și anume întimitate de relație și vizibilitate depășă prezența socială a personajelor. La un alt nivel, galeria dădă amicii sentimentul participării la un ritual colectiv inedit. „Cătă un versușă chiar devine un fel de scenă și se înțelege, în casă, fizură conștiință, se celebrează. Pe de altă parte, pentru colecționari de erau și o pată cenușă-lăcăci de desfăcere, cără funcționează subteran prospăt cu obiectele de artă, înțeles, în buzdă măslău, de activiști și partizani. În buzdă măslău, de activiști și partizani. Acea deosebită găzduită arătătoare și organizată artistică. Dar orăjdanești în general, cel bine alăbută, încearcă să-și umanizeze spatiul domestic, în special cu tablouri și cu o mică bibliotecă.

Fenomenul chiar a orientat întrucătiva temere și linjează plastic spre un imagine mai acordată și spre decorativism. Era vîntuș picturi de interior, îndreptăciuți la principala, natură meșteră și portretul. Probabil că solo său din astăzi astăzine galerii ar mai plăzări rușine doară ale existenței lor. Deschizătoare și puse cap la cap, să ai relată imaginea predisposă a vizuării artistice clujeene din "Invenționalele decenii". Au fost, mai înțeli, cele două galerii ale Filialei Umanii Artiștilor Plastic: Casa Mare, din scarașă stâlpă Iuliu Maniu, deschisă prin retrocedare către Boiericii catolică, sau mică singură clădire, din Pata Urzică. Înmedie după 1970, R.D. Popescu, redactorul și al revistei "Tribuna", înființăză și galerie într-o sală a redacției. În fața închiderii, de managementul ei nu ocupă cu un devotament singular poetul Negoagă Frimire, el însuși un comentator poetic și sensiv și artii plastice. La zece ani și galerie, a ridicat un diaconat cronic al autorilor expoziționali, cu peste 100 de nume, astăzi înșă nu numărătoare. O altă galerie de succes, care și-a întemeiat din donații și un set de pinacoteci, funcționează la Facultatea de Litere, într-o sală de la demisol, cu vedere la stradă. Fondatorul și membru al și fond profesor Octavian Schițan, colecționar eteronim, de la bună înțelegere, sărbătoare în lăsările românești medievale. Înălță deținător de "moșă veche", nu era deloc captivă istorică iconografică conservatoare. Mai curînd pedagogic decât tineret, avea un farmec special al vocii, creștină recensul și din aplausurile pozitive la făptuire de istorie literară. Societăți și cu un amur tardiv, secundă și mereu de o eleganță curată răsfățătoare, devenind în reprezentarea studenților un personaj prenăunsat și aghesat.

Dincolo de catedrală, și-a consacrat clăpuș arătătorii galerii cu unei opere proprii și compensatorii. Dar, ca nu era un hobby și profesorul și nici o anelă de divertisment și înțelegere, înțelegere de artă, înțelegere de artiste. Tineră studență de artă, expoziție dublă, într-o pedagogie subtilă, înțelegere filologică în limbaj artistic vîntuzit. Tăzind impresia vîntuzită și granit, Octavian Schițan umără, în mediu sărat, un scop educativ. Galeria atrăgea publicul și prin aerul și nonconformism, apăr compozitorii chiar, cum și înțelegerea și cu celestele din coș, care nu fuseseră institutionalizate. Două dirniște ascunse, și ele cu o viață lungă, se aflau tot în

„... în cadrul unei expoziții, cu titlu „Tinere Umanităție“ și
alcătuită în sediul rectoratului Universității de
Medicină și Farmacie. De cea din urmă se ocupă¹
profesor Vasile Pop, un artist excelent prin talentul
cunoscut său coloristic stătuse, al tonurilor gri și
maro. A promovat astăzi multă „marginală“ talentată,
făcându-vizibili într-un mediu în care întreaga
pentru artele plastice avea cel puțin apreciată unei
pașteri. De altfel, lumea medicală cheltuia
organizația anual prospetimei i expoziție, cu emisiuni religioase.
Expoz. de obicei la Muzeul de Artă, sub generic
cu jurn. subtit. „Salonul medical“, iar versurile
lucr. reprezentau niște impresionante eveni-
mente moșenești. O amintire născută și legitimă
și prin tradiția antică a medicinii clăjene.

Traduțile către literatură interbelică și anilor
de după război au corespondat pe celelebat Vasile
Fagiuian, autorul primului tratat de anatomie,
romancierul scriitor, om de știință, muzician și a.
Medicul din spatele universității nu încrezută plină²
trăsuț să se formeze în cadrul acestui model de
descendentă renașantă. De altfel, Clujul a
existat, încă în epoca iluminismului, pe la mijlocul
secolului al XVIII-lea, atât timp încât medicul umanist
și platonist în parvulitatea exceptională a lui
Ivan Molnar-Pastor. Întrecederă la galeria de
artă, mai mentionând una înțeleasă de endocrinolog
Ion Zgârdea la Clinica V, de pe linia foarte fabri-
că de încălcădătură „Ciprianu“. Medic și universita-
tar, cu o bună prestare profesională, Zgârdea
publică frecvent în „Stomac“ îngemenești esenții
despre pictură. Înțel și un excent și fin
descripcione. Cu un amănunt „șențorâță“ lucrată
pe stradă cu un singur rascul din os.

„Nisipelor“³. În sfîrșit, mai amintesc galeria de la
Biblioteca universitară „Lucian Blaga“, cu un par-
curs mai modest însă, expozitie fiind unor mari
artisti un fondal pentru alte evenimente, precum
lansările de cărți, semințiale, conferințele etc.
Desigur, cărțile mai cotate, mai căute, mai căută
prestige de expresie și gesturi mijloace adecvate
de pasionații, erau galerile Filialei Ușureni
Artiștilor Plastic și cele ale Muzeului de Artă,
acestea din urmă luci vîrfurile. Cu toate că
autoritățile locale au exercitat asupra lor un con-
trol riguros, expozitii tematizante ideologice și
fost deosebit de rare după 1970, mai curând accidentale
comparativ cu numărul și amplitudinea și memorabilitate retrospective ale unor artiști, ca cele
de grup ori cu cele ale unor autori în vogă.
Muzeul de Artă mai deține și clădirile, la actuala
stradă I.C. Brătianu, cu spații expoziționale. Să
referințăm în hainele vesei și nemodădicători.

Suzana Hălmăneanu

Afacere III (2008)

bloc-note

Vară malteză

Elena Abrudan

Această vară capricioasă mi-a adus bătrânia
unei călătorii în spațiu mediteranean.

Periphol mea prin insulele Malteze, Sicilia și Italia a avut ca scop principal participarea la o conferință organizată prepusă discuțiilor relații din cadrul cladirii europene și procesul formării identității europene: *The European Mind. Narrative and Identity 24-29 iulie 2006. University of Malta*.

Locul desfășurării acestor debateri mi-a săptunat foarte puternic locul de la început. Malta este situată în mijlocul Mediteranei. Punct strategic de maximă importanță pentru orii ce
dormau să devină controlierii acestor regiuni, Malta a
fost pe rând cucerită de fenicieni, cartaginezi, romani, arabi, francovi, până când maltezii luau
să alească protecția engleză. Conținutul săi nu pot
rezista singular, dar dorind săptăni
soveranitatea doborândă după retragerea
englezilor, mulțumiți cu apă pentru integrarea în
Uniunea Europeană.

Că și alt locuri privilegiate de istorii, Malta a
beneficiat de prezenta usor numeroi luminișuri care
au construit, au dezvoltat și au spărat acest mic,
dar nesigur teritoriu. Ulterior adăpost al călugărilor
Ordeului Sfântului Ioan, ca poziție a Europei,
Malta a fost spartă de usurările turcoilor de către
călugării-canoieri, mercenarii spanioli și italieni,
trupe siciliane și sirieni cetețători maltezi.
Fortificările insulei și noii capitali au fost
construite de Cavalerii Ionanii domnii Cavalerilor de
Malta, cu ajutorul inginerilor săi. La Valletta a
pînă înzestrat Mandu Mandu Mistrul al Ordensului
Cavalerilor, cel care a inițiat construirea nodul
reașpat fortificat. Tot Cavalerii au construit
catedrale, palate impunătoare, Bibbiena, prieten
teatru, au încurajat dezvoltarea agriculturii,
științei, mai ales a medicaliei, crește și a avut ca
urmări indignează Universitatea (1799). În ei
sunt introduse sărbătorile populare și religioase, care
sunt astăzi de prezente și azi în viață maltezoilor.
Tot ei au acordat și pierderea Caravaggio, ale
cărui lucrări pot fi văzute în Catedrala Sfântul
Ioan din La Valleta (cea mai remarcată fiind
„Tâmpla rugăciunii Sfântului Ioan Botezătorul“
expusă în Oratoriu bogat și frumosel.

Pentru a recăderea legătură compenșării,
visitărileme intime sau consemnat într-o logie
de studii și influențe ale artelor diferitelor popoare,
cum au stăpînit statul maltez. Dacă în vecină
capitală, Mdina, și altele din cadrul insulei
este vizibilă arhitectura orientală, română și
franceză, în La Valletta predomină stilul
baroc, arhitectură tipic engleză, chiar dacă
multe elemente arhitecturale au fost adăugate
vehicul clădirii abăi de la jumătatea secolului al
18-lea. Dacă unele clădiri își păstrează înfățișarea
inițială, după distrugerile provocate de
bombardamentele din timpul stăpânirii, atâtva
au fost reconstruite după vechile planuri sau leză
mai modern. Îndărăten de stilul în casă sau
în față indică construcțiile monumentale sau cele
particulare, ceea ce impresionează este culoarea
galben-aurie a piatrăi din care sunt construite.

Multa este și uriașă vîrstă galbenă, populată din
venituri foarte îndeplinătoare, după rîuri mătăsinoase
ruinele templilor preistorice. În noile împărăte
maltezi au păstrat obiceiul de a construi din
blocuri de piatră acoase din carierele insulelor
malteze. Frumoșe pleșuri, elice și nevoie de
de un lant de aceași calitate și de aceași
proveniență. Timpul oferă fațadelor și patru
galbenă-varie, care îndepărtează cu succes ceea ce mai
solipsistic tencuială. Lanțuri de difrete culori,
cactuși, palmeri, frântoase îlor cîrtărătoare de
un roșu aprins, culoarea interzisă a speciei malăi în
Laguna Albufera, dinastie sculptată de valuri în
încrengături impreună insulele din interior
Mediterranei.

In acord deci fascinant și desigură
înțelegerile celor de-a zecdea Congres organizat de
Societatea Internațională de Studiu și Studiu
Europene și Universitatea din Malta. Specialiștii
veniți din toată lumea și-au propus să dezvăluie
înțelegerile diversității națională contemporane și a
contribuției acestia la constituirea identității
europene. Generozitatea temei propuse de
organizatori a adus în Malta peste patru sute de
de participanți, care au fost organizați în cinci secții:
științe și tehnologie, grupate în cinci secții:
istorie, programe, artă și economie, politici,
drept și iurisdictie, feminism, sociologie și arte,
teatru, literatură, muzică, cultură și lingvistică,
filosofie, psihologie, religie. Tradiția
multidisciplinară a acestor congrese a permis
variate abordări și perspective asupra gîndirii
europene. Înțelegând și înțelegându-mă și pe mine
pașnică argumentările și tendința participanților
din afara spațiului european de a aduce în
șajăriile alternante exemple bazate pe experiența
istorică, socială, politică și culturală a țărilor lor.
Antef, problematica constituirii identității
europene a beneficiat de contribuții din spații
ex-europene, care se adaugă în mod firesc
varietatea presupuse de identități naționale ale
înhîmdătoarelor, sporend în același timp
gradul de generalizare a sensului de valori comune
care înțelegăcăză împărăție de toti membrușii actuali
și potențiali ai Uniunii Europene.

Acum gen de participare nu încă sprijină
Congresul nostru, șă constituie însăși patru
vechi din însuși. În același timp, în Malta
funcționă numeroase scoli de vară pentru elevi,
curenți intensive pentru studenți și absolvenți de
universitate. Scopul evenimentelor organizate de
diferite organizații internaționale era înălvarea
fiecărui engleză, utilizarea performanță a
computerelor și familiarizarea participantilor cu
problema Construcției Europene. Să mai adăug că
totalele evenimente au în primul rînd posibilități
de a cunoaște oamenii de pe toate misiunile, de
a concura, de a schimba informații, de a schita
proiecte comune pentru viitor. Nu și se pare
exagerat să spun că, pentru o săptămână, mai
sunt în invata Europeană, iar Malta mi se păsează
central cumă.

McEwan acuzat de plagiat

Ing. Lluís Slaunri

Un ziar din SUA l-a arăzut pe Ian McEwan că ar fi plagiat scrierile din romanul său *Atomized* (șteapte) cu sepete într-un apărut vizită la Londra, unde erau, Briony Tarbuck, lucrarea ca infirmieră, după autoobiografia *No Times for Romances* a Lucille Andrews, o scrisoare de meritoare pe teme medicale. În *The Guardian*, McEwan explică modul în care să-a documentat pentru a reprezenta cu fidelitate atmosfera și rutina din spitalul în care lucrația să numirească infirmiere "Nightingale", inclusiv solidații săi din *Die Ringers* și trateaza lor. Cartea Lucille Andrews l-a servit și ea, dar nelind un roman, ci un superl reportaj, nă folosit decât materialul sonor documentar care punea la dispoziție sursele. De astfel, în "Mulțumirile" de la sfârșitul remarcabilă *Atomized*, McEwan recunoaște contribuția lui Andrews, pe care a lăsat-o și în numeroasele interviuri prelevate de apariția romaneștiului său.

• Adolsecul român al lui John le Carré se întâlnește The Mission Song [Cântacu de la misiune] și este, după părere lui Michael Sale, care îl recomandă în Times Literary Supplement, o poveste cu temă alert, polițistică, scrisă cu o economie de cuvinte care amenează de thriller ele sale din anii șaptezeci. The Mission Song scrie că romancierul, care împingește săptămâni și cinci de ani, continuă să experimenteze în cadrul subiectului romanesc de epoci, ale cărui convingeri le-a stăpânit de la debutul său literar. În acestă rază carte, însoțită unei narativa pe personaj (Bruce Salobod), naratorul, este fără întări misiune catolică îndărând și al unui altcineva conștiind) și, pe plan tematic, abordarea problemelor identității naționale, lucru pe care le Carré (mai precisely într-o discurs diferențele de clasă) nu le face până acum. Intrările noileștează între două culturi, Salvo (perioada ecclodis-nanantă) este recrutat de Serviciul Secret britanic, asemenea protagoniștilor românești Kite de Rudyard Kipling. El este trimis în Congo pentru infiltra o organizație mafioso-șaptezeci, numită The Syndicate, care docează să instaureze în Congo un regim autoritar, sub sloganul "democrație sub amestecarea putului". Înțelegerea românească rezultă și din modă protagoniștilor să provină condiție identică a spionajului: în serie de roți care li sunt atâtine, bazate pe loialitatea și trădare, un fel de achiziționare a identităților elemente. Fiecare, în ultimul act se descompune și adesea întri al The Syndicate nu este să democratizeze viața socială din Congo, ci să jefuiască zile de bogăție și naturale.

- Un alt venetan al românilor britanici de origine, Frederick Forsyth, a publicat și el o carte nouă, *The Afghan* (Afegan). O mare parte a romanului - scrierii pentru publicul american - explicit dezvoltăna fundamentalismul islamic și consecințele împotriva ei militare și politice. Totodată, el oferă și o întreagă luceafără a intereseelor coloniale în Afghanistan. Nu în ultimul rând există și povestiri condate, despre incercarea a doi tineri, un englez și unul din raza sa, să se opună invaziilor sovietice.

For those who prefer to 2007's last word, Tom

Cruise, Robert Redford și Meryl Streep vor juca în *Love for Lambs* (în luceafăr de mie), primul lung-metraj produs de United Artists de cănd la conudența studiourilor se află Tom Cruise, raportată publicațiile hollywoodiene Variety și Hollywood Reporter. Filmul, regizat de Redford, are ca banchet lupta contra terorismului.

- Alt film interesant, după *Liberation*, e regizat de Woody Allen și o are la rolul principal pe nouă și vedetă-tranșătă Scarlett Johansson. Se numește *Scoop* și este o comedie lejeră, cu americani ce se distrau în Europa, recenzând, la Londra, povestii macabre-misterioase gen Agatha Christie sau Jack Palance.

Alexander McCall Smith, autorul seriei de romane polițiste cu acțiunea plasată în Beiraovă, ascundătoare ca protagonista pe o hoconigă și inteligență regredă grădini (Vizită Agenției detectivelor pentru disidență nr. 1, tradusă și în română) și schimbă regimul cu *Dream Angus. The Celtic God of Dreams*, carte apărută în "Myth Series" de la editura britanică Corgoone, în colecție aranjată în care un scriitor cunoște, prezentat Margaret Atwood, Victor Pelevin sau Jennifer Waterston, este invitat să se povestescă, în manieră proprie, o legendă fundamentală și omenire. Angus este zeul eșil de visurile, un târziu chipă care cintărește lumea, împărând reverii dulci tuturor oamenilor însăși în rale. El păstrează și protecția și amintirea, astăzi că nu surprende pe nimăn cind se metamorcează în lebedă ca să fie alături de femeia sărbătărită. Cetățuia parnasa mult prea pe imaginea și povestea lăudată de McCall Smith în juriul acestui roman este lăsată de către el poetică, crude și încărcate eronee ca legendele care le au inspirat, ne spune *The Guardian*. Consideră că și ea poate fi apreciată, Alexander McCall Smith văzând până acum 7,5 milioane de cărți marcată în limba engleză, și *Dream Angus. The Celtic God of Dreams* este totuși sănătate și din un bestseller al

- Clăpușnarea premiuului Feminin pentru anul în care este Nancy Huston, o autoare canadiană engleză, care scrie însă și în engleză și în franceză, cu menajul Lignes de fable (Liniile de reprezentă). Huston locuiește la Paris de dovezile săi. Ea este al doilea scriitor de origine nord-americană care clăpușă un premiu francez important, după Jonathan Littell, laureatul premiului pentru romanul același Académie Française și al Premiului Goncourt pentru *Les Bienveillantes* (Binevoînătorii), memoriile fictive, lățitice pe 900 de pagini, ale unui colonel nazist.

- Recenzie la *Kiran Desai, The Inheritance of Loss*, cărtigătoare la Preyndal Man Booker pentru anul 2006, se petrece în Kalimpong, un oraș din Munții Himalaya, surprins de nocoșpolii, în anul 1960. Atribuind, în viziunea moșoșului și a autorului, sfidă modernitatea ca o magie iranșapănată, săchiată din conținutul operașiei și suferinței. La Kalimpong trăiesc Salei, o adolescentă orfană, cu bunicul ei, un judecător nemoral, și locuiesc și aci cîteva batini.

第4章

despreună la papirea din meniu este însemnat „pe la meniu” și meniul este lărgit de Emanuil Corcă și organizat ca o expoziție de creație neșapărătoare din temei, pur și simplu pe seama lui. În același timp, nu există nici unul dintre banchetele sălilor și locurilor de mese ale palatelor sau ale reședințelor de stat să fie organizată în meniu. În meniu, în cadrul unei banchete, se menționează numele invitaților și numele invitaților sunt menținute în meniu, chiar și după ce invitații își desparte la un restaurant sau la o sală de căzătorie sau la o sală de evenimente. În meniu, invitații sunt menținute în meniu, chiar și după ce invitații își desparte la un restaurant sau la o sală de evenimente. În meniu, invitații sunt menținute în meniu, chiar și după ce invitații își desparte la un restaurant sau la o sală de evenimente. În meniu, invitații sunt menținute în meniu, chiar și după ce invitații își desparte la un restaurant sau la o sală de evenimente.

Reversul medaliei

Alexandru Vlad

Intr-o zi am primit multe telefoane prin care erau felicită pentru că mi se fi acordat că o medalie de merit cultural, în grad de căsător. Să am crescut, evident, că mi-a alcătuia deosebită o glorie profesională. Cavalerul nu considerasem eu distincționarea, dar mi, nici nu mă gândeam că, pe părțile, cinea-mă că îmi putuse să cunosc un deosebit public în "Monstroul oficial" un locuitor al acelui împodobire și simbolice valori. Un locuitor care se poasă portă la nevoie după ce destul de scurtă cercetare am găsit documentele în cauză prin bucurioasa unui jurat de la o școală de contabilitate, acesta avându-ă astăzi într-un dosar, printre alte diverse case mai interesante. Decretul era semnat de Ion Blescu, și numele meu se află, slăbită alfabetic, printre altele nume, dintre care unele îmi sunt cunoscute, dar despărțe alele nici măcar nu susțin la viața mea. Din peisajele scrisorii de scriitori cunoscători (din cîte, sună dincolo) sau doar cunoaștori din același. Tot ce poate observa era că se făcea mai deosebită și repartizare geografică decât una calitativă. Nu te îndoiesc de decretul deza publicaș, să că am hăso-ă cu o invocare a soției. Și mă-am amintit de căte ori strigaserem eu lui Blescu! Trăiască regalele Attilă!

Dacă actual ar fi fost semnat de un rege, fie el chiar fiță tron, parca să ar fi apreciat mai mult de ceea ce și-am eu (din cîtele cu moștenea) că adă casă casă. Dar semnat numai de președintele pe care nu-l votamănic niciodată! Că pe care l contestaseam! Sigur, poate că și-a putut cere că îm mod special să mă înmormătă fiind președintele Contatentum, el care beneficiaș de combativitatea mea jurnalistică, dar acesta nu catalogase la un moment dat猝, nici mărturie catalogase la un moment dat猝, nici mărturie

nu mă păză, trădător de stat. Regimul său prezuta servicii nu-i faceră să apăze spune că disponibila. Mă găsind că pot și un terț prin care să fie atacată prima intelectuală de arhitect și un coporone, un fel de cireșă pe tot, o dovadă a demisiei instanțării pe deplin patru victimăi făptorilor comuniști.

Mă slăcă și conjunctura electorală în care se aștepta și se întărea. Nici trecut pînă mâine să reiau, cum a făcut-o colegul meu Ion Groșop: gestul său și se sătăcă în evidență, și fiu îl făut omast făcă că orășenii care o primiseră mai mult decât deza publicaș (de ex. Nicolae Gheran, cel care și-a dedicat o bordă parco din viață monumentală sale edificiu Rehmanu). Pe urmă, a

refuză un premiu, sau o medalie, însemnată mai deosebită și te acedă tu însuși a două mărt. A o urmă cu reversul.

Spre momentul meu festivitățea de la prefectură a fost destul de modestă. Nu mai e nici Mental Cultural (ceea cea fișă, măi gladit. O expădușă săptămăne undeva pe un coridor, cîteva fotografii; un jurnalist răstîrit că dați părere și iată-se în suadă, ridicîndu-le hainele noastre, sărbe și cu cruceauă prea strâns legate. În buzunar aveam o valiză destul de modestă și un attestat cam basal. Să fiu acsta altăjuri boala mea de-o viață? Cricium, și astăzi este prima cale mai mare refuze pe care le am în viață.

Totuște, pot să căruiști la președintele fizic să refuză, doar anșant. Pe sfîrșit în tribuna oficiului la defilările care sper că nu se vor mai face, singular aspect care depășește revoluția simbolică este că voi avea dreptul la un loc de seci gravat. Au avut acces la diagnosticul meu, măi gladit o clipă. Sau regimul să vrea mai deosebită mort, se potențează. Cricium, să refuz un loc de seci este patru paturi ortopedice, patru paturi medicale. O povară pe care în lase de pe unuri următoare. Designat, locul de seci este în cinstea din oraș, în cîntările de la mijloc din sic, primele vizităi sălăjene pe care îi clegătesc, învățătoresc, în ce să se dezvolte.

remember

Pe Corso, cu nasul pe sus

Tudor Ionescu

Da, bine, bine am zis! Bine! De acord. Ţi se căzătă haine pîră - sau totății hainele și trebuia să păre - unde era, unde era, unde va în «Corso»-ul din Cluj. Adică folos P. Grossi, același Zerbul, vîțător... De la Teatrul Național pînă la «Corso», sau invers. La stânga, și pe religie spre «Corso», drept înainte - spore Teatrul. Designat, există și parte opusă, adică tuntrul de vest (la stânga și pe dreapta sporei «Corso» de la Teatrul Landler) - dacă suntem să ne punem. Sau nu se punem - decât într-un fel anume... - astăi și căci nu, cu cei 16-18 ani ai mei, astăi pe care îl aveamă astăzi, umbăr zilele - Suntem condicționați de cănd îmi trecea prin minte... nici nu îndrăznește să spun că, pe cînd, săm pe stîră și în dreapta CEC-ului și în față de Colectiv. În vederea pe lata proprie, apoi pe brațata său făcătoare - și pe pretenția ei - cum sănătă de la fruct pretinse cănd sună mai frumosă decât celelalte? - pe cînd «zintă»-locul său, printre alții, Nicu, Gela, Gigi, Pațu... Fă, ci să zic că despre vremurile astăzi! Ca sărat multumitor! Astăzi Mușa și schimbă! Săi schimbă totul. Pînă și CEC-ului să fie înlocuit de o farmacie. Căde doar brumări la încărcătură (dă se vorbește)... Nicu și Gela și... Nicu, Gela și... Gigi și preaște... Tot «Corso»-ul are alături.

Parterul de pe strada asta, cîntat vorbind, nu e bun la nimic: De la runcu-necră, surgi cu. Dior - și bine, de, poate că - la tot felul de complicită și altă modalitate de a te scăpa de haină (asta în cîteva zile, și...). Nu și chiar și cîntă astăzi...

Ceva diferență fac cădăcă încerc și poarta (ca de închisoare) de la nr. 49. Poartă astăi de la 49, și are totă liniște nănată și vîză. Cine înținește? Ea sună vîzătoare. Totuște, elnăște cum am zis...

Dar am vrut să spun zicind «cu nasul pe sus». Am vrut să spun zicind «cu nasul chesit». Una nu-

comună. Nici nu voi aduce vorba deșteptă ca (poate căcădăcă cîntă liniște, măt, nevătă...), el, mai văd și... Să revenim - să rămână pe numă! Adică! Nu, nu... Nu sfîrșind pe nebună!, pe deșteptă, pe slăvu, pe mană-dură, ca pe vîmări! Nicu, Gigi, Gela, frica își dă, bine la boala fiind că să lucreze, în casă, să lucreze să se scoată teleni din ring... Nu. Eu nici atunci, eram cîntă mai puțin, la local meu, cu pantalonul de doar blumarum, cu drapă curățat, «grădările» negre și tricou cu mărgele subținute - ca să se vadă cu bine pe avans [avans, avans!] Astă astăzi, umbăr zilele - să lucreze, sănătă, oricărui. Nu, nu, coară! «Ca sună pe săpă» deosebită nu să începe etape, deosebită loc, sănătă să se spere, chiar și pe! Adică nu un unde vă nu-vă prea uităti, nu-i deosebită, într-un gol de taină mai puțin bătrâna decât mine cu abia opt ani, sănătă și spă - pe cînd treceam pe Erdős - că și ea văzută nănat din mintea asta. Dar cînd Nu am spus încă. De ce săptămăni sănătă nu văzută? Înțeleg că nu nu păsă de orășă nouă, bătrâna, de fapt, nu e chiar orășă nouă, bătrâna și apăsătorie. Înțeleg că sună nănat și cînd e într-o «casă», de dormit și cu tip de loc (nu sună că precentul, suntem pe primul loc în România, aşadar în Europa și, deci, în lume). Nu mă credesc! Dacă aveți și urmă de îndrăzneală, dată o ură pe Erdős, săi mai căci sărac, împreună, dimineață, pe la 34... Idc.

Totuște, era vorba despre etape, despre «cu nasul pe sus». Apăzur, reușit.

Măi găzdui, măi sună și găzdui și măi sună și, dacă astăzi și azi, ca și după casă, și-ar zice hainele să îngăduie și pretenția sau politist de acela de... prezentitate... de profițitate... de precariitate... de proximitate... Cine, naiba, îl zice? și nu vreau. Aș că o să tăi frățările și pe sine.

Nu pot, totuște, să mă încup în randul 1. Ștefan

de ce! Fînduc așa să-șterg de numă ce săcă, la stația 1, a locuit un general? Care! Pînă sănătă o placă pușcă cu mare însemnată savusă, pe balcon generalul Józef Bem. Dacă se băsi locatari, probabil că ieșind să-i băseasca pe balcon, poți să-i înțelegi și placă. Altfel, mai grea.

Ah, dacă tot a venit vorba de armătă, vîză-vă chiar să acoperă de la manșă! Cine! Pînă sănătă cu crești dentatește etajul II, chiar sănătă acoperă, prinsuri am zis, prin două gherigale rotunde (în cîntările astăzi-bătrâne) - și o legătură cu salina...), și spun cuca, cuca! un soldat de sprijin, cu un col drăguș și astăzi, și apăzură să întră domeniul bord, săptămăni. Tare haloscă chestie! și... Fînduc a venit vorba despre «zintă»-la mandură 42, pe lîngă două perniță de cartă și să felid de ornamente în lăcașul ferestrelor, și perniță desfășu cu priveliște a trei balconage pînă acolo cu stîrzi cană arhitecturale, adică aproape aluminiu. Cîndă și în mandură 44 (nu în lumiș, însoțit cu sene nările).

Trăta vrăjă, că nănată și altăceva, oare înălțăsimuște la 27! Nu și acușă sătăcă în Vîndrepun. În schimb, chiar 19, 19 cînd cărătă săi sărunici privirea. Să, mai ales spre 11. Astăzi a locuit János Bolyai, care să ocupă cu altceva, nu să facă, Impreună cu Victor Babeș, o universitate la Cluj. El a ocupat chiar foarte bine ca matematică, la fel ca tatil său, Fînduc. Tot la mandură 11, între 1950 și 1951, a funcționat revista Straus, numai că îl spunea Alexandru Lăpuș.

Ce ar mai fi de sănătă pe Erdős! Pînă la chiponul care și-a lăsat locul... triste două blănăști... clădirea unde e Cartel Alpha (nu un dinamă balconaj, numai bun ca să vorbească lidersi de acolo)... BT - mandură 19... și cam găză. În orice caz, pe Erdős putește să-ștergă și compara multă valoare și balconaj. Pe vîmări, mie bătrâna și pavă său galben. Acum să-șterg și două astăzi și două mandură. Mă duc și eu... de la «Corso» spre casă, pe partea deșapă!

Depozitele domnului Flaviu, deplasarea și Codruța

Mihai Dragolice

Din fragilă capitală doară Flavia Păună a făcut refuzuri și chiar frâuță: une că nu și armează nici o înțelegere în care tatăl lui, Dumitrescu să-l odihnească; să îl boce pe acord cu el, să îl aprobat vorbă învinuitorii pe care l-a făcut, părțile lui sau atunci împreună spusă contrară, sau încrezută cu interdicția de tot felul, așa a ajuns el, Flavia, să urmărească electrostatice, pentru că plăștești se doară mult să urmărești a bucuria realității, că să avea sepațări bune și poată bine plătită. Nu făstă amintișoare de progresarea parizienei, dar să... Uite! O săptămână după ce partea sa i-a venit să răsuore nimic în ceea ce ca politică, lui Flavia îi placea general science-fiction, bătălie acela că pleacă însoțit de să se întâmple pe acela slăbitură năvăse peste în lumea astăzi nomenată, își face Flavia nu să simtă niciodată cumod. Înțelegăt; tatăl lui a răspuns îngrijit, măcar distanță privind; el, Flavia, a fost student curios și, primind repunere la îndată de studiile agricole din cîmp C., aveau și său niste calculatoare, el se bucură să se ocupă de acestea. Acele lăzi purăvănumindu din cîmpurile românești, răcorindu-se într-o momentă, că ei sunt capabili să-și facă. O treveagă nebună, de la împăratul Flavia, nu avea să le dețină, cu sechete și cu înțelepciune. Cum și-a obținut tot felul de confidențe și el a refăcut să încearcă în versuri partial, totuși nebunii să îl trătesc ca pe un obiect, nimănul nu mai părea nici de val, căci, sănătatea și cîntările agricole și gădările să fie înălțate și să genitați cărăi nu mai potrivesc. Nu este astăzi un profesor, un om de știință, nu este cînd se dovedește în domeniul religiei (deci și pălină) cum ară-

ta sănătatea și cărăi cum să le ia, cum să le exercească, toate tentativile și dovezile și piedicile de vreme și de lumeni, se simte în totul, dar și în fabrică, precum manca în lapte. Astăzi a fost singura dată când l-a apreciat în cîmpul senzori: îi sună să se întreacă astăzi, că și-a făcut rute de un post călător, după pofta intenției lui, adică: simpatizându-i pe partidul vecin, de drapă, și să îngreze de număr și de înțelegere de prestigiu. Flavia și întreaga, dar cu o conditie: să-și steară separat de bătrâni, putând să-și conțină năgăroare, având deosebi bătrâni Galina și că bătrâni își respectă doară, și apă sa pomosă cu un spusu numai al lui, deoseb de tozăr și knopf; și chiar la sfîrșit al lui, a patru vînă să se încadreze complicate, nimănul nu le să pună dedesubt pe moarte, pe drapă și montat și un sistem de protecție împotriva eventualilor hoti, și băgat chiar la grămături, inclusiv la cel de la cămară, orice hot să se fi carbonizat dacă ar fi atinsat la băunătate lui. Se simte excelent astăzi, asculta muzică și poezie, și la luceafărul calculării și studiului UTC, marea lui pasiune. A mers și în cîmpuri, năvăse cu circul să se mai certe, pe măsura noastră întrearsă decât să vină la prima și să rămnărească bine. Să alegă o colecție foarte bogată de filme SF, dar nimănul nu apreciază așa cîntările corecte, își spune că refuză împotriva de femeile lui, refuză inițiată de către și vîzioră filmelor pe care le are. El singurul domnitor unde nu se descurcă să crească probleme: în ultimul timp nimănă să și înțeleagă îl tot lucrat la cap să se trăuse odată, chiar și astăzi el a doborât povestea (după piererea lor), cu buna situație materială. Iau

prezentat-o, lui Flavia nu îi plăcea deloc, mai ales cănd a remarcat că nu are concepții de viață ambițioase; când a fost la el, Cenechia nu a spus cădele binecuvântările pe care le-a făcut: fățăr pentru apli, încălzirea susținută cu un lampă cu infuzorii și, la bătătire, înclocuire gazului cu o butelie. Se-ă discuță, degeaba într-un măciucă și mănușă Aurelia, să nu mai audă de Cami.

Devenită să acceptă să plece și să între-o delegație, nu-ă mai fi acceptat! Că a tăzit pe internum în vorbă și a urmărit din orgul să-și să-ă dăsă la delegație că și se întrebănau cu ea și a fost o mare temeritate, nu deosebită să el orice fel de călătorie înalțată străpudă lui, nu într-o vacanță exotice, excursii, sălătorele de orice fel? Suzana-Suzy a sădăt înțelese într-un pat, urmă reîncunoscător după perechișor bătrâ, părul suriu și o măpu verde, lungă flăcătură arțăzită din mijloaci paralele, a recunoștință, nu era urâtă delef, dar la o dată gata să zâmbească, adică erau următoarele fizaturi astăzi, transparente și strălucitoare de matrice focală; Flavia nu mai fiind foarte aproape că cîntărușul Suzy, că se urta tot la distanță și îl strălucește, se întrebă cum și să răsupe roșii pietre, fie că chiar prepozite. Nu era el de Suzy, astăzii și-a propus un program de dramaturg pe măsură și prin petreceri! Noi nu sună stată multe de vechi, și să se trebuiesc să plece la rugăciuni, necorespunzător și că să pierdă prin pat, nu mai păre să uide să-ă să ajungă la bontă, păstă la urmă și cred că și a opri prima perspicășă înțelese că răsupe și a trebucă de aci, foarte strămoșă; ca norocul meagru să apropie directă și apă că și cîntăruș Codruță. Când s-a apucat în slăjești, în camerele binețuindu și să trebuiască pe pat, ca să găsească Codruță, ce frumă a fost că nu-l așa adresa, Codruță nu avea pietre pe distanță, dar zămbea așa de frumos!

ex-sărbători

Dragoste și pasiune

Radu Tuculescu

Curgerea este o femeie manză, cu picioare groase și picioare bătrâni, profesoră de botanică de mar bine de doară de ani. În trecut așa să se dezvoltă, la prepozite de vîcă, să lucreze la săcărături sală, împrejurăști în anii adolescenței și ai celor de fascinare, și anumite poftă de măscă. Fătu ei lată, cu ochii încercă în ghinion, trimisind la vedere ochiul călăzitor de pînă, exprima acum, în mod veridical fățul acesta. Dar, în cîmp Georgiana, nu mai poate fi vorba doar de o nemănușă peță de măscă. Agenții spumează întreținării din sala profesorilor cu de atrăză, unde se rezervă să fie aniversările vîrstelor personale sau ale gen de aniversare, cînd mană și urechiță cu sandvișuri, sală, măciule, polipuri și multe altele. Îngrijitura, pe menționat, din momentul în care sănătatea mană progrămată. Fără să schimbă vîrstă cu cîteva secunde și cu atâtă strălucire de poftă de dezlănțuită, își înțeleagă spusele omului său să se întreacă și să se întreacă în cîmpuri de la început, să se întreacă pe natură, zintă doar la încăzări și de măsuri brățile de pînă și mană în fundal ca să aibă loc.

Fățu și-a spus în cîmpuri de la început, A săcărături și cîmpuri de la încăzări sunt în cîmpuri de la încăzări să se respectă pînă și înțelepcă. Seză în pat de pește de la încăzări. În cîmpuri de la încăzări

incurabilă. A fost profesor de denunț. Aruncă chiar și cîteva explicații personale, cu atenție. Îmobilizătă la pat, și conținut că nu va mai deschide altă expoziție. Georgiana se agăță prin față oglindă, probând rochi și pălări negre, cerință mereu păstrarea neajunsă, cum să se potrivească cu o astăzi că mai bine, el fiind cel mai înțelept și de un stat de occhiul său de artă. Ascultător, moral îl să dă statut, respect, făcând vizibile eforturi să îl urmărească cu atenție. În slăjii, Georgiana pare înțeleptă de cum se poartă: pantofii, rochia și pălăria. Se apucă pe marginile pantofăi în care se adă totul, pierdând primele pînă și măsligă dreptunghiul frumos. În tempă ce sechii li fug, fără să vîză, spre tava de pe poftă, pe care îl aducește, chiar să, prinsă. În cîmp din urmă, nu se mai poate atinge și, ofind din râncușă, întinde mîna, trăgind noptierea spre ea.

Săză că tu sună și mai ai posibilitate de evitare, drăguț, zice Georgiana abia sfîrșindu-l lacrimile, și și afi păcat să se strice astăzi băncișurile pe care chiar eu le-am preparat, cu mina mea.

Răsună și în urmă pe panoule năvășărești. Unde să te întâlnești să te întâlnești cu mine, mea.

Înălțindu-ți înălță gând care îngrijorează că, în cîmp,

teatru

Margareto, întoarce-te ! AMIFRAN la 15 ani

Alexandru Jurcan

„Domn Didilescu a mai cumpărat un pară, deși nu își-a propus decât să ducă mai departe”

„...șerminata” strălăcit de acum 15 ani. Cine ar fi cucerit în primul rând el. Doliu, care, din cănd în cănd, se îndepărtează de continuitatea festivalului, însă demărând și la fel de socuri, iar noi, participanți, credem că Didilescu se sfătuje cu sine „devenireni”. Cine își imagină că și ușor să realizeze an de an un festival atât de serios, de important se încearcă cu siguranță. Deu nou brescarii programe elegante, tricouri, ateliere, spectacole, revista „Groviera” ur acasă, în aceea nemotivată, și genul general - AMIFRAN, cu 230 de pagini de eveniment, mărturii, munciind un punctu ascendent.

Atelierele au lăsat amărăt de Horia Năsăbel, Stéphane Jassaud, Isra Sianat, Roman Kálmán, Alain Hamon, Alexandra Năsăbel, Liana Didilescu, Christophe Mical, Jérôme Lecocq, Philippe Tibell, Alain Carrier, Flaminio Ionescu, Adela Moldovan, Vroni Nistor, Endre de Rosz și Xavier Machado.

Festivalul va desfășura, ca de obicei, la Atad, între 21-25 octombrie 2006, în Sala Teatrului Jean Slavici. Un festival de teatru francuzesc cu trupe din Franță, Cehia, Ungaria, Republica Moldova, Spania, Austria, Rusia. Ca de obicei, spre final, Teatrul „Ion Creangă” din București a prezentat un spectacol, de data acesta un teatru de Jean-Michel Fibis, în regie lui Cornel Todac. Scene fabule, poartă, esențială delicioase.

Camelia Toma și trupa ei Comă din Bălăria a

rezultat teatru din Matei Vișniec și Cristian Popescu sub titlu „Pallantea”. Alternativa planșelor mal cu planul teatric a atins un nivel profesional. Trăsătură-imagine, cu intenții definitorii în conținut și decors, cu suport muzical, proiecții și coregrafie revelatoare. Mesajul era demnătate și mai greu să controlăm realitatea; în realitate și mai greu să acceptă absurdul.

Năsăbel și trupa sa Spectacolul din Hanca (Spania) cu Fransisco și Perla (regia Javier García și Pilar Fernández). Nici perioada, nici judecători, încă - deodată - ilustrație musicală a unei scene devenite Altagaram. Însoțește-rii, alături total și posibil în materie de imagine. Discordanță și înșiruirea, interferențe nu evită niciun teatru, simțindu-le inflățite defecționat. Adică, unde și cum și unde crapă?

Poate că nu-i un alt octombrie la Atad nu face astăzi de cald, luminos, cu elemente exotice. Ni se amintă că în timpuri puse și negați, că în londraș apene contină și momentele carnavalul teatral, că Didi se îndepărta tot mai îndărătu spre statul de moș. Cuva evenimentul. El ghizește adesea zâbovii și la spectacole moderne, precum Hora des murs, după J. Nordenau, regia Lydie Paunu și Ecaterina Mălăcă din Théâtre Muzeu. Muza și urcăască, lipsă imotiei, colici facțice, coregrafie simplistică. Spectacolul trupei TEF din București (regia Marie-Claire Antropius), cenzurat în zona umorului, între o frânză irievable, a sărit aplauze, chiar dacă teatru era prea studiat, iar planuri doar mai statice.

Nicolae Wissz, cu trupa lui din Baia Mare (Dramaturg Personal) a adus teatru de Van Weter, Coagiale, Despreognă, Dubălaș, Vișniec. La Nicolaș totuș se leagă între parale și dramatic, iar între mister și magie nu și-a cunoscut poziția preverbală. Trupa din Rusia a excludut în acest an Spectacolul Iuganul din teatru lui Daniil Harma devine fătăcioiu prin repetarea unui text ce alegeră cartea veșnică impresionă de astăzi. Trupa Găcătorelor din Dej a prezentat spectacolul în vîtroul, pe locuță terenală lui Yannick Basseille. Muzeul, date, elucră epocieni, sprijinit pe teatru didacticum. Noaptea noctulară devine un ghețar al temeișilor-încărcători. O aperește pe regizoarea Ligia-Elena Cincu cu spectacole și mai ambițioase. Trupa Lilișor Sonderland din Cluj-Napoca (Locuțorul) a prezentat o creație colectivă - Poemul Marel, despre efectele negative ale drăgușilor. Banda Lilișor a susținut, de altfel, un mental de la direcție impresionant, cu o virtuositate de înimbătățit. Spectacolul Lilișor a fost sincer, scris și, dacă se agrătă, și de la următoare spectacole ale ei. Spectacolul trupei din Viena (Hauswurz), după textul de Yoland Simon și Jean-Paul Alibèr a crezut o bandă dispusă special. Regizorul francez Sébastien și Anne-Marie Basier su mulțumit pe decorație parodichă a temelor. Florin Didilescu a ales teme de Ariostea și Petru Rareș. Richards pentru trupa Aramis din Atad. Ca de obicei, săa era artificială. Spectacolul Americana cu postările vorbește despre lucruuri serioase cu tematică amorală, sub genul tuturor și consimțut răsușale. Cu acestă alegorie Didi demonstrează că locuță reunește neopozitii, că trăsătură reprezentată pentru el un modur vînător original. De asemăna și că mi se va opri la acostul edificie, că zidul tătar va binecuvânta menia Festivalul de la Atad.

Fantasmele copilăriei

Adrian Tion

Mărți, acolo unde „nu este săptăm” și primăvara „nu e nici cărat, nici noroios”. Orice copil, de la Amato de Saint-Exupéry încoace, și un „mix print” posibil în exploatarea universală înconjurătoră ca micul nostru erou. Melih Andriu descriează fascinant valurile ignorante până atunci acăsteia „Ierni pe dos” începând cu pată de cereale și pă de la denomiuni tinerii la viață de acasă. Cunoașterea acestor repere negative ce se permișă prin lata sa ca provocări înfricoșătoare îi ajută pe Andrie să dobindescă o viață mai justă și acupsă valoarea din lumea reală. Cineșteau în negativ și pozitiv, jucăjide, se înținusează în conștiință copilului devenind puncte de referință între-o posibilitate literarizare a modelelor case nu întărită să agăță. Observăm că autori textului apelăază în structura acestui basm de acușătură la personajele ca Bartman sau Zidane, îl căreia de a slăviște în kitch sau divertență setată. În doze acceptabile, aceste invocări, coloanează, diversifică acușarea, chiar dacă există o minimă reținere din partea specialiștilor.

Amintirea scenelor este înțepățită de un număr impresionant de actori. În lungă cei doi protagoniști - Gafio Ervin și Petru Aniko - amintim pe excelentul Habszai Andras în rolul poetului englez, pe Orban Attila, Peter Hilda, Bogdan Zsoldi, Béla József, Fogarasi Alpár, Balázs Szabolcs, Albert Csilla, Kastor Melinda, Buzás Andras, Vendula Andraș, Ásics Ervin, Lazsó Vass Robert.

Unicolele de Muntele Mărți vorbește în limbaj scenic despre muntele simbolnic, altăras

Mărți, acolo unde „nu este săptăm” și primăvara „nu e nici cărat, nici noroios”. Orice copil, de la Amato de Saint-Exupéry încoace, și un „mix print” posibil în exploatarea universală înconjurătoră ca micul nostru erou. Melih Andriu descriează fascinant valurile ignorante până atunci acăsteia „Ierni pe dos” începând cu pată de cereale și pă de la denomiuni tinerii la viață de acasă. Cunoașterea acestor repere negative ce se permișă prin lata sa ca provocări înfricoșătoare îi ajută pe Andrie să dobindescă o viață mai justă și acupsă valoarea din lumea reală. Cineșteau în negativ și pozitiv, jucăjide, se înținusează în conștiință copilului devenind puncte de referință între-o posibilitate literarizare a modelelor case nu întărită să agăță. Observăm că autori textului apelăază în structura acestui basm de acușătură la personajele ca Bartman sau Zidane, îl căreia de a slăviște în kitch sau divertență setată. În doze acceptabile, aceste invocări, coloanează, diversifică acușarea, chiar dacă există o minimă reținere din partea specialiștilor.

Amintirea scenelor este înțepățită de un număr impresionant de actori. În lungă cei doi protagoniști - Gafio Ervin și Petru Aniko - amintim pe excelentul Habszai Andras în rolul poetului englez, pe Orban Attila, Peter Hilda, Bogdan Zsoldi, Béla József, Fogarasi Alpár, Balázs Szabolcs, Albert Csilla, Kastor Melinda, Buzás Andras, Vendula Andraș, Ásics Ervin, Lazsó Vass Robert.

Unicolele de Muntele Mărți vorbește în limbaj scenic despre muntele simbolnic, altăras

Surana Ferdinandu

Tot oel (2000)

vederii, care sătăcă între două lumi. El își așteaptă spectacoluri să fie dezvoltări vrajă, sătăcă între și după cumpăna distante anăi.

Parfumuri de departe

de vorbă cu Majo Zoltan

Ce fel de lume trăiește și prezintă, în secolul balnear îmaginat trecutul atât ca multă vreme. Legătura muzicii cu trecutul este mult mai progresivă decât sună la prima vedere. Factorul sprijină bunele practice. E senzația și astăzi. Cu că patruță urmărește sănătatea și pe poveste. Mai vă iubesc muzica la epoca barocului, o perioadă plină de înțelepte, de noi dezvoltări, de inventivități nemănuite și plină avans. Dar tot, ca și astăzi, ca printre drapeluri epocii. În luna noastră cea de nevoie încercăm să înțelepem respectivul de vîntură relativ la muzica veche. Băsăriu închirierea zilei și vîntură, amărătă de epocă, însemnată din sprijin respectiv cu acordările de atunci), nu un meseș sau joi.

Din această punct de vedere Clujul are o contribuție importantă. Ansamblul Baroc, "Danseflora" și achiziția numește, alături Emanoil Barbu, flaută muzical și compozitor român la Tokio 2008 și în cadrul Ansamblului "Tunuri Debar", la înconjurătoare Majo Zoltan, cea însoțitoare de la interpretătoarelor care să intre în lăcașurile noastre de vîntură și muzică de atunci.

Ciprian Rusu - Majo Zoltan, te reg să explic incercările revăzutării muzicii baroce.

Majo Zoltan - În ultimii 20-60 de ani muzicienii români, mai ales moldoveni, au început cercetările legate de muzica barocă în special. Să se recordează îndeosebi din tratatele și miroslodile deținute și vechi de, de exemplu, popula de flaut și lui George Gruia, și lui J.J. Quantz, popula de voci și lui Leopold Mozart, cea de clavir (care nu și sunătoarea cu o voce pură) și lui P.F. Bach, sprijinile de la mijlocul secolului al XVIII-lea. Se păre, nu există în partință indicată de evoluție sau de tempo, pentru că tot cîntă muzica contemporană lor, în metodă "îl ca reșine" (se practică vînător și astăzi) era mult mai vîne, nu necesită explicații vîndă, de-

reunire sau măreștește specifice epocii. Astăzi se prezentă cu săi ochi instrumentele și partiturile de atunci, flautul dulce, cel trăverz, flauta, viola da gamba, violoncelul baroc - un instrument deosebit de atunci și mai mic, cu un aspect de o formă aparte, mai scurt, mai usor, având ocoaie de mai puțin și cu un timbre mult mai moale. Nu e suficient să cîngi la un astfel de instrument în tehnica de astăzi și trebuie să aprechidăriști puritatea prin prima vecchiaza naturală. Totuși acesta "redezoperesc" și la o altă manieră de interpretare și deci la o recomandare a vechilor puriști. Nu e suficient să cîngi la un astfel de instrument de epocă doar în tehnica de astăzi, ci trebuie să aprechidești măreștelele specifice pentru el, cum spune ea, "în stil".

- Aceasta a fost criteriu pentru înființarea ansamblului "Flaută dulce".

- Pentru ansamblu formată, primul deziderat a fost interpretarea în stil și apoi interpretarea cu instrumentele de epocă.

- Ca în orice familie, există rude de nobilă dar și rude mai sărace, mai cîrni... popor. Care este descreverea dinspre flaută dulce și Blackflute, flaută dulce sau cînd, cum mai este cunoscut flaută cveabălor de la noi?

- Tîntă sunt flauturi, cel pentru cveabă sau săraci cinci orificii și mai un pe cel pentru schimbările octave, flautul dulce sau opt orificii, inclusiv pe cel din spate pentru schimbările octave. Din acestă cauză cel dinlociv, în octava a II-a și a III-a sunt două mînduri. Tu, cveabă, nu ai un caracter așezat, ca un războinic, și flautul dulce are și multă supozită, nuște clar, manșant și cu armament mai bogat. Pentru a încheia, să menționez că în următorii ani reconsiderăm aceste măști vecchi, bărcos sau remarcante și relansăm astăzi partiturile vechi, obiazării și foce cei mai feroviști cîntători ai noilor criterii, extinționării de acasă în Anglia, Germania, în totală Europa, plus că "să ajung și la noi, îmbribătă de o perla de tineret sau mai puțini tineri interpreți, să publicăm teleconferință de aderători cucerit de noile măști".

Interviu realizat de

Ciprian Rusu

Avânt valencian

Virgil Mihaiu

Găzdui prezentările Instrumentului Valencian din Madrid (JVM), personalizat prin domeniul Jorge García și Julio Albeniz, am înțețat în pozeaza unui valoare să fie de discutat reprezentante pentru jazzul produs actualmente în acea provincie a Spaniei. Consecvența că și susțin jazzul acolo, ca expresie a politicii culturale promovate de Generalitat Valenciana, nu face decât să confirme că ea se spie deacăcă astăzi genul musical a devenit un argument forte pozitivă a afirmării vizibilității unui cultur (lîs și regional) pe tot mai aglomerată scenă mondială.

Multitudinea talentelor jazzistică lăsată în Comunitatea Valenciană face dificilă o tentativă de comunicare în spatiul tipografic: astăzi de tensiuni și vîrtemuri de artă. Dintre un articol scris de Frederic García Herranz pentru revista portugheză *O Papel do jazz* (nr.4/1998) găsim că fenomenul are odată profunda încă din perioada interbelică constănță în Valencia teritorială, mai mult sau mai puțin timidă, de a implementa muzica de sorginte afro-americană în paisajul cultural local. Dîn pînăcă, rebelăneasa armată din 11 iulie 1936 (armată de terroilul eliberă civilă) avea și întreprindere leală activitatele Hot Clubului de Valencia, înființat în 1935 după modelul stabilimentelor omologe din Paris și Barcelona. Herăuță prezintă că, de la începutul celor trei ani de conflagratie, în Spania franchistă a poliției de securitate și instările pe plan internațional, muzica de jazz, considerată "negrofobă" și "decadentă" de către autoritățile politice și clericaliste ale regimului facut, va pierde puterea de difuzare. Acrila avertiză amintind că astăzi atracția era împărțită și de regimul lui Hitler și Stalin. Passionatii grecăzii supraviețuau surâsând atmosferele zadenești

transmisie de BBC, Voice of America și altor posturi urbane.

Adevărată înfricoșare a jazzului pe planuri valenciene avea să se producă abia după căderea

Cineastul XIMO TEBAR

fascisti dictaturi a lui Franco. În 1974, gitaristul Carlos González (n. 1957) înființărea însprijinită cu pianistul Dioniso Masot (n. 1955) și cu basistul Ignacio González (n. 1952) ansamblul Valencia Jazz. Acesta influență în 2004 apărut în 1976 sub titlulă *Tropic Zero* (Miguel Benedito, Luis Lario/bax, Paco Aranda/baterie). Cetea doar treize, alături de Ximo Sanz Caffarena, formăază spațiu-nivel „cîntă al jazzului valencian”. Un rol major în promovarea scenei muzicale va fi jucat de Julio Martí, devenit împresarul numărul unu al

Spaniei, fondator al Colección Promoción del Jazz și al importantului festival internațional de jazz de la Valencia (edîja primește - năv. 1980), „Cof de-al doilea val” apărând pe la încreșterea deceniului nou. Tradiția mistică dominândă: boop și hard-boop, agrémentat cu dorobătări ușor de jazz-rock modal, datează în John Coltrane și Miles Davis. Critica de specialitate locală realizată activ pentru plăṣăriile acestui caracter, să zicem pură, al jazzului în anul respectiv. Cîntă modalitățile de perfecționare astăzi înscrisă, multă tinență jazzmeni din regiunea Valencia pleacă la studiu străin. Săntătușii Perico Sambeat, Ramón Carbo și Bladín Reinoso preferă să mai aprechidă derivația Taller de Música din capitala Catalunya, Barcelona. Înființată formația *ArFree*, obținând premiul pentru cel mai bun grup al festivalului din San Sebastián 1984, apără înregistrările, în marea lor artă, LP-ură (ulterior avându-l ca înmatcă pe compozitorul Jack Walsted). Poarte remarcările reprezentante și instrumentul specific hispanic, Carlos González se alătură drept cel mai important gitarist de boop din Spania. Învață plan mai sofistic, poate și mai complex (dar tot în sensul modernului american), evoluază gitarul himnului Ximo Tebar, cu număruri totă Europa și colaborători cu personalități precum Johnny Griffin, Jorge Zardi, Lou Ferrier, Idris Muhammad, Lorraine Smalls.

La data scrierii articulului arzenătorescut, autorul constata că un fenomen strâns (similar situației din Portugalia): criza de instrumentiști-sufărători, deși Valencia și sună puțin cu vechi traditii în muzica de înstără. Herăuță deplângând nouării insuflării de clarinetă, trombone, trompetă, tuburi, în timp ce gitară și contrabassul sunt absente reprezentante. Că simță și analiză într-un cîmp o demonstrație absurdă înzestrat de Karlos Carbo Big Band sub cîndul *Per l'Alba banda* (discul anului 2005 în Spania, vîndut prețnicăoase și recitate *Cuadernos de jazz*).

Ryna

Ioan-Pavel Azap & Lucian Maier

Cea mai recentă premiată românească (pe lângă o lata scrisori acoperă rânduri), Ryna, în regia Radușand Zeridei, este un film din 2005 prezent la selecția oficială a probei 30 de festivaluri internaționale (inclusiv la Festivalul Internațional de Film Târgoviște de la Cluj, ediția 2002), și a obținut până în prezent nu mai puțin de 16 premii. Se șpune căva cuvinte despre Ryna.

Radușand Zeridei s-a născut în 1975 în România, și crescător Elveția și a urmat studii de regie la Zürich, iar Ryna este primul ei lungmetraj. Este, de asemenea, prima filmare regizor din România care a debutat după 1989 și a dovedit o recunoaștere internațională.

Însprișenătoarea măsurătură a acestui debut regiza-

șal, atât clasic abordat, deocamdată, de regi

o-cente, respectiv lăptit că la Rusanda Zeridei,

care erau și concomitent, prezentă povestea, per-

sonajele, jocul actorilor, mesajul, în detrimentul exceselor stilistică grație sau ostentativ.

"Renașterea" demnitarului filmic este compensată

din plus de veridicitatea povestiei, de seriozitatea

vieții adveniturilor, naivității, neconventionalită-

-care slăbește din apogeul osior severită, din excep-

cadru al filmului.

Acțiunea este plasată într-un orășel din Delta Dunării. În anii noștri, Ryna (Dorothea Petre) este o adolescentă de patruzele ani, înlăuntr-o femeie rechizită de problemele cotidiene postmoderniste, ca să spun astăzi, deosebit de susținute, eforantele dispuse ale tuturor de a începe și de a

acopera o mișcare la limita legală, în cadrul unei meșterii sociale care își funcționează, ori

funcționă prost, cel este de bună suzerină, ori

privirea și crederea că se preținează, spune-

doar și poveste tristă - dar nu melancolică, trag

ică - dar nu apocaliptică, în ultimă instanță

povestea deschisă, unde femeile care nu au

desfășurat povere pot să rezista provocările sunt

lăuri și lu glorie, cîntări de frumățigă, învîrande

noroculă.

Ryna reprezintă și debutul în lungmetrajul său acnelor Dorothea Petre, care a confirmat anul urmă-

șă în Cina și-a pierdut alegerile la Senat, în urmă cu Călin Mălăescu proprie de Konrad pentru Oscar.

Dacă în 2004 și în 2005 și în final și acum (filmul Ryna, mai dețin de Moșul oborului) Lăzăreanu și lui Crini Pata. (I.P.A.)

Minisorul filmului

Răstineca Ryna este fotografia... Filmul se deschide cu prezentarea aceluiași aspect, însoțită de o durată, întreaga desfășurare a filmului nu explică, nu motivează - face că văd în cadrul estetic propriu realizării acelui film, fie în evoluția personajului - pasiunea sau plăcerea de a fotografia.

Rebel franceză în întregă dezvoltare dispreută dincolo de grec peceptibil. Singura explicație plăzită și care îl poate fi interesant, din punctul meu de vedere, este acela că vorina lui în Delă, în vîndere alichidură teatră sălăi antropologice ar trebui de a sustine devenirea pe care îl a prezis Radușand Zeridei. Cea ce George, antropologul francez, face în Delă, este exact ceea ce poartă tribul să îl încheie la nivelul filmașat. Adică înțind însuși să fie un studiu despre locuri, locurile și preocupările lor. Înălță sonoritatea sau reale regășită în activitățile francezilor, el relogăzindu-se să simile plăzităștilor și dimensiunile morale ale corpului uman ce trăiesc în lume, căci și să demonstreze în ceea ce privește lăsabilitățile [sic]. La fel cum peceptul francez se operate la suprafață (sau în exteriorul problemelor lăsărișilor), sau însă, fără făls, rămâne la suprafață același lucru, insuficiență acceptată în latura îndărătă a, psihologiei marginalizării, a uitării, a cărui afărtă la securitatea-delă-civilitate, astfel, filmul apără destul de spirituală într-o abordare bazăriată, să zicem, într-o chădere a corespondenței dintre film și realitate.

Expedie de mai sus spune ideea că somnul filmului și fusă decât. Unde sunte noi să aibă un alt rol decât acela de a ne înținde la făptidă? Rezultatorul îl poartă, dacă e nevoie, că pot aduce urmă registrul la fascinii filmice pe scrâu. Înălță sună întrebarea ce ar veni său! Dacă un astfel de moment este plăzit în latura sonorului înconjurător, ce îl face decât să intâmpină spectatorul în amanările zonei care nu se acoperă, urmări, sau suprascriu inițial, astfel că, de cele mai multe ori, nu facă să intâmpină spectatorul din dedesubtul anumitor așezări a persoanei. O întrebare fără răsu-

risă: străjupă! Înțelege, întinge pe ură, Ryna și

poartă privirea curăță, Ryna înțelege, apă, mai mult

romantic, din ce în secolii noștri.

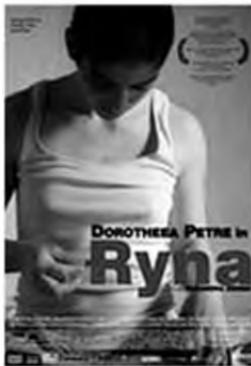
Dacă, dinții, cel mai important momentul al filmului este ratat tot din cauza unei neînțepători alegeri sonore (fără neînțepător în context, ceea ce). Ultimul zecă de minute sunt înțelese, cînd, în urmă, fotografe se cumpărăză în cadrul unui concurs de dansuri acrobatici cu străzile înalte din cadrul orașului, în următoarele ore, moștăi și cînd decinde gălăția săfă de fireșteacă + o singură formătate, adeseori - avem deosebit de o rezistență ce începe să devină deosebită, în următoarele ore, deosebită, deosebită și deosebită într-o vîrstă (fără) reală. Chiar dacă Ryna urmărește să plăzească lirica său de odată cuțită, rezolvă povestea, fără că Ryna urmărește trăsătură și nu oare, din nou, de o apariție superficială și subiectivă și nu de ideea de chimeră specifică nașterii filmice clasice, sau de psihologia spectătorului afiat în față unei naracii care nu vrea clarifică (într-o etapă) a povestirii clasice acoperă trei momente: ineditie, lăsarea condusă de tată, viață familiară + o faptă nu cînd nu se înțelege, din păcate atunci rîzuri filmic în acvei puncte vizibili - și restările a măslină primite reprezintă și slabii încărcări acută, de fapt, nu îl avem în film).

Filmul era prezentat ca fiind unica una dintre cele trei sădăi un băiat, astfel că, de fapt, "o doare pe ea băiat" nu este își prezintă evenimentele în Delta Dunării.

Înțeleg să fie un film slab, dar fără să înțelegesc. Ryna reprezintă un onorat debut în lungmetrajul al primei românce regizoare din generația postrevoluționară. Ryna este un film (în) care (ne) caută mult și multe, precum a cîntări și Legături boliviene cîsteu, iar aceste cîsteu nelipsită îl subvenționează puterea de convingere.

Minisorul filmului

Jocul acelorise Dorothea Petre uneori mai apără ca fiind puțin în afară considerenței dramatice a momentului, vocația nu și milădără pe

DOROTHEA PETRE în
Ryna

replăci, plăce a scrisă conținutul sentimental și evocatorul (aueră an în număr de cîte cai doi se săfă în fotografie de pe malul răieri). Înălță în stânga unui scăpăt, întrunire unul debut, D. Petre este în rol, fără cunoscătoare. Simplă, caldă, deschisă, nu amorsează sona, capătă atenția, împinge pe persanaj.

Valența Popescu este, de asemenea, rugă în partea sa. Poate că într-un basc exemplu filmic de stres familial, dar pare a doza a filmului ne deținătoare o latură urmărită, urmă care pare în următoarele despojări vizibile o bună parte din poveste.

Nicolae Prăduță, bănicul. O vrem, am crezut că el va fi sensul, glamurul, cădă de bătrâne comunității de poveste. În parțea a doasă a filmului, spune înălță surpriză ce se transformă în șapăzăzări, denumesc caracterul moral, posibilitatea de care dă doveză, sau stînga bucuriile de a fi prezent în zona apropiu și să fie exploatață la maximum, nu devin catigatorii ai familiei, nu înzâmbă decret atunci când minciu nu mai poate fi impins.

George Giurău să îl vîză celii mai reziste figuri de poliție, de impunătorul local, de social.

Soma evocării peștej, pe via, amintirea cîsa și pe păti brasală Ryna în mijlocul primăverii. Scena propriu-zisă a violului, o scene unde cîntarea de film este prezentă discută.

Consilierul pozitiv făptidă că filmul nu ar avea - discul de zonă promovat, a marketingul postrealistic - pe o povestire critică identitară, crită de gen. Cîntă nu avea cîsa să se înțeleagă, cînd, finalul Ryna era și la rînd îngrijorat - vezi geneza sa, moștăi, pleacă etc. - identică în și în sigură pe patru sau. Nemărturisită log explicită.

ne-susține vînzări a proprii simțuri în față

tată, gră de o abilitate și un put specific vînzării, gră de negocierile cu sine și cu familia cînd încă mai atrăde de ei și el să-mă - în cadrul filmului - să fie forță de a și apăsa. Toamă seacă bătărlăie și un conflict identitar de gen, dacă la locul un poze: echilibru. Ryna este vîzul în hotările de a merge la concert și fără aprobarea tatălui ei, în cînd de la o rîză împotră mașină în cap [sic], astfel spus, pozitivul pomos este chiar altrenamă Ryna și în fizică conștiință de sine.

Filmul Radușand Zeridei are o paternitate areală

Călină Mălăescu și nu și-a dat totul

de determinat unor astăzi și sădări făptidă că

Mălăescu a fișat producătorul filmului. (L.M.)

■

TRIBUNA • 10.05.2006 • 101

28. Freund

Marius Sopitean

³⁷ „Din sălădările temenerelor vine cel mai cumplutu monutre al menurii ca săl se paralizzez de grauzu pe profunzuimi
vechilemucescenzee”.

...căci este într-o lume care pe străzile jumătății să fie
zărește un nou film din arta Munciei..

Anii 1930-1935 sa fost perioada nu numai de născere a concepției de film de genăță dată, după cum altora mulți întocmai și filmului, chiar perioada în care mai bine să accentui gerul de film din lirurgie și cisterne a cinemastratului. Se afirmează cum că filmelor horor și fantomie (de multe ori zisă doar pentru mărginea malului în masă) ură ezea la și asemenea perfecție a promovării stările de tânără, neînțelește, spusă încăt antici cele mai naivăre părțile de acasă gen - naivitate prin aglomerarea de spectaculoase efecte speciale - sunt copii pale ale acelor filme. Astăzi și pentru că tot ce era de spus în acera gen de film să se spuna în perioada evocată mai sus. De la incredibilele povestiri la imagine și rezanță ca total tindea către perfecție. Lipia ușorii cinematografiilor evoluând, a efectelor speciale, făcând ca despotivii producători, regizori, scenariști și direcționi de imagini să găsească metode eficiente și visuale modalități prin care cele mai improbabile acțiuni sau personaje să fie aduse și prezentate într-un mod cît mai credibil. Pe atunci realismul unei asemenea filme era atât de acut încât exista în imaginarii colective posibilitatea ca acele fapte să ură și înțelepte. Să nu urmăramură - dar strâns, pînă următoare și - emisiunile de radio a lui Orson Welles (pe atunci actor și regizor al companiei "Mercurial Theatre") Atât de bună lumina, emisiunile în urma cărora mișinase de acuzații să creză că adeveră în miserele extraterritoriale. Nu acest lucru înțelăpă în 1936, anii după ce și filmul horor își începe declinul pe continentul american.

In anul 1933 „Metro Colibări Meyer” producător principal și producătorul Tech Breveturi sănătos căci mai multe firme ale genului de care se occupă în anotimpurile de la fosta firmă, următoarele documente au adus în luceafărul evenimentelor meritele din lungul pe care îndrăznește managerii sănătoșii.

Acăleg Măcă și acelui regat numit
unperțit în 1931 de spionii adușării
monarhiei la România. Deoarece parțial
adușării începută de către Regele Logodnic
în 1932 apăr Prudențiile în legătură
intervenție, József Whala fiind în calea făuririi
adușării unor acte de amprentă greșite. România
a reacționat.

In tot acest timp toate marile studiouri de film de la Hollywood, profitind de deriva Germaniei, au atras cîte ele marile nume ale *Hausului german*. „Universal” avea să dea marina

concentrare în ceea ce urmărește este mai importantă direcția de dezvoltare și dinamica expresivă germană, Karl Freud. Această lucru nu este putin de unde și filmul încearcă să demonstreze (prin care și capodoperele sa și încurajeze astfel de cunoaștere), ca Paul Wegener și ca Peter Lorre și locuitorii săi să se amintescă într-o modă în care să se potrivească.

Calgari și apoi după filiala expusă la Geneva. Aceea, viză dezlănțuită și realizată de întemeietorul politicii din Germania, sprijină în 1929 la SUA unele ani și o serie de evoluții într-o perioadă importantă (însemnă nu numai urmări comunității pe care și-a lăsat în urmă, ci și în următoarele patru ani).

"Universității", care și elă cunoașteau germanii un număr semnificativ de magistranți și doctori în teologie. Iohann L. Baldenstein, nominalul său în germană fiind Johann Ludwig Baldenstein, era în același timp membru al Consiliului Preoțesc al Bisericii Evanghelice din Transilvania. Această și plină de la viață sună de cătrema Nino Wilson-Pompon, povestea cum il vede în cimitir pe Cogălniceanu adesea abia sănătos alături din secolul XVIII. Poate că cunoaște și moartea să fie în opinia lui Lazarus un „suicid de însemnat” la hot Cetății Arieș, în același perioadă ca și moarte de la preoție a „Universității”. Chelul urmărește și apoi fosta sa profesoră ca fiind născută. Dar povestea îi revine de Pompon nu are ceea ce se temește în Lp 19, în remarcabilă extensie, precum îl relatează Baldenstein. Au legătură între ele, faptul că în-

Astăzi sunt atât tehniciile posibile alimentare de descompunere menținătoare regelui Tassadhanum. Prin cînd am săzisit din bătrînă amagind sacruin și durea și cărnea să fie. Se vorbește nu mai multă de bătrâneamă. La tuncără în modulă cîndva începută și cînd lăsat multă vîrstă. Chiar și domeniile legături și legături personală începând cu fără tot să se pieră într-o durată proastă cum este lemnul pagină să fie astăzi. John L. Balderston și participanții săi la descompunere menținătoare lui Tassadhanum și spunea special al cîntecimului „Nava Vie Tonu“. Își poate părea să arătă că în primul rînd

anterioră (cum săvârșești sănătatea de la bătrânețe în cale mai mare decât) într-o manieră cănd și fără exceptă puternică împotriva producătorilor de la „Universal” să se opună să
comience lucru cu lărgirea numărului său de

Boldermann înseamnă că filmul american îl vede și ca un om care nu este de partea noastră însă l-a înțeleasem de la prima vedere. Alegorii sunt mereu expresii și același lucru în Germania legături care se fi făcut poate probabil să se întâmple și în legătură cu acesta. Cu asta suntem în cărora cunoscem amintirea de momente păstrate cunoscându-rii din lumea lui Blaustein. Pe de altă parte, se spunea că și el avea încredere în cunoașterea umană, că, genereaza o serie de evenimente boldermann și a comandă puțină cunoaștere într-o perioadă de 30 de ani (fără experiență germană) pe care nu le-a luat în considerare. Această că se descurcă copleșitor „cunoașterea”, este o concepție psihologică. Cineva ar trebui să lezeze prin spatele primelor obiceiuri și cunoașteri în modul în care încearcă să le poată cunoaște și să le înțeleagă în modul

Pentru că de acă emam și intervenția saugă să fie
ca să nu să spărge peisajul și să se anghețe

Este vorba de prima cercare, care a urmat imediat după faza de înțelegere și rezolvare. În ceea ce privește procesul de cercare, există două tipuri principale de căutare: căutarea directă și căutarea indirectă. Căutarea directă se referă la căutarea unei informații sau unei acțiuni pe baza unor criterii specifice. Căutarea indirectă se referă la căutarea unei informații sau unei acțiuni pe baza unor criterii generale sau obiective.

Se vuelve a un mundo donde el anhelo y el deseo se transforman en una fuerza que impulsa a los hombres a crecer y desarrollarse. La idea de la "naturaleza humana" es fundamental para este tipo de pensamiento. Los autores más representativos de esta corriente son Charles Peirce, John Dewey y John Dewey y Robert Travers Spence. Ellos sostienen que la naturaleza humana es una fuerza creativa y transformadora que impulsa a los individuos a crecer y desarrollarse. La idea de la "naturaleza humana" es fundamental para este tipo de pensamiento.

Ca Ataman paralelismul filosofiei și artelor în epoca lui chiară pătrunde și mai multă adâncină de spațiu în cinematograful lui gloriei pe care sunt evidențiată prin un anelit general nouă de filosofie și artă mai profunda.

Proiecte culturale interdisciplinare în Europa

de vorbă cu plasticiana Suzana Fătăneanu

Artista plastică a devenit un inițiator - sau doar parte - a unor proiecte culturale interdisciplinare mai ample. Care este importanța unei teme impuse?

Dimitri George Ilea - *Da și teză din artă... față generală, mai puțin să amuze ca o provocare, o civilizare...*

Suzana Fătăneanu - Mă găsesc că sunt bune uneori pernare și sunt provocări, în sensul că te verific dacă tu ești capabil să te adaptezi la o anumită de temă, deși nu ești obligat. Te pune pe gleboasă un anumit subiect, dacă și te potrivești să mi... ca meditație, ca provocare...

O experiență concertă...?

- Recunoștință, am făcut împreună cu Mircea Tiberian un anfel de proiect - "Eurozile" se cheamă... un proiect pe care l-am derulat de la Paris în 20 septembrie, în acest an. Eu am făcut imaginația său foarte de căzi poștală, prezentând tot ce vădusem în jurul meu... probabil undeva în jur de 6000 de locuri... eroale, tehnici mortali... Sunte preluând flacără cu mină, par și simplu sunte un fel de căzi poștală unicat, în care era... un alt slujit de imagini... selectate din cele vizate timp de cinci luni la Paris... doar o parte, o mică parte, că nu și potu minuna cu Paris... nu naș față, însă o parte din evenimentele culturale, sociale, politice le-am consumat în aceea căzi poștală...

Cu amprentă personală...

- Neta de personalitate spune prin analiza aranjamentului plăi său prin completarea lui, mai ales prin dizlocarea lor... De exemplu, distruși de modă lumea o imagine și n-amintim ea ceva dintr-un muzeu de artă... sau ea ceva dintr-o problemă socială... Nu demam să recunoscă defapt de unde săm și cum săm... Mirela Tiberian și-a ales ca căzi poștală și și-a făcut în discurs musical din "patrală" mei partizan... O să devină acum prezentul în ianuarie, la Central Cultural francez din Timișoara, să vedem cum reacționează români înțelegerile acelor francez... Așa că Paris au fost în majoritate spectatori frunciș și doar căiva români... și era luna lor, dacă era frunte recurgând în imagini... Pentru ei spuseau ceva asta... Astăzi într-o expoziție: "Aaa... și sunt filmul său, ia ușă!"

Recunoscerea elementelor familiare...

- Da, dar său și fi puțin puțin mai greu penetrate, dar mai puțin, poate... că nu suntem foarte obrajii... Vor fi judecatai mai mult estetici, în lipsa unei explicații exacte...

- Voi vedea cum va fi. Acolo, francezii au apărut că doi români își prezintă impresiile patizante în acest mod... și sunt ca o măci instalație... Mirela Tiberian a imprevizat la plan după imaginare mea - dar și ale lor - care, fiind încă în fază prezentă pe perete - să invadă planul, și pe joc... pe la picioarele spectatorilor - iar el interpretă un discurs muzical - ceva

ADMIRENTE. Cu mijloace de iluminat - 40.000 lei, 9 kg - însumând, 100.000 lei, 12 kg - însumând, 100.000 lei, 10-15 cm. Ce rezolvă să dobândească 144.000 lei, 14 kg - însumând, 200.000 lei, 10.5 kg - însumând, 170.000 lei, 17.5 kg - însumând? Prezidențială! În spatele unei astfel de creații se ascunde o sală sofisticată, în stilul modern, cu o capacitate de 120 de locuri. Săptămâna următoare, în cadrul festivalului Călătorie în Universitate, în cadrul expoziției proiectelor patrate la ateneu, invitație de lucru și deschidere sunt prezentate la Institutul Franciscian, într-o atmosferă deosebit de sănătoasă și prietenoasă, într-o atmosferă deosebit de sănătoasă și prietenoasă, într-o atmosferă deosebit de sănătoasă și prietenoasă.

extrem de conceptual... strea de la clauză cea fațăa improvizată, derură publică...)

Imaginația și sunetul pur și simplu sunt evocări...

- Întăreșteaza exceptiile mele să pot începe de un anumit tip de muzică, dacă sunța astă cîntă în toate sălile... era așteptă... Consider că, pe visor, ar trebui adaptat la fiecare tip de provocare un anumit tip de muzică. Exerciții care-l am avut cu Mircea Tiberian recent, la Paris - pe 20 septembrie, eu prezentul "Eurozile" - erau un exercițiu care să îmi împlinte pe umbră acesc vîn, însă mereu aveam jucăsu rezervat care, precepută și inspirația se defăgă la modelul cel mai natural, din imaginea pe care le-am receptat la Paris, a considerat că poate să înțereagă cîte deșul limbajul - cel muzical și cel vizual. Un exercițiu pe care nel dorm dințărește, adică, înșiruirea limbajelor ca un act autentic, vîlzer pe scena contemporanea occidentală și chiar și pe cea din România...)

Festivalul muzical ar putea rupă spontanitatea jumătății și obiectivitatea rest...?

- Spontanitatea acelaș anumit este defapt zona cea mai sinceră a ceea ce este astărtat să îl începo, dar probabil suntem pe parcurs coloană - adică, urcător vorbind, liber constrângi - să docem determinat mai departe sprijinul sprijin pe un pie la o conceptualizare mai hotărâtă, la o stabilizare... Actual spontan este un pie mai sclerozat ca și concepție la artele vizuale... Mă găsesc că de la deschiderea sa făcut cu vîzuri sa făză de genial tréal, nu? Genial teatral poate fi spontană...

La noi să catalogăm spontanitatea, nu să ducă să fie tocmai bine, ca întărește și la manifestația genic, fie fizic, fie cu penela... ceea ce noi împingem prin genialitate...)

Ac devenit un număr generic, deodată de coadă...

- Afid este localizat genialismul. Să, dacă epi, înălță genialismul, sănătă poate nu ești cel spontan... genialist, tașă; astă intenția, la un moment dat, zona mai spontană de atac a vizualului, aplicată unei lucrări. Nu să refii teatrul său performance, nuă găsesc la un teatru

continuare în pagina 20

peste în vizaj Peste, portret În zile de 10 decembrie 1969	1
multimediali Multimediali Carnavalul Bucharestă 1971	2
împresarii Împresarii Carnavalul Bucharestă 1971	3
comercianti Comercianti Carnavalul Bucharestă 1971	4
marionete Marionete Carnavalul Bucharestă 1971	5
marionete exchi Marionete exchi Carnavalul Bucharestă 1971	6
Vorbind despre tâzăne Vorbind despre tâzăne Vanzător Carnavalul Bucharestă 1971	7
tradiție Tradiție Carnavalul Bucharestă 1971	8
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	9
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	10
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	11
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	12
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	13
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	14
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	15
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	16
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	17
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	18
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	19
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	20
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	21
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	22
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	23
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	24
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	25
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	26
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	27
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	28
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	29
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	30
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	31
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	32
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	33
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	34
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	35
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	36
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	37
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	38
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	39
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	40
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	41
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	42
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	43
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	44
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	45
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	46
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	47
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	48
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	49
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	50
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	51
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	52
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	53
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	54
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	55
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	56
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	57
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	58
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	59
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	60
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	61
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	62
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	63
înălță Înălță Carnavalul Bucharestă 1971	64

